

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGS OF AVALIER BOOK ONE

The background of the entire cover is a close-up of a dragon's head, specifically its snout and the base of its crown. The dragon's scales are dark, almost black, with a fine, overlapping texture. A crown is perched on the dragon's head, featuring several sharp, metallic spikes. Three large, faceted blue gemstones are set into the crown, with smaller, similar stones on the spikes. The scene is dramatically lit with vibrant blue flames and smoke rising from the dragon's mouth and nostrils, and smaller orange and yellow sparks or embers are scattered throughout the air. The overall mood is intense and mythical.

THE
LAST
DRAGON
KING

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LEIA STONE

HHE L6SH DR6CON KINC

KINCS OF 6V6LIER BIRINCI KITAP

LEI6 SHONE

Copyright © 2022 by Leia Stone

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

CONHENHS

Tetikleyici Uyarı

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20

Teşekkür

HRICCER W6RNINC

Bebek kaybından/ ölü doğumdan bahsedilir ancak ayrıntılı olarak gösterilmez veya anlatılmaz. Ejderha kralı geçmişte çocuklarını kaybetmiştir ve bu onun karakterini derinden etkiler.

BİR

Avımı omzuma aldım ve ağırlığı altında homurdandım. Puma yetişkin bir erkekti ve bugüne kadarki en büyük avımdı. Annemi ve küçük kız kardeşimi en az iki ay boyunca besleyecek kadar et getirecek ve bize pazarda takas edebileceğimiz bir şeyler verecekti. Kışa daha vardı ama hem annem hem de Adaline için yeni kürkler almak istiyordum.

Geçen hafta boyunca canavarı takip etmek verimli olmuştu ve memleketim Cinder Köyü'ne girerken ağzımın köşelerini yukarı çeken orantısız sırtışıma engel olamadım.

Cinder Dağı'nın ve içindeki kömür madenlerinin dibinde olmak, dağdan gelen ince tozun köydeki her şeyi kapladığı anlamına geliyordu ve bugün de bir istisna değildi. Köy yolundaki kayalar kalın bir kül tabakasıyla kaplıydı, tıpkı av botlarımın uçları gibi. Artık pek fark etmiyordum; burada yaşayınca alışıyorsunuz. Kulaklarımızda, burnumuzda, dişlerimizde ve konuşulmayan diğer yerlerdeydi.

Embergate'in başkenti Jade City'de, bir Cinder Köyü sakini bir mil öteden fark edebilirdiniz. Her adımda toz püskürtürdük ve bununla gurur duyardık. Cinder halkı çalışkan bir halktı. Bütün gün kışımızın üstünde oturmazdık.

"İyi av, Arwen," diye seslendi Nathaniel, Cinder Köyü'nün girişindeki nöbetçi kapısının üstündeki görev yerinden. Nathaniel Cinder Köyü'ndeki en yakışıklı adamlardan biriydi. Kum sarısı saçlar, ela gözler ve keskin bir çene... Şimdi ona bakmak bile midemi ısıtıyordu.

Ona aptalca bir sırtış attım. "Daha sonra yemeğe gelir misin? Aileni de getir." Dudaklarını büzerek başını salladı. "Çok sevinirim."

Büyük Kıtık'tan yirmi kış uzaktaydık ama ailem böyle bir zamanı hatırladı ve biz gençlere nasıl avlanacağımızı, yiyecek yetiştireceğimizi ve bir avın derisini yüzüp hazırlayacağımızı öğretti. Genellikle avlanma işini erkekler, yetiştirme işini de kadınlar yapardı ama babam öldüğü için benim böyle bir lüksüm yoktu. Ayrıca bize nezaket göstermeyi ve bol miktarda yemeğiniz olduğunda yemek vermeyi de öğrettiler. Zaman artık bir nimetti ve bu puma ihtiyacımızdan çok daha fazlaydı.

Hayvanın ağırlığı omuzlarımın arasında keskin bir acıya neden olmaya başlamıştı, boynundaki ok yarasından gömleğimin ön kısmına kan damlıyordu. Bunu anneme bırakmak ve sonra da yıkanmak için sabırsızlanıyordum.

Pazar tezgâhlarının önünden geçtim, tezgâhlarda çalışan kadın ve erkeklere başımla selam verdim ve 1 Mayıs için köyün dört bir yanına asılan çiçek çelenklerine hayranlıkla baktım. Sevilen aşk festivaline yetişemeyeceğim diye endişelenmişim. Tam zamanında öldürmüştüm ve eğer çabucak yıkanırsam öpüşme çadırına bile katılabilirdim.

Bacaklarımı daha hızlı iterek annemin kulübesinin bulunduğu sıranın köşesini döndüm. Biz basit bir hayat yaşayan basit insanlardık. Sazdan kulübeler, tatlı nehir suyu, patates tarlaları ve kömür madenciliği; işte Cinder Köyü buydu. Kömür madeninden çıkan kül toprağı verimli hale getiriyordu ve bu yüzden büyük patateslerimiz ve tatlı yumrularımızla tanınıyorduk.

Bir keresinde on beş yaşındayken başkentimiz Yeşim Şehri'ni ziyaret etmişim ve üç günlük yolculuk boyunca çenem durmamıştı. Tüm Embergate'in en güzel şehriydi, bu yüzden kralımız ve ondan önceki tüm krallar orada yaşadı. Yeşim Şehri öylesine zenginlik ve ihtişamla doluydu ki kendi gözlerimle görmesem inanmazdım. Hayatımda hiç görmediğim kadar yeşim taşı, altın ve yakut vardı. Yollar tuğladan, binalar beyaz taştandı, şehir geceleri bir mücevher gibi aydınlanıyordu. Bal likörü akıyordu, yiyecek tezgâhları *doluydu* ve sokaklar ejderha halkıyla *doluydu*.

Hayatım boyunca hiç bu kadar güçlü ejderha halkıyla bir arada olmamışım ama Jade Şehri onlarla kaynıyordu. Ejder-halkı kralları Drae Valdren'e bağlıydı. Onlara kendisi aracılığıyla güç veriyordu ve bu yüzden onun yakınında yaşamak istemeleri mantıklıydı. Yeterince büyüye sahip olan ejderha-halkı iyileştirme ve ateş püskürtme gücüne sahipti; aşırı güçlüydüler. Ancak tamamen bir ejderha formuna dönüşmek, yalnızca krala mahsustu - gelmiş geçmiş en güçlü ejderha halkına.

Burada, Cinder Köyü'nde biraz anormal bir durumdaydık. Teknik olarak Embergate bölgesindeydik ve ejderha kralı tarafından yönetiliyorduk ama çoğunlukla karışık bir gruptuk. İnsanlar, ejderha halkları, elfler, fae'ler, hatta birkaç başıboş wolven bile buraya gelirdi. Karışık ırktan veya seyreltilmiş büyüden olan herkes genellikle kendi bölgelerinden dışlanır ve bir tür koloni oluşturarak buraya gelirdi. Melez bir toplum. Annem tamamen insandı. Ailesi o küçükken Nightfall Şehri'nden kaçmış, babam ise insan ve onda bir ejderha karışımı bir halkmış. Harika ateş güçlerine sahip olmak için yeterli değildi ama madenlerde büyük kayaları kaldırabiliyor ve annemle bana iyi bir hayat sağlayabiliyordu. Ta ki ben dokuz yaşındayken ölene kadar...

"Yaradan'a şükürler olsun, şu ölüme bak!" diye bağırdı annem kulübemizin kapısından ve beni babamla ilgili düşüncelerimden uzaklaştırdı. Vücudumdaki her kas ağrıyordu. Yorgundum, kokuyordum ve her yerim kan içindeydi ama annemi bu kadar mutlu görmek ona aptalca sırtıtmama neden oldu.

"Gelecek haftaya kadar pantolonumun kemerini çıkarmamız gerekecek," diye şaka yaptım. Küçük kız kardeşim Adaline kapı aralığından kafasını uzattı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Akşam yemeğinde Cougarin yahnisi!" diye sevinçle haykırdı.

Bu beni çok güldürdü. Fırında patates ve yeşillikler doyurucuydu ama annemin puma yahnisi gibi değildi.

Evimize adım attım, yeni süpürülmüş zeminde ayaklarımı sürüyerek ilerledim ve arka verandaya açılan mutfığa geçtim. Annem kasap masasını ve bıçakları çoktan hazırlamıştı. Eve elim boş dönmeyeceğimi biliyordu ve bana olan inancı beni gururlandırıyor.

Canavarı masaya vurduktan sonra inleyerek boynumu uzattım.

"İyi iş çıkardın, Arwen." Annem saçımı düzeltti ve sonra burnunu kırıştırdı. "Ama ölüm gibi kokuyorsun."

Adaline bir kahkaha patlattı ve ben de olduğum yerden fırlayıp Necromere'den gelen bir kan emici gibi kollarımı açarak onun peşinden koştum.

Gerçek bir dehşet çığlığı attı. Şimdi kahkaha atma sırası bendeydi.

"Tamam, kardeşini korkutma. Git elini yüzünü yıka, bugün 1 Mayıs!" diye azarladı annem beni.

Mayıs Günü.

İçimi çektim. Yaşı tutan tüm bekâr kızlar ve bekâr erkekler köy meydanında gözleri bağlı bir şekilde durur ve sonra birbirlerine doğru yürümeye başlardı. Kime önce ulaşırsan onu öperdin.

Bu, Cinder Köyü'nün uzun süredir devam eden bir geleneğiydi ve kulağa ne kadar ürkütücü geliyorsa bir o kadar da heyecan vericiydi. Efsaneye göre 1 Mayıs'ta kimi öperseniz eşiniz o olurmuş. On sekiz kış yaşındayken bu benim ilk 1 Mayıs'ım olacaktı. Geçen yıl da katılmaya hak kazanmıştım ama kötü meyveler yediğim için köpekten beter hasta olmuşum, o yüzden katılamamıştım.

Nathanial'ın beni öpüp öpmeyeceğini merak ederek uzandım ve dudaklarıma dokundum -bakmamanız gerekiyordu, ama bazı çocuklar istedikleri kıza yönelebilmek için göz bağlarının çözülmesine izin veriyorlardı.

Nathanial'ı istedim.

Adaline ile paylaştığım yatak odasına girip temiz bir tunik ve pantolon aldım. Annem uzun zamandır bana etek ve elbise giydirmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Babam dokuz kış önce öldüğünden beri ailenin avcısı olmak zorundaydım ve elbiseyle avlanmak düpedüz aptalcaydı.

Adaline muhtemelen üzerine puma kanı sürmemden korktuğu için yatağının altına saklanmıştı. Ona doğru yürüdüm ve üzerinde gezindim. Bir an sonra gittiğimi düşünerek yavaşça yorganı indirdi, ama beni görünce tekrar çığlık atarak kürkleri geri çekti. Keyifli bir kahkaha patlattım.

"Arwen!" diye bağırdı annem.

"Peki," diye inledim, kahkahalarım boğazımda düğümlendi.

Bazen sadece küçük kız kardeşimle takılmak istiyordum ama bu ailedeki konumum, bana seçme şansı verilmiş olsaydı isteyebileceğimden daha hızlı büyümemi gerektiriyordu. Başımızı sokacak bir evimiz ve karnımızı doyuracak yemeğimiz vardı, bu yüzden şikayet etmemem gerektiğini biliyordum.

"Ah," diye seslendim anneme, hamama doğru yürürken. "Nathanial'ı akşam yemeğine davet ettim," dedim gelişigüzel.

Mayıs Günü'nde bir akşam yemeği daveti küçük bir şey değildi.

Annemin dudaklarının kenarları komplocu bir sırıtışla yukarı doğru kıvrıldı. "Kibar olmak için! Ganimeti paylaşmak için," dedim ona, içimdeki sıcaklık

Yanaklar. İyi bir avın ardından ziyafete bir misafir davet etmek adettendi. Hatta iyi şanslar. Bunu *biliyordu*. Ancak potansiyel taliplerin 1 Mayıs'ta yemeğe davet edilmesi de teşvik edilirdi, böylece aileler tanışabilir ve potansiyel bir evlilik fikrine alışmaya başlayabilirlerdi.

"Elbette canım," dedi tatlı bir ses tonuyla ve ben kaşlarımı çatarak ona baktım. On sekiz kış yaşıyordum. Yakında bir koca bulmam bekleniyordu. Nathaniel iyi bir seçim olabilirdi. Köyde önemli bir işi vardı ve köydeki diğer erkeklerle yaptığım av gezileri yüzünden tehdit altında görünmeyen tek erkekti. Evlendiğimde bile Adaline ve anneme bakmak zorunda kalacaktım. O bunu anlıyordu.

Annemin tuhaf gülümsemesini zihninden silerek Bay Korban'ın eczacı dükkânı ile Bayan Holina'nın fırını arasındaki ara sokağa girdim ve Naomie'nin hamamına adım attım.

"Ah, çocuğum!" Ben içeri girdiğimde Naomie burnunu tıkadı. "Ölü bir sıçan gibi kokuyorsun! Ekstra sandal ağacı yağıyla dolu kendi küvetine ihtiyacın olacak."

Sırıttım.

Naomie köyün büyükannesi gibiydi, sivri bir dili vardı. Hepimizle ilgilenir ve ne kadar acıtacak olursa olsun gerçekleri yüzümüze vururdu. Günlük yıkanmalar için kulübemizdeki ısıtılmış su kovağını kullanırdım ama bir haftalık avdan sonra yıkanmak için Naomie'nin küvetine ve sabun taşına ihtiyacım vardı.

Onu kadınlar tuvaletine kadar takip ettim ve tanıdığım kadınlara başımı sallayarak grup su ısıtıcılarının yanından geçtim. Bayan Beezle ve Bayan Haney şu anda kasaba dedikodularına dalmışlardı. Bardic'in içkiyi azaltması gerektiğinden ve Namal Hanım'ın da kocasıyla ilgilenmesi gerektiğinden, böylece gözünün başka yerlere kaymayacağından bahsediyorlardı. Banyo sularının üst tabakası kül isinden simsiyahtı.

Naomie sazdan bir duvarla çevrili özel ıslatma odalarından birine girdiğinde, temiz giysilerimi tek kişilik küçük küvetin yanındaki tabureye bıraktım. Kül isi ve kir grup banyosu için sorun değildi ama kan ve av bağırsaklarına izin *verilmiyordu*.

Naomie en az altmış kış yaşıyordı, parmakları kış kemiği hastalığı yüzünden boğum boğum olmuştu. Gümüş rengi saçları her zaman başının üstünde sıkı bir topuz şeklinde bağlanırdı. Musluğu çevirdi ve musluktan su fişkırdı, buhar tavana yükselirken küveti doldurdu. Naomie köyde akan suyu olan birkaç kişiden biriydi. Dükkânı doğrudan doğal bir kaplıcanın üzerindeydi. Büyük büyük dedesi bir metal işçisiydi, bu yüzden boruları kaynaklamış ve her şeyi suyun yerden yukarı çekileceği şekilde inşa etmişti. Ailesi kendini bildi bileli bu hamamın sahibiydi.

Naomie bana biraz acıyarak bakarak, "Fiyatlarımı yükseltmek zorunda kaldım," dedi. "Nightfall kraliçesinin sınırda başlattığı bu savaş, Archmere'deki elflerden sabun taşları ve parfüm yağları alma kabiliyetimi etkiliyor."

Başımı salladım. "Ne kadar?"

"İki yeşim sikke ya da kabul edilebilir bir takas," dedi.

İki yeşim sikke mi? Eskiden bir taneydi. Nightfall kraliçesinin Embergate'e gelen sevkiyatlarla ilgili sorun çıkardığını biraz duymuştum ama üzerinde fazla düşünmemiştim. O kötü kadın her zaman savaş başlatırdı.

Başımı salladım. "Sana yeşim sikkeleri verebilirim ya da az önce yetişkin bir erkek puma getirdim. En iyi kesimi seçmek için kapalıktan sonra annemi görebilirsin."

Gözleri parladı. "Onun yerine et alacağım, teşekkürler," dedi ve odadan çıkarken başımı salladım.

Cougarin gamlı ama lezzetliydi, üzerinde çok az yağ ya da kıl vardı. Etrafta daha makbul olan tek et Elkin'di, bu yüzden bu avla iyi şeyler takas edebileceğimi biliyordum. Belki anneme sonbaharda mevsim değişimi festivali için yeni ve güzel bir elbise alırdım.

Giysilerimi çıkarıp ayaklarımın dibindeki tozlu, kanla kabuk bağlamış bir yığının içine bıraktım ve sonra suya girdim.

Saf bir sevinç ve rahatlama iniltisi beni terk etti ve ince kasık duvarının dışındaki kadınlardan bazıları kıs kıs güldü. Umurumda değildi. Bu çok iyiydi. Suyun derinliklerine doğru kayarken sırtımın birkaç yerinin acıdığını hissettim. Avın bir noktasında yuvarlanmış ve sırtımı bir kayaya çarpmıştım. Orada bir ya da iki çizik olmalı.

Kulübemizde akan sıcak suyun hayalini kurarken musluktan su akmaya devam etti. Her gece banyo yapardım. Giysileri ve bulaşıkları sıcak suda yıkardım ve sırf eğlence olsun diye sabahları kendimi canlandırmak için yüzümü sıcak suya sokardım.

Memnuniyetle iç çektim.

Naomie küçük muhafazaya adım atmadan önce, "İçeri giriyorum," diye anons etti.

Üstümü örtmeye zahmet etmedim. Naomie beni yüzlerce kez çıplak görmüştü. Bebekliğimden beri annemle birlikte buraya gelirdim. Ayrıca, bakmıyordu; o bir profesyoneldi. Akan suya bir miktar yağ döktü ve sandal ağacının güçlü kokusu burnuma çarptı.

Bir iç çekiş daha.

Cinder Dağı sandal ağacı korularıyla tanınırdı, bu yüzden burada bol miktarda yağ vardı ve koku bana her zaman evimi hatırlatırdı.

Bir sabun taşı suya düştü ve sırtımın altına kaydı ama onu görmezden geldim. Sabunu sonra yapardım, sadece ıslanmak istiyordum. Vücudumdaki her kas şu anda sevinç çılgınlıkları atıyordu.

"Hiç kesik var mı?" diye sordu.

Naomie, avdan döndükten sonra adamlarla ilgilenirdi, bu yüzden böyle bir yolculuktan sonra vücudun neye maruz kaldığını biliyordu.

Başımı salladım ve doğrulup ona sırtımı gösterdim.

Alçak sesle ıslık çaldı. "Büyük olan enfeksiyon kapmış gibi görünüyor. Neem yağı getirip banyoya ekleyeceğim. Puma eti hâlâ iyi bir ticaret."

Neem pahalıydı, bu yüzden ekstra ücret almaması veya daha fazla et istememesi nazik bir davranıştı.

Ortadan kayboldu ve elinde neemle geri döndü, onu da banyo suyuna döktü. Sonra ben doğrulup öne doğru eğilirken uzanıp sabun taşını aldı. Sırtımın ulaşamadığım yerlerinde gezdirdi ve kesiğin üzerinden hafifçe sıyırdığında tısladım. Düşündüğümde daha büyük olmalıydı. İlk panterimi öldürdüğüm için o kadar heyecanlıydım ki tüm acı duygumu kaybetmişim ve sadece eve dönmek istiyordum.

Yaşlı kadın sırtıma işkence ettikten sonra sabun taşını tekrar küvete bıraktı ve gitti.

Sonunda rahatlayabilirim.

Açılı küvete sırtımı yasladım ve boğulmadan önce inebildiğim kadar aşağı indim. Saçlarım etrafımda kıvrılıyordu ve çok kirli olduğu için sarı değil de kahverengi göründüğünü görünce şok oldum ve biraz da utandım. Banyo suyunda kandan dolayı hafif kırmızımsı bir renk vardı, bu yüzden gözlerimi kapattım ve yavaşça nefes alıp vererek neem ve sandal ağacı kokusunun burun deliklerimi doldurmasına izin verdim.

Yedi gün boyunca canavarı takip etmek, kayaların ve yaprakların üzerinde uyumak artık her şeye değerdi. Tavşan ve keseli sıçan gibi küçük av hayvanlarını avladığım ve erkekler tarafından alaya alındığım günler geride kalmıştı. Artık saygı duyulan bir avcıydım -Hades, erkekler avcılar loncasına katılmama bile izin verebilirdi-

"Kralın adamları bu tarafa geliyor!" diye bir kadın sesi hamamın içine doğru bağırdı ve göz kapaklarım şak diye açılarak beni hayallerimden kopardı.

Kralın adamları mı? Savaş için askere falan mı alınıyorlardı? Yoksa neden Jade Şehri'nden buraya kadar gelsinler ki? Normalde onlara ticaret için kömür ya da sandal ağacı götürürdük; onlar bize *hiç* gelmedi. Bizler

Kralın hoş gördüğü ama asla ziyaret etmediği ya da önemsemediği kirli, unutulmuş Embergate köyü. Burada ordusuna alabileceği ya da işine yarayabilecek güçlü ejderha halkından kimse yoktu. Bizler bir avuç karışık cins ittik. "Burayı dinleyin!" dedi aynı genç kadın hamam boyunca Ayağa kalktım ve sazdan kapıyı açıp ona bakmak için uzandım.

Kendal. Bilmem gerekirdi. Kasabanın dedikoducusuydu ve her türlü haber için yaşırdı, özellikle de Yeşim Şehri'nden gelen haberler ve ejderha kralıyla ilgili her şey için. Kendini kasabanın tellalı olarak görmeyi severdi. Arkadaştık ama onun arkadaşlığından uzun süre hoşlanmadım.

Ceketinin içine uzanarak resmi görünümlü bir parşömen çıkardı ve açtı.

"Kral Valdren kendisine bir varis verecek yeni bir eş arıyor." Benimki de dahil olmak üzere hamamda kopan ortak nefesi duymak için durakladı.

Kraliçe Amelia ile sadece üç kış evli kalmış ve sonunda doğum sırasında ölüme yenik düşmeden önce ondan dört çocuk kaybetmişti. Genç bir kraldı, benim yaşımda evlenmişti ve şimdi sadece yirmi bir kış yaşındaydı. On beş yaşındayken Yeşim Şehri'ne gitmemin sebebi onların evliliği idi. Kraliyet düğünü tüm krallıkta heyecan verici bir olaydı. Kraliçe Amelia gideli sadece bir kış olmuştu ve bir varisi olmadan bu diyarı ele geçirip ejderha halklarının büyülerinden arındırmak isteyen Nightfall kraliçesine karşı savunmasızdı. Yeni bir eş araması kaçınılmazdı ama bunu bu şekilde resmen duymak şok ediciydi.

Kendal sırtışını gizlemeye çalışarak boğazını temizledi. "Şu anda yeni bir kraliçe için tüm Embergate'te kapsamlı bir araştırma başlatıyor-"

Heyecan dolu nefesler ve çığlıklar hamamda yankılanıyordu ve çaresizliklerine kıs kıs gülmekten kendimi alamadım. Kral asla bir Cinder kızıyla evlenmezdi. Teknik olarak Embergate'in bir bölgesi olduğumuz için bunu burada duyurması sadece formaliteydi.

"Ona bir varis doğurması için," diye devam etti Kendal, "Embergate sınırları içindeki her kasabaya, köye ve şehre, çocuğunu doğuracak kadar güçlü büyüye sahip tüm uygun kadınları bulmaları için koklayıcılar gönderecek. Bu kadınlar bir sonraki dolunaya kadar ona sunulmalı."

Hayal kırıklığının kolektif iniltileri alanı doldurdu. "Cinder Köyü'nde güçlü büyüye sahip kimseyi bulamayacak!" dedi genç kadınlardan biri, yenilmiş bir halde.

Naomie, "Bir ejderha kralı varisi doğuracak kadar güçlü biri değil," diye onayladı.

Haklıydılar. Ne yazık ki Kraliçe Amelia, büyüsu çocuğunu taşıyamayacak kadar güçlü olduğu için öldü ve neredeyse yarı ejderha halkından olduğunu duydum.

Kendal saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Ben şahsen dörtte bir ejderha halkındanım ve bu yüzden-"

Hamam kahkahalara boğuldu ve ben de kendi homurtularıma engel olamadım. "Tatlım, dörtte bir mi?" Naomie başını salladı. "Bir çocuğu taşımak için

ejderha kralının kendisi için yarı ejderha halkından ve Yaradan tarafından kutsanmıştır."

Kendal parşömeni aceleyle dürdü ve cebine soktu. "Bırakalım da koklayıcılar karar versin!" Hamamdan çıktıktan sonra dedikodu tam gaz devam etti.

"Zavallı genç adam, karısını ve dört çocuğunu kaybediyor," dedi birisi.

"Neden bir varis doğuramadı? Hades, kalçalarımla ona Bertha Beezle, "On çocuk," diye mırıldandı.

Birden kendimi merhum kraliçeye karşı korumacı hissettim.

"O hiçbir şey *yapmadı*! Kralın büyüsu ölümlü kadınlar için çok güçlü," diye tersledim.

Kraliçenin taşıdığı insanlığın her bir zerresi, saf kan ejderha kralının büyüsu tarafından doğuma girerken ikiye bölündü.

Dedikodular o anda kesildi ve ben de saçımı yıkayıp konuşmaları bastırmak için iyi bir zaman olduğuna karar verdim. Kraliçe Amelia'yla bir kez tanışmıştım, *tanıştığım* yalan ama Jade Şehri'ne yaptığım yolculuk sırasında onu uzaktan görmüştüm. Çiçekçi dükkânının çatısına tırmanıp yeni kraliçemizle göz göze geldiğimde kral çoktan içeri girmişti. O güne kadar gördüğüm en güzel kadındı. Uzun saçları mürekkep siyahıydı ve kalın bukleler halinde beline kadar iniyordu. Üzerinde o kadar çok yeşim taşı olan bir elbise giymişti ki, bir puma kadar ağır olmalıydı. Kral Valdren ve Kraliçe Amelia'nın büyülu varislerden oluşan yeni bir hanedanı başlatmak için mükemmel bir çift olarak seçildiği söylenirdi. Hayat bazen ne kadar acımasız olabiliyor.

Önce kral evlendikten hemen sonra babasını kaybediyor, sonra çocukları dünyaya gelmiyor, sonra da karısını ve ölü doğan çocuğunu mu kaybediyor? Neredeyse katlanılamayacak kadar büyük bir kayıptı. Bu yüzden üzerinde durmadım. Gerçekten yeni bir eş bulmasını ve sağlıklı bir çocuk sahibi olmasını umdum.

Sabun taşını elime alarak vücudumu ve saçlarımı, cildim çiğ kalana ve eczane gibi kokana kadar şiddetle ovdum. Saçlarım artık soluk mısır ipeği rengindeydi ve tırnaklarımın altındaki bazı çürükler ve kir dışında

asla temizlenemeyecekti, düzgün görünüyordum. Ayağa kalkarak üzerime son bir kova temiz su döktüm ve sonra küvetten çıktım. Naomie'nin özel odanın uzak duvarına dayadığı küçük lavaboda dişlerimi fırçaladıktan sonra üzerime keten bir şeyler örttüm ve giderin tıpasını çektim. Kahverengi ve kanlı suyun giderden aşağı akmasını izledikten sonra saçlarımı havluyla kuruladım ve temiz mavi pamuklu tuniğimi ve beyaz pantolonumu giymeden önce bir omzumun üzerinden ördüm.

Dışarıdaki kargaşadan haberin hızla yayıldığını ve koklayıcılar gelip gittikten çok sonra bile tüm köyün haftalarca bu dedikoduyla çalkalanacağını biliyordum.

Kralın adamlarının 1 Mayıs'ta köyümüze gelmesi büyük bir olaydı.

"Arwen!" Annemin sesi sazdan bölmenin arkasından geldi.

Elimi geri çektim ve ona el salladım ama yüzündeki rengin solduğunu görünce elim havada dondu kaldı. Hızla ileri atıldı, beni kollarımın üstünden kavradı ve kulağıma fısıldamak için eğildi.

"Şimdi gitmen gerek. *Kaç*," diye fısıldadı.

Ne yapmaya çalıştığını merak ederek kıkırdadım ama geri çekildiğinde yüzü hiç görmediğim kadar ciddiye.

"Sorun nedir?" Dedim.

Burada konuşamayacağımızı söyler gibi omzunun üzerinden baktı ve ben de başımı salladım. Vücudum hala şoktaydı; annem asla böyle davranmazdı. Sakindi ve çok nadiren korku gösterirdi. Bir şeyler dönüyordu.

Banyo çadırından çıktıktan sonra Naomie'ye gülümseyip el salladım ve kulübemize doğru koşmaya başladım. Sokağımızın köşesini dönerken, köyün ortasında beyaz 1 Mayıs öpüşme çadırının kurulduğunu gördüm. Açıklıktan pembe ve mor çelenkler sarkıyordu. Pitoresk ve romantikti. Köyün genç kadınları içeri girmeye başlamıştı bile.

Durdum. "Anne, bu bekleyebilir mi? Geçen yılı kaçırdım ve... dört gözle bekliyordum..." İlk öpücüğüme. Bunu söylemek istemedim ama annem anladı.

Öpüşme çadırına baktı ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Doğru ya. Geçen yıl hastalık yüzünden kaçırdığın 1 Mayıs..."

Başımı salladım ve Nathaniel'in içeri girdiğini gördüğümde hevesle çadırın açılışına baktım.

"Anne, lütfen."

Annem Bayan Patties'in evinin önünde yetişen kır çiçeklerine doğru yürüdü ve mor bir posey kopararak örgümün içine soktu. "Git ve 1 Mayıs öpücüğünü al, sonra da hemen eve dön. Ben eşyalarını toplarım." Başıyla onayladı.

Kaşlarımı çattım. *Eşyalarımı toplamak mı?* Bir hafta süren bir avdan yeni dönmüştüm. Doğru düzgün dinlenmeden tekrar dışarı çıkmamın imkânı yoktu. Ama öpüşme çadırını kabul etmişti, bu yüzden tartışmayacaktım. Avluda koşturarak önce Bayan Graseen'in bitki bahçesine gittim ve bir dal nane kaptım. Mutfak penceresinden başını uzattı ve sırtıttı.

"Öpüşme çadırı mı?" diye sordu.

Kızardım ve iki nane yaprağını ağzıma attım, nefesimi tazelemek için onları kuvvetlice çiğnedim. Dişlerimi yeni fırçalamış olmama rağmen, ilk öpücüğümü şansa bırakmayacaktım. Bayan Graseen oradan buradan bir dal almamıza izin veriyordu ve biz de yırtıcı hayvanlar içeri girdiğinde hepimiz onun yabancı otlarını yoluyor ve çitlerini onarıyorduk.

Geri dönüp beyaz ipek çadıra girmeye hazırlanırken bir kargaşa duyarak boynumu ana kapıya doğru çevirdim.

Kralın Kraliyet Muhafızlarından oluşan büyük bir alay geliyordu ve tam bu yöne doğru gidiyordu. Atlara ve zırhlarına hayranlıkla bakarak donakaldım. Güneş ışığı göğüslerindeki altın ejderha armalarında parılıyordu ve bir an için öpüşme çadırını unuttum. Kılıç tutabildiğimden beri Kraliyet Muhafızları'nda olmak istemiştım. Elbette bu pek hanımefendiye yakışan bir şey değildi ve bu yüzden annem cesaretimi kırmıştı ama bu hayalimi hiç kaybetmemiştim. Bildiğim kadarıyla muhafız birliğinde sadece bir kadın vardı.

Regina Wayfeather.

Tüm Kraliyet Muhafızları'nın lideri olduğu söyleniyordu. Koşup burada olup olmadığına bakmak ve utanç verici bir şekilde iyi şans getirmesi için av yayıma dokunmasını istemek istedim ama ilk öpücüğümü almak için pencerenin kapanmakta olduğunu görmezden gelemedim. Annemin keyifsiz görüldüğünden bahsetmiyorum bile, bu yüzden hemen eve koşmam gerekecekti.

Kralın Kraliyet Muhafızları atlarından inip çadıra doğru yürümeye başladıklarında ben de içeri süzıldüm. Heyecanlı sohbetlerin gürültüsü kulaklarıma kadar geldi ve bakışlarım çadırın diğer tarafına, genç seçkin erkeklerin durduğu yere kaydı. Nathaniel ile göz göze geldiğimde sırtıttı ve ben de ona gülümseyerek karşılık verdim.

"Arwen!" Kendal seslendi ve ben de genç kadınların uzun bir sıra halinde durduğu sağı tarafa yöneldim. Hepsi en güzel elbiselerini giymiş, hatta kömür rengi göz kalemi ve pancar rengi dudak boyası sürmüşlerdi; bense keten pantolonum ve annemin bir çiçekle süslemeye çalıştığı ıslak örgümle duruyordum.

Şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum. Kim 1 Mayıs öpüşme çadırına pantolonla gelir ki?

Bir avcı.

Babam öldüğünde kışın ortasıydı. Ertesi yıl yaşadığım sürece açlık sancılarını asla unutmayacağım. Köy bize orada burada sadaka veriyordu ama ailede aylık geziye çıkacak ya da madenlerde çalışacak bir avcı olmasaydı kesinlikle ölürdük. O yıl ilk tuzağımı kurdum ve küçük av hayvanlarını geri getirmeye başladım.

Ratin totem direğindeki en düşük hayvandı, ama annemin yas tutmasına ve masaya yemek koymaya çalışmak için yeni bir evliliğe koşmak zorunda kalmamasına izin verdi.

Düşüncelerimi temizlemek için başımı salladım.

Bir Mayıs geleneğine ev sahipliği yapan Bayan Brenna odanın ortasına doğru yürüdü ve boğazını temizledi. Brenna bir insandı ve köyün terzilerinden biriydi. Tüm gelinliklerimizi o dikerdi, bu yüzden bugün hayat boyu sürecek bazı eşleşmeler yapmak onun yararınaydı. Her zaman devasa göğüslerini boğazının ortasına kadar iten ve tüm erkeklerin dikkatini dağıtan güzel elbiseler giyerdi.

Erkeklerle "Bugün gelecekteki eşinizle tanışacağınız gün olabilir" dedi ve alkışlarla karşılandı. Daha sonra kadınlara döndü: "Merak etmeyin, zaman geçtikçe öpüşme konusunda daha iyi oluyorlar."

Hepimiz gergin kahkahalar attık ve erkeklerden birkaçı onun hakareti karşısında inledi.

Kendimi doğrudan Nathaniel ile aynı hizaya getirdim, sonra gözbağı gözlerimin üzerine indi.

"Hile yapmak yok," dedi Kendal gözbağını başımın arkasından sıkıca bağlarken. Göz bağımı birazcık kaldırmak için yavaş ve kasıtlı bir hamle yaptım ama bir el sertçe inerek benimkini tokatladı.

Bayan Brenna, "Bu iş artık Yaratıcı'nın elinde," diye beni azarlayınca midem düğümlendi.

"Genç aşıklar," diye anons etti Brenna, "öne doğru yürüyün ve dokunduğunuz ilk kişiyi öpün."

Hepimiz kollarımızı açarak ileriye doğru tökezlerken, ayak sesleri kulaklarımı doldurdu. Nathaniel'in adını söylemek istedim ama bu çaresizlik gibi görünecekti. Belki botlarını tanıyabilirim diye aşağıya bakmaya çalıştım ama Kendal bu lanet göz bağını çok sıkı bağlamıştı. Ne olduğunu anlayamadan birine çarptım ve kolları beni sabitlemek için belime dolandı.

Kalbim boğazımda düğümlendi. İşte bu kadar. *Bu* benim ilk öpücüğüm olacaktı.

Lütfen Vernon'a sümük çektirme, diye dua ettim Yaratıcı'ya ve sonra elimi uzatıp parmaklarımı göğsünde gezdirerek yüzünü buldum. Vücudu dokunuşumla dondu ve neredeyse sinirlerim bozuluyordu. Korkmuş muydu? Parmaklarım boynuna ulaşana kadar yumuşak kumaşın üzerinde kaydı ve sonra yüzünün kenarlarını kavramaya korkarak durakladım.

Elleri belimde hareketsiz duruyordu ve onları ıslatmak için dudaklarımı yaladım. Mayıs Günü öpüşme çadırında ilk hamleyi kızlar yapardı ve kendinizi hazır hissetmezseniz geri çekilmenize izin verilirdi.

Bu Nathaniel mi?

Beni öpmek mi istedi yoksa kaçmak mı?

Söylentiye göre tüm erkekler dikizliyordu ve Bayan Brenna göz bağlarını gevşekçe bağlamalarına izin veriyordu. Eğer bir erkek öpmek istemediği bir kızla karşılaşır, o zaman gençken annenize verdiğiniz gibi iffetli bir gagalamaymış. Ama eğer sizden hoşlanıyorsa... Söylentiye göre bu, tüm dünyanın dönmesine neden olurmuş.

Dünyamın dönmesini istedim.

Babam çok genç yaşta öldüğü için avcılık, pantolon giyme ve bıçağımı bileme gibi bir hayatın içine itilmiştim. Beni yanlış anlamayın: Bu hayatı seviyordum ama diğer erkeklerin beni öpülesi bir kız olarak görmesini zorlaştırıyordu.

Öpülmek istiyorum, lanet olsun.

Midemde oluşan gerginlikle boğazımda bir yumru oluştu. Onu yuttum ve sinirlerim tamamen bozulmadan öne doğru eğildim. Başparmaklarımla çenesinde gezinirken, *kesinlikle* Nathaniel olmayan bir adamın kirli sakalını ve keskin çene çizgisini hissettim.

Dondum kaldım, panikledim.

Nathaniel'in yüzü hâlâ bebek gibiydi, kirli sakalı yoktu ve çenesi yontulmuştu ama *o* kadar da değil. Bu erkeksi geniş çeneyi ve kirli sakalı hissettiğimde, acaba yanağına mı dokunsam diye düşündüm. Nathaniel'i öpmeye o kadar kararlıydım ki, karşımdakinin o olmadığına dair bir kanıtlarla karşılaşınca geri çekilmek istedim.

Ama sonra, 1 Mayıs çadırının temel kuralını çiğneyerek ilk hamleyi yaptığında dudakları benimkilerin üzerindeydi. Küçük bir elektrik kıvılcımı tenimi sarstı ve nefesim kesildi. O da aynısını yaptı; ikimiz de diğerinin şaşkınlığını içimize çektik. Sıcaklık merkezime kadar indi ve öne doğru eğilerek öpücüğü derinleştirdim.

Dudakları ilk başta yumuşak ve kararsızdı ama sonra açıldılar ve tıpkı Kendal'ın bana söylediği gibi dilimi içeri kaydurdım ve onunkıyla çarpıştı. Ondaki küçük bir inilti kaçtı ve ağzımın kenarlarında bir sırtış belirirken dünyam döndü. Belimdeki elleri kalçalarımın yumuşak bir daire çizerken, dili de ağzımda aynı şeyi yaptı.

Kutsal Yaratıcı.

Bu bir kızın umabileceği en güzel ilk öpücüktü. Midem ateşler içinde yanıyor ve kalbim göğsümde kanat çırpıyordu. Üzerimdeki sıcak, yastık gibi dudaklar içimdeki her şeyin daha fazlası için çılgılık atmasına neden oldu.

"Pekâlâ, burası ısınmaya başladı!" Brenna gülerek duyurdu. "Göz bağlarınızı çıkarın ve eşinizle tanışın, genç aşk kuşlarımız!"

Bir anda benden uzaklaştı, dudaklarım, ellerim, sıcaklığım, kelebekler. Sanki soğuk bir buz banyosuna dalmış gibiydim. Yukarı uzandım, çılgınca göz bağını aşağı çektim ve beyaz çadırın arkasıyla yüz yüze geldim.

O gitmişti.

Göğsümde bir sızı oluştu. Boğazım düğümlendi, duygularımı belli etmemeye çalışıyordum ama sanki mihrapta terk edilmiş gibi hissediyordum. Öpüşmenin berbat olduğunu düşünmediğiniz ve onları bir daha asla görmek istemediğiniz sürece 1 Mayıs maçından kaçmazdınız.

Soluma baktım ve göğsümdeki delik daha da genişledi. Nathaniel kızarmış bir Ruby Ronaldson'a bakıyordu. Mükemmel siyahı saçları yumuşak dalgalar halinde beline kadar iniyor, Nathaniel yeşil ipek elbisesinin üzerinden kalçalarını sıkıca tutuyordu. Ruby bir fırıncıydı. Kadınsıydı, elbiseler giyerdi ve yemek yapmayı bilirdi - mükemmel bir eşi ve benim olmadığım her şeydi.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı ama onları geri kırdım. Artık burada olmak istemiyordum, bu aptalcaydı. Arkamı dönerek çadırın yan açıklığından gizlice çıktım ve annemi aramaya başladım.

Daha önce çok korkmuş görünüyordu ve şimdi bana atacağı her türlü dikkat dağıtıcı şeyi memnuniyetle karşılıyordum. Dünyayı değiştiren o öpücüğü ve acı veren vedayı unutmak için her şeyi yapardım.

HWO

Evimize adımımı attığımda kaynamakta olan puma yahnisinin kokusu ağzımı sulandırdı. Bakışlarım duvara yaslanmış seyahat çantama kaydı. Temizlenmişti ve tamamen dolu ve gitmeye hazır görünüyordu.

"Anne, beni korkutuyorsun. Neden çantamı hazırladın? Daha yeni geldim."

Kirli giysilerimi çamaşır sepetine koydu ve sonra gözlerinde yaşlarla bana döndü. "Kız kardeşini Violet ile oynamaya gönderdim, böylece özel olarak vedalaşmak için biraz zamanımız olacak."

Gözlerim neredeyse kafatasımdan fırlayacaktı. "Elveda mı? Anne, hiçbir yere gitmiyorum. Bir haftadır yoldayım, eve yeni geldim." Az önce öpüşme çadırında bırakıldığımdan ve şimdi mahcup olduğumdan bahsetmiyorum bile. Dünyamı altüst eden öpücüğüm her kimse, ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmak istiyordum. Odama gidip ağlayarak uyumak ve sonraki iki gün boyunca yataktan çıkmamak istiyordum.

Annem ellerini birbirine kenetleyip başını salladı ve koyu kahverengi bukleleri yüzünden döküldü. "Hayatın boyunca senden karanlık bir sır sakladım," dedi ve ben donakaldım.

Uzanıp sandalyenin kenarını kavradım, bu sözlerin annemin dudaklarından çıkmasına hazır değildim. "Neden bahsediyorsun sen?"

Annem yaklaştı ve seyahat çantamı alıp bana uzattı. "Koklayıcılar seni bulmadan gitmelisin."

Çantayı aldım ama sonra ayağımın dibine düşmesine izin verdim. Uzanarak annemin omuzlarını kavradım ve gözlerinin içine baktım. "Ne karanlık sırrı?"

Bu, size yakın birinin söylediğini asla duymak istemeyeceğiniz bir şeydi. Şimdi tamamen çıldırmıştım. Neden koklayıcıları

Beni bulmak mı? İnsanların üzerindeki büyüünün kokusunu alırlardı ve bende neredeyse hiç büyü yoktu. Onların hiç ilgisini çekmezdim.

İç çekti ve nefesi bana çocukluğumu hatırlatan adaçayı ve biberiye kokuyordu. Yemek pişirirken otları çiğnemeyi severdi.

"Baban ve ben beş kış boyunca bir çocuk sahibi olmaya çalıştık ama şifacı onun tohumunda bir sorun olduğunu söyledi."

Sözleri içime işledi ve kollarımın titremesine neden oldu.
Ne diyordu?

"Sen benim çocuğumsun. Benim *kızım*," diye homurdandı ve beni ikna etmeye çalışır gibi kollarımı kavradı.

Bu açıklama beni hasta etti. Tabii ki onun kızıydım. *Neden bana onun kızı olduğumu söylüyor?*

"Ama seni başka bir kadın doğurdu," dedi ve ben kollarımı bırakarak onun elinden kurtuldum ve altımdaki sandalyeye çöktüm. Göğsüm kabarmış, nefesim kesik kesik çıkıyordu.

Önümde dizlerinin üzerine çöktü, gözyaşları yüzünden akıyordu. "Sana daha önce söylemeliydim ama hiç iyi bir zaman değildi ve benim olmadığımı düşünmeni istemedim."

Tekrar ayağa kalkıp önümdeki sandalyeyi çekene kadar tam bir dakika boyunca şaşkın bir sessizlik içinde oturdum.

"Kimdi o? Kadın mı?" Sonunda tam bir nefes alabilmiş ve paniğimi uzak tutabilmişim.

Annem dudağının içini çiğnedi. "Yoldan geçen bir gezgin. Bir soylu gibi giyinmiş, yeşim taşıyla işlenmiş parlak renkli ipekler giymiş. Hâlâ tavernada çalıştığım zamanlardı."

Ben bir soylu muydum? Bana söylediği şey bu muydu? Highborn'lar en azından yarı ejderha halkıydı, belki daha fazla.

"Ne oldu?" Kendi sesimi tanıyamadım. Bilgiye ihtiyacım vardı, hem de hemen. Göğsümdeki delik artık çok büyüktü ve onu bir şeyle doldurmam gerekiyordu yoksa yok olacağımdan korkuyordum.

Annem zorlukla yutkundu. "Meyhaneye tek başına geldi, ağır hamile, bir hayalet kadar solgun ve kan lekeleri içindeydi. Sarsılmış görünüyordu, sanki bir savaş görmüş gibiydi. Durumu belli olduğu için soru sormadım. Ona sadece odasını gösterdim."

Devam etmesini bekledim. Önce seyahat çantama, sonra da kapıya baktı ve öne doğru eğildi. "Günün ortasında erken doğum yaptı."

Gece. Tüm taverna onun çığlıklarıyla uyandı. Bardic beni ona bakmam için gönderdi ve ben de baktım."

Kutsal Hades!

Savaştan kaçan bir kadın Cinder Köyü'nde erken doğuma mı itildi? Nereye seyahat ettiğini merak ettim. Cinder Köyü Embergate bölgesinin en ucundaydı, istemediğiniz sürece buraya gelmezsiniz. Ama yüksek doğumlular buraya gelmezdi. Bazı insanların burada saklandığı biliniyordu. Klle kaplı yaşam pek arzu edilen bir şey değildi ve bu yüzden pek fazla insan burayı aramaya gelmiyordu. Bebeğini burada doğurmak mı istemişti? Beni doğurup bulunamayacağım bir yere mi bırakacaktı?

Annemin elleri titriyordu. "Elodie'yi çağırdım. O zamanlar doğum konusunda en ileri düzeyde olan oydu ama kara ciğer hastası olduğu ve yardım edemeyeceği haberi geldi."

Elodie benim doğduğum yıl kara ciğerden ölmüş, ardından annem kyn ebesi olmuş. Bu onun kariyerini başlatan olay olmalı! Bar hizmetiliğinden köy ebeliğine. Bu sıçramayı nasıl yaptığını hep merak etmişimdir.

"Devam et," diye ısrar ettim.

Annem çantamı aldı ve bana doğru yürüdü, gözyaşları yüzünden serbestçe akıyordu. "Fazla zamanımız yok."

Ayağa kalktım, çantayı alıp sırtıma yerleştirdim. "Tüm hikâyeyi öğrenene kadar gitmeyeceğim. Neden gitmek zorundayım? Soylu ocuk doğum sırasında mı öldü?" Hayatım boyunca annemi belki iki kez ağlarken görmüştüm. Bir kez babam öldüğünde, bir kez de Bayan Hartley'nin l doğumunda. Bunlar on sekiz kışımda gördüğümden çok daha fazla gözyaşı vardı.

"Gün batımından gün doğumuna kadar süren bir çalışmaydı. Bu süre içinde birbirimize bağlandık. Zaman geçirmek ya da dikkatini dağıtmak için ona baban ve benimle ilgili hikayeler anlattım. Ona hamile kalmaya çalıştığımız zamanlardan, nerede bydğmden, acı içinde ağlamasını engelleyecek her şeyden bahsettim. O da bana bir şeyler anlattı. Korkunç şeyler."

"Ne tür şeyler?" antanın kayışlarını sıkıca kavradım.

Annem sesini alçaltarak yaklaştı. "Ne dediğini tam olarak anlamadım. Çoğu acıdan kaynaklanan bir saçmalık gibi geldi ama bir şeyi çok net anladım." Saçlarının buklelerini başından uzaklaştırdı. "Tüm ailesi ejderha kralıyla yaşadığı bir tür kan davası yüzünden öldürülmüş. Büyüsünün kral için bir tehdit olduğunu söyledi. O... o tam kanlı bir ejderha halkı olduğunu söyledi."

Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. Tam kan ejderha halkından olması onu bir kraliyet üyesi yapardı ve bu mümkün değildi. Kralın bir kız kardeşi yoktu.

Annem devam etti: "Kaçtı, ama çocuğunda bu büyüyü fark eden olursa, o çocuğun öldürüleceği konusunda beni uyardı."

Tüm vücudumu saran ürperti tenimin her santimetresine yayıldı ve donakaldım. "*Ben o çocuk muyum?*"

Annem başını salladı, gözyaşları şiddetlenirken yanağımı okşamak için uzandı. "Doğum sırasında öldü, çok kan kaybetti. Ama ben seni kurtardım, sana baktım, seni sevdim ve seni *benim* yaptım."

Kendi gözyaşlarımı tutmakta zorlandığım için boğazımdan bir inilti çıktı. "Sana daha önce söylemediğim için çok üzgünüm. Bencillik ettim ama

"İstenmediğini ya da sevilmediğini hiç düşünmedin." Annem zar zor konuşabiliyordu.

Bana söylememesi korkunç bir şeydi ama o anda onu tamamen affettim. Anlamıştım. Çocuğunuza, ailesi öldürülmüş ve kaçmakta olan bir kadının çocuğu olduğunu söylemek için ne zaman uygun bir zamandı?

Asla.

"Seni affediyorum." Hızla ileri atıldım ve kollarımız aynı anda birbirimize sıkıca dolandı.

Benim açık tenli olduğum yerde onun koyu tenli olduğunu ve birbirimize hiç benzemediğimizi şimdi fark ettim. Diğer kızlar ve anneleri gibi değil. O ve Adaline gibi değil.

Bekle.

Geri çekildim ve onunla yüzleştim. "Babamın tohumunda bir sorun varsa Adaline'e nasıl sahip oldun? Hamile olduğunu *gördüm*, doğumunda oradaydım."

Adaline doğduğunda beş yaşındaydım ama hatırlıyordum. Bu benim ilk anılarımdan biriydi. Annemin çılgınlıkları beni korkutmuştu.

Utanç annemin yanaklarını yaktı ve gözlerini yere dikti. "Sen bizimle yaşamaya başladıktan sonra baban ikinci bir çocuğu çok istedi. Tohumunun gerçekten bozulup bozulmadığını görmek için başka bir adamla... yatmama izin verdi."

Bu cevaba hazırlıklı değildim ve bu yüzümden okunuyordu. "Lütfen yargılamayın. Bu çok sık yapılan bir şey ve Aramızda aşk ya da tutku yoktu," demek için acele etti.

Yargılamıyordum, sadece... *şoktaydım*. Babam bir keresinde meyhanede annemin göğüs dekoltesine bakarsa Bardic'in taşaklarını koparmakla tehdit eden kıskanç bir adamdı. Annemin başka bir adamla yatmasına izin vereceğini hiç düşünmemiştim.

"Bana istediğimiz çocukları veremediği için kendini suçlu hissediyordu," dedi sonunda. "Bana anladığını söyle?"

Bir içkiye ihtiyacım vardı. Normalde şarap ya da bal likörünü pek sevmezdim ama şu anda bir şişenin tamamını içebilirdim. Başımı salladım. "Anlıyorum." Köydeki hangi adamın Adaline'in öz babası olduğunu da bilmek istiyordum ama sormaya cesaret edemedim. Önemli bir şey değildi.

Bu durum babamı daha da çok özlememe neden oldu. Annemi o kadar çok seviyordu ve ondan bir çocuk daha olmasını o kadar çok istiyordu ki, annemin bir çocuk sahibi olmak için başka bir adamın yatağına girmesine izin verdi. Bu onun iyiliğinin bir başka göstergesiydi.

"Gitmelisin," diye ısrar etti annem. "Sadece başka bir av gezisine çıkacağını ve bir hafta içinde döneceğini söyle. Her ihtimale karşı çantanı iki haftalık hazırladım."

Yolda bir hafta daha. Toz, yağmacılar ya da takip eden hayvanlar için sürekli tetikte olmak. Yatağın üzerinde uyumak, nehirde yıkanmak, soğuk geceler... Bunları yapmaktan yeni dönmüştüm. Tekrar gitmek istemiyordum ama annemin bana söylediklerinden sonra gitmem gerektiğini biliyordum.

"Ben giderim," diye mırıldandım.

Rahatlayarak iç çekti. "Bütün bunlar bir hafta içinde unutulup gidecek. Kral Cinder Köyü'nde nüfus sayımı yapmaz, bu yüzden koklayıcılar seni özlediklerini bile anlamayacaklar."

Çantamın kayışlarını sıktım ve ona son bir kez sarıldım. "Ada'ya onu özleyeceğimi söyle."

Annem başıyla onayladı ve saçımı düzeltti.

Oakta kaynayan ve asla tadamayacağım güvece ve arka verandada kurumakta olan derisi yüzülmüş pumaya son bir kez baktım ve ön kapıya doğru adım attım.

"Bekle!" diye seslendi annem. "Neredeyse unutuyordum. Soylu kadın ayrıca büyüne koruyucu bir büyü koyduğunu ama bunun zamanla, sen reşit oldukça geçeceğini söyledi. Eğer koklayıcılar seni yakalarsa, aptalı oyna. Seyreltilmiş ejderha kanıyla çoğunlukla insan olduğunu söyle."

"Ben de hayatım boyunca öyle olduğumu sanıyordum," diye mırıldandım. Esrarengiz bir denge yeteneğim vardı, sınıfımın en hızlı koşucusuydum ve

bir mil içindeki herhangi bir hayvanı takip edebiliyordu. Bunun babamdan kalan az miktardaki ejderha büyüünden kaynaklanabileceğini düşünmüştüm.

"Hoşça kal Arwen," dedi annem, sanki beni bir daha hiç görmeyecekmiş gibi ve bu rahatsız ediciydi.

"Hoşça kal anne," duygularımı yutkunurken sesim çatallaştı.

Kalabalık köyün içine doğru süzülürken, hayatımın ne hale geldiğini merak ettim.

HHREE

Mayıs Günü ve Kraliyet Muhafızları'nın gelişi nedeniyle kasabada öyle bir heyecan vardı ki, fark edilmeden köyün içinden gizlice geçmek çok kolaydı. Kasabadaki tüm hanımlar, genç ya da yaşlı, ejderha halkından ya da insan, fark etmez, hepsi koklayıcıları kontrol etmek ve Kraliyet Muhafızları'ndaki erkekleri süzmek için toplantı salonunu doldurmuştu. Daha önce hiç koklayıcı görmemiştim ama onların ejderha-folk ve fae'nin büyülü bir karışımı olduğunu ve sihir koklama konusunda esrarengiz bir beceriye sahip olduklarını biliyordum. Kraliyet Muhafızları muhtemelen her şeyin düzenli kalmasını sağlamak için oradaydı. Her ne kadar yanlarına gidip zırhlarını incelemek ve armalarına yakından bakmak istesem de gitmek zorundaydım.

Cinder Köyü hiçbir şekilde tahkim edilmemişti. Bir ön kapımız vardı ama bu bir orduyu dışarıda tutacak bir şeyden çok resmi bir girişti. Bu yüzden ön tarafta birilerini, özellikle de Nathaniel'i görüp nereye gittiğimi sormaları riskini almak yerine, yan taraftan sıvışıp Büyük Nehir'e doğru gitmeye karar verdim. Bu dev su kütlesi Embergate'i can düşmanımız Nightfall'dan ve orada hüküm süren çürümüş kraliçeden ayırıyordu. İnsanların Yaratıcı tarafından kutsandığına ve büyüye sahip olan herkesin karanlık tarafından ele geçirildiğine inanan elitist biriydi. Eğer istediği olsaydı, Avalier diyarının tamamı tüm büyülü yaratıklardan arındırılacak ve onun "saf olanları" hüküm sürecek ve çoğalacaktı.

Kraliçe hakkındaki düşüncelerimden sıyrılarak, hiç gözetlenmeyen yan kapıya doğru ilerledim. Köyümüzün duvarları sazdan yapılmıştı; gerekirse keserek geçebilirdim. Bu duvarlar daha çok dekorasyon ya da sıçanları dışarıda tutmak içindi, kimsenin gelip gitmesini engellemek için değil. Bir sıra kulübenin arkasına saklanarak kapıya yaklaştığımda, kapının sadece denetlenmediğini değil, aynı zamanda açık olduğunu görmek beni mutlu etti.

Yaratıcıya şükürler olsun.

Omzumun üzerinden son bir kez bakarak kapıdan geçtim ve zihinsel olarak bir hafta sürecek yolculuğa hazırlandım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye seslendi derin bir erkek sesi. Ben.

Birden irkildim, geriye doğru sendeledim ve neredeyse bir çalıya takılıp düşüyordum. konuşmacıyla yüzleşmek için döndü. Yüzünü örten derin, siyah kapşonlu bir pelerin giymişti ama göğsündeki altın ejderha amblemine ve kollarındaki ince metal işçiliğine kısa bir bakıştan, kralın Kraliyet Muhafızları içindeki seçkin özel operasyon ekibi Drayken'in bir üyesi olduğunu anlayabiliyordum. O kadar güçlülermiş ki, bir hapsirikle sizi ateşe verebileceklerini duymuştum. Drayken neden buradaydı? Elbette bu normal Kraliyet Muhafızlarının üstesinden gelebileceği bir görevdi?

"Avlanıyorum," diye kekeledim.

"Cinder avındaki kadınlar mı?" diye sordu, ses tonunda şaşkınlık vardı.

"*Bu* kadının var," diye karşılık verdim ve bir elimi kalçama koydum. Bacaklarımın arasındaki şey yüzünden mutfağa ya da ebeliğe gönderileceğimi düşünmeye nasıl cüret ederdi?

"Duymamış olmalısınız, çocuk doğurma çağındaki tüm kadınlar kralın koklayıcıları tarafından muayene edilir," dedi. "Ve siz de bana çocuk doğurma çağında gibi göründünüz."

Bu son yorum yanaklarımın yanmasına neden oldu. Bakışlarını göremiyordum ama yine de gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Yalan söyleyip ona insan olduğumu mu söylemeliydim? Drayken muhafızlarının yalanın kokusunu alabildiği söylentilerinin doğru olabileceğinden korkuyordum ama aynı zamanda koklayıcılar beni bulmadan önce buradan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Duydum. Ama ben bir insanım, yani buna gerek yok-"

Bıçağının *şakırtısı* kelimelerin boğazımda düğümlenmesine neden oldu. "Yalan kokusu alıyorum," diye hırladı.

Hades. Bu doğrudu!

"*Temelde* insan," diye düzelttim. Ama annemin az önce bana söylediklerinden sonra bu bile artık doğru gelmiyordu. "Ayrıca, bir kral için evlenmek ve çocuk sahibi olmak istemiyorum," diye ekledim. Evlenmek ve çocuk sahibi olmak istiyordum ama kralla değil. Nathaniel'i istiyordum. Ama bunu düşünürken bile, elleri Ruby'nin belinde sımsıkı kenetlenmişken ona nasıl baktığını hatırlayınca kalbim sıkıştıyordu.

O sırada Drayken muhafızı kahkahayla bağırdı ve alay edilmek ne kadar

sinir bozucu olsa da, derin ve gırtlaktan geliyordu ve neredeyse

örümcek ağları vardı, sanki uzun zamandır gülmemiş gibiydi. Midemi ısıttı.

"Kralın elini geri mi çevireceksin?" Sesi aynı anda hem şaşırmış hem de meraklanmıştı.

Omuz silktim. "Buradaki hayatımı seviyorum. Bin tane yeşim taşıyla ne yapabilirim ki? Burada avlanabilirim ve ihtiyacım olan her şeye sahip olabilirim," dedim.

Bana bir adım daha yaklaştı ve gözlerinin rengini ya da burnunun şeklini henüz görememiş olsam da bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Vücudunun sıcaklığı yayılan bir fırın gibiydi ve o yaklaştıkça sertçe yutkundum.

Kukuletasının içinde başını yana eğdi. "Bana Embergate'in bir sonraki kraliçesi olarak seçilseniz ve krallıktaki tüm altın, yeşim ve yakutlar size verilse, reddedeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

Sorusuyla sarsıldım. Bir sonraki kraliçe olarak seçilmeyecektim ama seçilseydim bunu ister miydim? Düşünmek için iyi bir soruydu. İsteyebileceğim her şeye sahip olurdum. Her gün sıcak sandal ağacı banyosu yapabilirdim, tüm personelim emrime amade olurdu ve annemle kız kardeşim hiçbir şey istemezdi. Ama annemin az önce bana anlattıklarından, köydeki liderler ve yaşadıkları stres hakkında bildiklerimden sonra, kraliçe olmanın sevdiğim sade hayat için çok büyük bir sorumluluk olacağını biliyordum.

Başımı salladım.

"Büyük görev büyük sorumluluk getirir," dedim ve sözlerim onu etkilemiş gibi görünürken başı yere doğru eğildi. "Basit özgürlüğümü ezici bir yükümlülükle takas etmek istemem," dedim kesin bir ifadeyle.

"Ezici." Sesi boştu, duygudan yoksundu. "Bazen ezici olabiliyor."

Kaşlarımı çattım, kralın seçkin Kraliyet Muhafızları'nda tam olarak ne kadar yüksek bir mevkide olduğunu soracaktım ki parmaklarını dudaklarına götürüp yüksek sesle ısıklık çaldı.

İrkildim ve birkaç saniye içinde siyah saçlı bir kadın kılıcını çekmiş, tetikte kapıdan içeri koştu.

Regina Wayfeather.

Hayal ettiğimden bile daha güzeldi. Siyah zincir zırhı ve siyah omuz spaulders ile siyah dar deri savaş kıyafetleri giyiyordu, teni Grim'den gelen insanlarda yaygın olan koyu bronzdu

Hollow, diyardaki en büyük ticaret limanımız ve yanaklarında büyü üzerindeki gücünü gösteren siyah ejderha pullarından küçük lekeler vardı. Uzun saç örgüleri sırtının yarısına kadar sarkar ve altın ipliklerle örülürdü. Kralın ordusuna birçok kez savaşta liderlik etmiş ölümcül bir avcıydı. Yaklaşık yirmi beş kış yaşında görünüyordu ve yanağının sol tarafında iki uzun, ince yara izi vardı. Ama beni oraya çeken şey bu değildi. Onun parlayan sarı gözleriydi. Ejderha gücü devreye girmişti; genişleyen burun deliklerinden küçük duman pufları sızıyordu.

"Kaçmaya çalışıyordu," dedi kapüşonlu erkek gardiyan. "Onu koklayıcılara götürün. Büyüsünün kokusunu buradan alabiliyorum."

Midem sıkışmıştı. *Ne?* Yapabilir miydi? Hayatım boyunca hiç sihir göstermemiştim. Böyle bir şeyi nasıl söyleyebiliyordu? Annem sihrimin doğuştan sınırlandırıldığını söylemişti ama şimdi yavaş yavaş açılıp açılmadığını merak ediyordum.

Regina başını eğerek, "Emredersiniz kralım," diye karşılık verince donup kaldım.

Kralım mı?

Kimliği ortaya çıkınca kapüşonunu geri çekti ve ben de yüzüne baktım.

Kral Drae Valdren.

Bir keresinde Jade City'de onun bir resmini görmüştüm ama yakından görmemişim.

Bu şekilde değil.

Çenesi daha güçlü ve burnu daha keskindi. Yeşil gözleri meraklı bakışlarla beni delip geçiyordu. Uzun siyah saçları örgülü ve bağlıydı, ayrıca yanları traş edilmişti - tüm Drayken savaşçılarının tipik saç modeli.

"Ekselansları." Başımı eğdim ve aynı anda garip bir reverans yaptım, protokolün ne olduğundan emin değildim. Az önce ona, kim olduğunu bilseydim bahsetmeyeceğim şeyler söylemişim.

Beni şimdi öldür ve pumalara yem et.

Annemin koklayıcıların bana ulaşmasına izin vermemem konusundaki uyarısı ile Regina ve kralın kaçarsam üzerime ateş püskürtecekmiş gibi bana bakmaları arasında kaldım.

"Kaçmıyordum, avlanmaya gidiyordum," dedim başımı kaldırırken.

Dudaklarında yarım saniyeliğine hafif bir sırıtış belirdi ama sonra kayboldu. "Elbette öyleydin."

Regina kılıcını kınına soktu ama gözlerinin parlaması durmadı. Kolunu iki yana açarak köye doğru yürümemi işaret etti.

Başımı salladım, ikisinin de yanından geçtim ve Yaratıcı'ya sonumun gelmemesi için dua ettim.

Belki de annem yanlış bilgilendirilmişti, belki de kral üzerimdeki büyüün kokusunu almıştı çünkü o kraldı ve en küçük miktarların bile kokusunu alabiliyordu ama bu koklayıcıları gerçekten çekmeye yetmeyecekti. Ve eğer üzerimde biraz büyü kokusu aldılarsa, ne olmuş yani? Bu köyün yüzde doksanında büyü vardı, biz büyülü itlerdik. Hiçbirimiz kralın aradığı gibi safkan değildik.

Değil mi?

Artık emin değildim. Beni doğuran soylu kadın gerçekten tam kanlı mıydı?

Umarım değildir. Kendi iyiliğim için, umarım Nightfall Şehri'ne gizlice girmiş ve bir insanla yatmıştır. Çantamın kayışlarını beyaz parmak eklemlerimle tutarak köyüme geri döndüm.

Eğer birisi çocuğunda bu büyüü tespit ederse, o çocuk öldürülecekti.

Annemin asilzade hikâyesi zihnimde dönüp duruyordu. Belki de annem yanıliyordu. Belki de kadın bir akıncıydı ve soylu gibi görünmek için soylu kıyafetleri çalmıştı. Sonra uyuşturucu almış ve tüm hikâyeyi uydurmuştu.

"Neden gizlice çıkıyordun?" Regina bana sordu ve ben biraz irkildim çünkü onun arkamda olduğunu unutmuştum.

"Ava gidiyordum," diye üsteledim.

"Elbette. Grim Hollow'daki diğer kızlar da *ava çıktı*," dedi gülümseyerek. "Hamile misin? Erkek arkadaşın var mı?"

İma ettiği şey karşısında yanaklarım kızardı.

"Hayır, ben sadece... Evlenmek istemiyorum ve buradaki hayatımı seviyorum." Bunda doğruluk payı vardı ve eğer kralıyla aynı yeteneklere sahip olsaydı, bunun kokusunu alırdı. Evlilik istiyordum. Çocuk da. Ama bir yabancıyla ve görev için değil. Aşk için evlenmek istiyordum.

Gülümsediğini görmek için arkama baktım. "Ben de evlilikten hoşlanmıyorum," diye fısıldadı. "Kendisinden daha güçlü bir kadına aşık olacak bir erkek bulmak zor."

Bu, dudaklarımı bir sırtışın süslemesine neden oldu ve gardımı indirerek ondan anında hoşlandım. Anlattığı hikâyelere ve dedikodulara dayanarak ondan hoşlanacağımı biliyordum.

ama özellikle de onunla tanıştıktan sonra. "Arwen!" Annemin şok olmuş, hafif tiz çığılığı Sokağa.

Döndüm, gözlerim büyüdü. "Görünüşe göre bu av gezisinin beklemesi gerekecek. Önce koklayıcılar tarafından muayene edilmem gerekiyor," dedim ona.

Yüzündeki endişe bana da belli oluyordu ama umarım Regina değildir. "O zaman sana eşlik etmeme izin ver." Çantamı almak için elini uzattı ve ben de artık ağırlığını taşımadığım için minnettar bir şekilde çantamı boşalttım.

Aklımdan neler geçiyor olabileceğini düşündüm. Bir dakika önce gerçekten de hayatımdan endişe ediyormuş gibi davranmıştı. Bu konuda çıldırmış olması gerektiğini biliyordum. Ama belki de her şey yoluna girecekti. Koklayıcılar işlerini yapacak, Cinder Köyü'ndeki tüm büyüsüz kadınları geride bırakacak ve yollarına devam edeceklerdi.

Köyden herhangi birinin bu kapıların hemen dışında saklanan kral hakkında ne düşüneceğini merak ettim. Neden içeri gelmedi? Kraliyet ailesinden daha önce hiç ziyaret gelmemişti. Ben hayatta olduğum sürece gelmedi. Cinder halkı onunla tanışmaktan onur duyardı ve dışarıda saklanması içimde bir öfkenin açığa çıkmasına neden oldu.

Cinder Köyü'nün külleri kraliyet çizmelerini süsleyemeyecek kadar iyi olduğu için mi saklandı? Jade Şehri için çıkardığımız aylık kamyonlar dolusu kömürü alamayacak kadar iyi değildi. Kadınlarımızı alamayacak kadar iyi değildi.

Ne olduğunu anlamadan büyük salona ulaşmıştık. Tüm kısır ve yaşlı kadınlar salonun dışındaydı ve Regina önüme geçip yol açmak için onlardan hareket etmelerini istemek zorunda kaldı.

Yanımdan geçerken Naomie bana "Kendal'ı seçtiler," dedi.

Bu beni şaşırttı. Gücünün çok zayıf olduğunu düşünmüştüm. Büyüsüyle mumları yakabilirdi ama hepsi bu kadardı.

Annem Regina'ya baktı. "Oh, harika. Devam etmemize bile gerek yok o zaman? O seçildi mi?"

Regina döndü ve kaşlarını çatarak anneme baktı. "Ülke çapında pek çok potansiyel aday seçti, hanımefendi." Regina'nın bakışlarında şüphe vardı. Anneme sakin olmasını söylemek istedim. Regina bir şeyler sakladığımı düşünürse işleri benim için daha da zorlaştıracaktı.

Regina'ya "Koklayıcıyla tanışacağım için gergin," diye açıkladım. "Daha önce hiç tanışmadık ve canının acıdığını duydum?"

Bu yalan değildi. Büyü koklamanın rahatsız edici, hatta bazı durumlarda acı verici olduğunu duymuştum. Doğru olup olmadığı hakkında hiçbir

fikrim yoktu.

Regina'nın duruşu gevşedi. "Hanımefendi, endişelenmeyin, kızınız zarar görmeyecek."

Annem ikna edici bir ses tonuyla, "Çok şükür," dedi ama yüzündeki sıkışık ifadeyi gördüm. Bununla birlikte, büyük salonun açık çift kapısına yöneldik.

Regina bize arkasını döndüğünde annemin bakışlarıyla karşılaştım ve ona rahatlaması gerektiğini belirten bir bakış attım.

Dudağını ısırarak başını salladı.

"Bir tane daha var!" Regina mırıldanan seslerin arasından seslendi.

Büyük salonu hiç bu kadar kalabalık görmemiştim. Köyümüzün çocuk doğuran kadınları aileleriyle, hatta bazıları kocalarıyla buradaydı. Kralın ilanının evli kadınları da kapsadığını sanmıyordum. Bu korkunç bir şeydi. Seçilmiş kraliçe ne yapacaktı, Yeşim Şehri'nde ikinci bir hayat yaşamak için kocasını ve ailesini mi terk edecekti?

Bu adamın hiç mi ahlakı yok? Evli kadınların büyüsunü değerlendirdiğine göre bir varise çok ihtiyacı olmalı.

Odadaki insanlar ayrıldı ve ben de her gözün üzerimde olduğunu hissederek kalabalık koridorda ilerledim.

Bunun neden herkesin gözü önünde olması gerekiyordu ki? Tüm kasaba bana bakmadan da yeterince gergindim zaten.

İnsan kalabalığı nihayet kargaşayı iyi görebileceğim kadar seyreltiğinde, koklayıcıları görünce nefesim kesildi.

İki taneydiler; parlak kıvıllı saçlı, yanaklarındaki ve boyunlarındaki mavi damar ağlarını görebileceğim kadar açık tenli kadınlardı. Yüzlerini tararken ikiz olduklarını fark ettim. Tıpatıp aynıydılar. Her biri başlarının arkasından bağlanan ve körlüklerini örten kalın siyah deri bir göz maskesi takıyordu. Fae kulaklarının uçları saçlarından dışarı çıkmıştı ve ben yaklaşırken başlarını hep birlikte yana eğdiler.

Kendal gururla arkalarında dururken, reddedildiklerinden şüphelendiğim diğer kızlar duvarlara sarılıp onları izliyordu.

"Onu bana getirin," dedi ikizlerden biri ve ben yutkundum. Koklayıcılar hakkında çok ama *çok fazla* söylenti vardı. Bunlardan biri kör doğdukları ve bu yüzden koku alma duyularının geliştiği idi. Bir diğeri ise aslında kör olmadıkları ama annelerinin büyülu bir koku alma yetisini güçlendirmek için görme yetilerini maskelerle bağladıkları idi.

Şimdi siyah deri maskeleri görünce, ikincisinin doğru olup olmadığını ve hayatınız boyunca kendi tercihinizle hiçbir şey görmemenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

Regina sırtımı hafifçe dürttü ve ben de kendimi toparlayarak son bir kez anneme baktım.

Dehşet görmeyi bekliyordum ama onun yerine kararlılık ve elindeki çelik parıltısı vardı.

Oh Hades.

DÖRT

Bakışlarım annemin elindeki çelik parıltısına kaydı. Çantamdan av bıçağımı çıkarmıştı! Gözlerim irileşti, ağzım açık kaldı ama sonra Regina'nın görmemesi için yüzümü hızla düzelttim.

Annem bununla ne yapmayı planlıyordu? Koklayıcıları mı bıçaklayacaktı? Annem hayatında bir gün bile bir şey öldürmemiş, bir sineği bile ezmemişti. Tüm bu durum onu çılgına çevirmişti.

Tökezleyerek ilerledim ve koklayıcı beni görmeden uzanıp omzuma bir el koydu.

Kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyordu ki kulaklarımda hissedebiliyordum.

Diğer omzuma bir el daha indi ve ikinci koklayıcıyı görmek için başımı kaldırdım.

Sanki tek bir varlıkmişler gibi, ikisi de aynı anda nefes aldılar ve kokumu yutmak istercesine başlarını geriye doğru eğdiler.

İrkildim, o anda tüm ruhumun çıplak kaldığını hissettim. O anda bir şey, bir sihir beni okşadı, tenimin üzerinde sürünerek göğsüme doğru ilerledi. Nefesim kesildi ve ikisi de aynı anda gülümsediler.

"Sandal ağacı," dedi soldaki. "Neem,"

dedi sağdaki. "Kan," dedi ikisi birlikte.

"Ve bir *sürü* sihir," dedi soldaki burun deliklerini açarak.

Hades.

"Krala bir çocuk doğuracak kadar mı?" Regina'nın umutlu sesi arkamdan geldi ve kendimi çelikleştirdim.

İkisi de aynı anda omuz silkti. "Bu kıزدan daha fazla." Başlarını Kendal'a doğru çevirdiler ve sanki tek bir zihni paylaşıyorlarmış gibi hep bir ağızdan konuştular. "Ama Grim Hollow'daki kız kadar değil."

Rahatlayarak sarktım. Grim Hollow'da Kendal ve benden daha fazla büyüye sahip bir kız vardı. *Yaratıcıya şükürler olsun.*

"Yine de ikisini de getirin," dedi Regina onlara ve ben de ellerinin altında kaskatı kesildim. "Düzgün bir şekilde test edilmeleri gerekecek ve sonunda kimi seçeceğine kral karar verecek."

İkisini de nereye
getireceksin? Kendal ve
beni mi? *Jade City'ye mi?*

Elleri benden uzaklaştı ve ben de koklayıcıların alevlenen burun deliklerinden uzaklaşmak isteyerek Kendal'ın yanına çöktüm.

Bakışlarım, koklayıcıları soğukkanlılıkla izleyen anneme gitti ve onun av bıçağını çantama geri koyduğunu gözlemledim.

İçime bir rahatlama geldi.

"Seçilen iki kızın aileleri lütfen benimle konuşmak için ön tarafa gelebilir mi?" Regina yüksek sesle seslendi. "Diğer herkes gidebilir."

Kimse kımıldamadı. Gösterinin bitmesini istemiyorlarmış gibi görünüyordu. "Dışarı!" Regina böğürdü ve bu herkesin trans halinden çıkmasını sağladı. Kendal'ın annesi ve babası temkinli adımlarla Regina'ya yaklaşırken insan seli kapılara yöneldi. Annemin ağır çantamı omuzlayıp Kraliyet Muhafızları'nın liderinin önünde durmak için onları takip edişini izledim.

Koklayıcılar odadan dışarı çıkmaya başladılar ama yarı yolda durdular ve ikisi de omuzlarının üzerinden dönüp bana baktılar. Tekrar nefes aldılar, içlerinden biri gerçekten inledi ve sonra gittiler.

"Ürpertici," diye fısıldadı Kendal, ama tam olarak aynı fikirde olmadığımı fark ettim. Ürkütücüydü ama aynı zamanda beni büyülüyorlardı. Baston kullanmadan yürüme şekilleri, sanki önlerine çıkan sandalyeleri ve insanları hissedip onlardan kaçınmak için hareket ediyorlarmış gibiydi. Beni ürküten bir şey varsa, o da aynı anda saygı duyduğum katıksız güçleriydi.

Regina bir parşömen parçası çıkardı ve Kendal ile benim yüzüme baktı. "İkiniz de aylık kanama döngünüze başladınız mı?" diye kesin bir dille sordu.

Sorusunun yönü karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bana özür dileyen bir bakış attı ve ben de başımı salladım. Kendal boğazını temizleyen babasına bakarken yanakları yanıyordu ama o da başını salladı. Aylık kanama hakkında erkeklerin önünde konuşmak Cinder Köyü'nde

yapılmazdı. Bunu sadece kadınlar arasında özel tutardık.

Regina bunu anlamış gibiydi ve Kendal'a bir özür mırıldandı. "İkinizden biri daha önce hiç hamile kaldı mı?" diye sordu ve biz de ikimiz de hep birlikte başımızı salladık.

Jade City'de işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordum ama burada genç kadınlar evlenene kadar saflıklarını koruyorlardı. Elbette bazı kızlar erkeklerle gizlice yatıyordu ama bu ne konuşuluyor ne de arzu ediliyordu. Evlenmeden önce saflığınızın bozulduğuna dair bir söylenti yayılırsa, hiçbir saygın erkek size sahip olmazdı.

Parşömene bir şey işaretledi ve sonra tam adlarımızı sordu. Onları yazdıktan sonra ailelerimizle yüzleşti.

"Kendal ve Arwen, Drayken Elit Kraliyet Muhafızları'nın koruması altında Yeşim Şehri'ne götürülecek ve kral yeni eş seçimini yapana kadar orada yaşayacaklar-" Kendal heyecanla ciyaklayınca Regina durakladı. "Uzakta oldukları her ay için size beş yüz yeşim sikkesi ödenecek."

Kendal'ın annesi ve babası şok içinde soluk soluğa kaldılar ama annem sessiz kaldı, gözleri Regina'ya dikilmişti.

"Peki ya kızımı krala satmak istemiyorsam?" diye sordu annem cesurca.

Kaskatı kesildim. Regina'nın yüzünde bir şok ifadesi belirdi. "Hanımefendi, kimse onları *satmakla* ilgili bir şey söylemedi. Geçici yoklukları için size adil bir tazminat ödenecek-"

"Yeşim paraları yiyemem. Kızım bir avcı ve o olmadan ne bizim ne de bu kasabanın küçük bir kısmının yiyeceği var," dedi annem sesinde zehirle.

Söyledikleri kısmen doğrudu. Köyün önde gelen avcılarından biri olmuşum ve yemediğimiz etleri başkalarına satıyor ya da takas ediyorduk ama bugün yakaladığım puma kuşundan sonra en az iki ay yetecek kadar yiyeceğimiz olacaktı. Yeşim paralar başka şeyler için de kullanılabilirdi ve gerekirse Çingene Kayası'ndaki komşu kasaba halkıyla yiyecek karşılığında takas edebilirdi.

Regina başıyla annemi işaret etti. "Söyleyeceklerimi bitirmeme izin verirsiniz, tazminat paketinin et, kuru meyve, mayalı ekmek ve iki haftada bir gönderilen çikolataları da içerdiğini göreceksiniz."

"Çikolata mı?" Kendal'ın annesi canlandı.

Annem sessizliğe gömüldü. Şüpheli görünmeden tartışacak başka bir şey kalmamıştı.

Regina, "Kızlarınız Jade Şatosu'nda bir hizmetçi kadrosu ve özel odaları olan asilzadeler olarak muamele görecekler," diye devam etti ve ben yenilgiyi görebiliyordum

annemin yüzüne düşer.

Regina, "Onları kültürlerinden ve evlerinin konforundan uzaklaştırmak istemediğimiz için, isterlerse her biri kendi şehrinden bir hizmetçi getirebilir," dedi ve ben canlandım. Annemin bakışlarıyla karşılaştım ve Adaline'in getirmek için çok genç olup olmadığını merak ettim. Muhtemelen. Hâlâ geceleri annemiz tarafından şarkı söylenerek uyutulmaya ihtiyacı vardı. Annem aklımdan geçenleri okuyormuş gibi başını hafifçe salladı, ben de başımı salladım.

O zaman yalnız giderdim. Böylesi daha iyiydi. Cinder Köyü'nde hizmetçi diye bir şey yoktu, bu yüzden Kendal'ın da birini getireceğinden şüpheliydim.

"Evlilik teklifi durumunda, o zaman size yeni bir tazminat paketi sunulacaktır. Eğer kabul ederseniz, lütfen burayı imzalayın ve tüm krallığa büyük bir hizmette bulunduğunuzu bilin." Çantasından iki küçük parşömen çıkardı.

Bunları ailelerimize vermesini bekliyordum ama her birimize birer kalem verdi.

Kendal kalemi tutarken kıpkırmızı olmuştu ve ben bunun nedenini biliyordum. Okumayı hiç öğrenmemişti. Bir terzi olarak buna gerçekten ihtiyacı yoktu. Ben sadece babamın ölümüne kadar kasabanın kâtibinin yanında çıraklık yaparak başladığım için öğrenmişim, annemin patateslerinde bir yıl süren yanıklık beni hayatta kalabilmemiz için avlanmaya zorlamıştı.

Burayı imzalayın yazan kısmı işaret ettim ve Kendal kalemini alıp büyük bir X işareti çizdi.

Bir an için Regina'ya baktım ve onun da beni merakla izlediğini fark ettim.

İmzalamazsam ne olur? Cinder Köyü'ne utanç getirir miydi? Aileme? Kral bizzat buraya gelip beni eyerinin üzerinden atar ve zorla alır mıydı? Pek seçeneğim yokmuş gibi hissediyordum. Karşı koyarsam, beni yine de alıp yeşim sikke ve yiyecek teklifini reddedebilirlerdi ve o zaman nerede olurum?

Bilerek anneme bakmadım. Reddetmem için ne kadar ısrarcı olduğunu görmek istemedim.

Belgeyi taradığımda Regina'nın söz verdiği her şeyi içerdiğini ve bizzat kral tarafından imzalandığını gördüm.

Beş yüz yeşim sikke.

Çabucak hesap yaptım. Geçinmek için ay başına yaklaşık on beş yeşim sikkesine ihtiyacımız vardı. Beş yüz, annem ve Adaline'in önümüzdeki üç kış boyunca sıcak bir evde karınlarının doyacağı anlamına geliyordu. Bu

pek çok şey demekti.

hayatımız için. Ve sözleşmede *her* ay döngüsü için beş yüz yeşim sikke yazıyordu. Sadece bir ay döngüsü demiyordu. Böylece oraya gider ve kralın Grim Hollow kızına kur yapmasını izlerdim, bir yandan da yeşim paralarımı ve mayalı ekmeklerimi toplardım. Sonra da şişman ve zengin olarak geri dönerdim.

Kalemi kavradım ve kendimi geri çekilmeye ikna edemedim adımı karaladım. Yazım berbattı. Kâtiplik sınıfımdaki diğerleri kadar pratik yapmamıştım ama adım yine de satırda okunabiliyordu.

Arwen Novakson.

"Harika. Yola çıkmalıyız. Akşama kadar Gypsy Rock'a varmak istiyoruz." Regina sözleşmeleri bizden aldı ve çantasına koydu. "İstedığınızı paketleyin. Ben hamala arabaları yükletirim."

"Bugün 1 Mayıs! Akşam yemeğini onlarla birlikte yiyemez miyiz?" diye sordu annem, hayal kırıklığı sesinden belli oluyordu.

Regina içini çekti ve annemle yüzleşti. "Gerçekten çok üzgünüm hanımefendi. Bütün bir ay boyunca yoldaydık. Grim Hollow'dan buraya kadar geldik. Bu taçla ilgili bir mesele ve bekleyemez."

Bizi acele ettirmek istercesine ellerini çırpı ve ben de odanın diğer ucundan anneme doğru yürüdüm. Ona ulaştığımda arkasını döndü ve bana sırtını dönerek dışarı çıktı. İçimi bir hüznün ve reddedilme duygusu kapladı ve arkasından gittim.

Regina ön kapının yanında duran bir Drayken arkadaşına, "Onları takip et, Nox," dedi.

Bana güvenmiyordu ve ben de onu suçlamıyordum. Sahte bir av gezisiyle tüm bu olanlardan kaçınmaya çalışmışım ve annem ketum ve tuhaf davranıyordu.

Kulübemize doğru yürürken hiç konuşmadık ve kapıya vardığımızda annem Nox'tan dışarıda beklemesini istedi, o da bunu yerine getirdi.

Sonunda odama geri dönüp benimle yüzleştiğinde, yüzünden akan gözyaşları karşısında içim daraldı.

"Seni koruyamadım," dedi.

"Ne? Hayır." Onu teselli etmek için öne atıldım. "Anne, ben iyiyim. Grim Hollow'da daha güçlü bir kız var. Onunla evlenip beni unutacak ve beş yüz yeşim paramız olacak!"

Annem başını salladı. "Ya gücün her geçen gün artıyorsa? Ya bütün test edildiğinde Grim Hollow kızından daha güçlü olursan?"

"O zaman kaçırım," diye mırıldandım.

Annem bana onaylamaz bir şekilde baktı. "O Embergate'in ejderha kralı. Onun takip edemeyeceği hiçbir yere gidemezsin."

Onun açıklamaları karşısında tüylerim diken diken oldu.

Annem bir adım öne çıkarak ellerini omuzlarıma koydu. "Gücün keşfedilmiş gibi görünüyorsa ve onun bile sahip olduğundan daha büyük bir büyüye sahip olabileceğin açıksa-"

"Anne, bu mümkün değil!" Delirmişti ve paranoyaklaşmıştı. Şimdi gerçekten korkuyordum.

Bana doğru eğildi, omuzlarımdaki tutuşu sıkılaştı. "Beni dinle, Arwen. Eğer işler o yöne giderse, yani senin büyüün ona bir şekilde tehdit oluşturacak gibi görünürse, o zaman seni öldürmemesi için onu kendine aşık et. Anladın mı?"

Beni öldürmek mi? Gücüm onunkinden daha büyük olacak diye beni öldürmek mi? İsteddiği bu değil miydi? *Belki de değildi.* Belki de ona bir varis verecek kadar gücü olan ama çok fazla olmayan bir kadın istiyordu? Regina'nın dediği gibi, bir erkek kendisinden daha güçlü bir kadın istemez. Belki de beni doğuran kadının başına gelen buydu.

Tüm bu olaylar başladığından beri ilk defa gerçekten korkmuştum.

"Nasıl? Beni sevmesini nasıl sağlayabilirim?"

Annemin yanakları kırmızıya boyandı. "Vücudun bir erkeğin arzuladığı bazı şeyleri yapabilir. Odada olduğun her an bunu düşünmesini sağla ama evlenene kadar bunu ona verme."

Şimdi yanaklarımın kızarma sırası bendeydi. Onunla *yatmaktan* bahsediyordu.

Kendal bana *her* şeyi anlatmıştı. Her şeyi Gypsy Rock'ta çalışan, bizden sadece iki kış büyük olan ve sınır tanımayan teyzesinden öğrenmişti.

"Oh. Tamam," diye mırıldandım utançla.

Onunla evlenmek mi? Ciddi miydi?

"İş o noktaya gelirse, onun istediği güçlü kraliçe ol ve ona birçok varis ver, ama seni sevdiğinden emin ol ki, onun için çocuk sahibi olmayı bitirdiğinde seni öldürmesin."

Annemin öğüdü çok sertti. Bunu yapmazdı, değil mi? Hangi düzgün adam yapar ki?

Kral Valdren hakkında duyduğum tek şey, halkına karşı ne kadar nazik olduğu ve merhum eşi Kraliçe Amelia'ya ne kadar değer verdiğiydi. Her çocuk kaybında ona bakmış, herkes onu sevmiş. Nazik biriydi... değil mi?

Cinder Köyü'nün kapısında bekleyecek kadar nazik mi? Muhafızlarını üzerime çağırıp kılıcını çekecek kadar kibar mı? Sırf bir varis için çabucak yeniden evlenecek kadar nazik mi?

Bu düşünceler beni korkuttu, bu yüzden onları uzaklaştırmak için başımı salladım. Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Adaline... gidip veda edeyim mi?"

Ama annem başını salladı. "Çok üzülecek ve olay çıkaracak. Ona bir not bırak ve ilk gıda sevkiyatıyla birlikte bir hediye gönder."

Başımı salladım, ortak komodinimize doğru yürüdüm ve yırtık bir kâğıt parçasıyla bir kalem çıkardım. Kâtibin yanında iki yıl süren çıraklık dönemimde Adaline'e ve anneme okuma yazma öğretmiştim.

DE6RESH 6D6LINE,

Seni Yeşim Dağı'ndaki tüm yeşim taşlarından daha çok seviyorum. Anneme iyi bak. Yeşim Şehri'nden bir hediye göndereceğim.

P.S. 6 BR6H OLMA.

SEVGİLER, *Arwen*

Özellikle de bu sabahki tartışmamızdan sonra onu böyle görmekten nefret ediyordum ama annem haklıydı. Çok sinirlenecekti ve ben de köyden ağlayarak ayrılmak istemiyordum.

"Hanımefendi..." Gardiyanın sesi evin içine kadar ulaştı ve annem inledi.

"İçeri girip kızlarımızı alıyorsun ve onları toparlayıp uğurlamamız için bize beş dakika veriyorsun!" diye bağırdı ona. Adam cevap olarak hiçbir şey söylemedi.

"Anne, nazik ol," dedim ona.

Telaşlandığını biliyordum ama şimdi de Jade Şehri'nde başıma bela açıp açmayacağından endişeleniyordum. Regina ve şimdi de Nox annemin kaba olduğunu düşünüyorlarsa, hayatı benim için zorlaştırabilirlerdi.

Annem ve ben yatağımın ucundaki kışlık kürklerin bulunduğu sandığı kaptık ve onları çıkarıp daha kullanışlı eşyalar koymaya başladık. Jade City okyanusa yakındı; orada kar yağmazdı. Eşyalarımı toplamaya başladım ve annem odadan çıktı. "Hemen döneceğim."

Döndüğünde elinde o güne kadar gördüğüm en muhteşem deri zırh vardı.

"Anne!"

Gülümsedi. "Kendal ve ben bütün yıl bunun üzerinde çalıştık. Doğum günün için olması gerekiyordu. Bunların hepsi senin öldürdüğün postlar. Her biri masamıza yiyecek koydu."

Yatağın üzerine koydu ve ben de şaşkınlıkla orada oturdum. Parça parça dikilmiş, parlak, iyi yağlanmış bronz bir deriydi. Her bir parça farklı bir hayvana aitti. Koyu renkli misk sıçanı derisini tanıdım. Annem ve Kendal onu korseli göğsün ortasına yerleştirmişler, sonra da Kendal üzerine girdaplar ve çiçekler oymuştu. Omuz spaulder'ları öylesine narin bir telkari işlemeye sahipti ki elimi uzatıp dokunmadan edemedim.

"Ben... bunu kabul edemem. Çalınacak ya da ben mahvedeceğim. Bu çok güzel." Kraliyet Muhafızları üniformalarından daha güzeldi. Sanat eserleri ve süslemeler daha detaylı.

"Saçmalama, kraliçe olmak için yarışyorsun. İyi giyeceksin," dedi annem.

Sırıttım. "Haklısın. Şimdi giyeyim mi?"

Annem başını salladı ve ben tunik ve pantolonumdan sıyrıldım, o da dar avcı kıyafetini giymeme yardım etti. Düğmeli deri manşetleri ve yeşim paralar için bir cüzdanı olan uyumlu bir bel kemeri vardı. Sol koltuk altım biraz sıkıştı ama bir şey söylemedim çünkü annem gözlerinde mutluluk gözyaşlarıyla bana bakıyordu. Kendal, Jade City'de sol dikişi biraz gevşetmeme yardım edebilirdi.

"Mükemmel," dedim ona ve bir tur attım.

Başını salladı, son birkaç saat içinde hayatımın tamamından daha fazla duygu gösterdiğinden boğazını tuttu.

"Ben... Biliyorum bugün çok şey oldu ve umarım hala... kızım gibi hissediyorsundur," diye inledi.

Farklı bir şey düşünmesi kalbimi ikiye böldü. Bir anne doğum sırasında öldüğünde, bir teyzenin ya da kadın arkadaşın bebeği kendi çocuğu gibi sahiplenmesi alışılmadık bir durum değildi. Çocuk sevilir, mutlu olur ve

hiçbir şeyden haberi yoktu. Burada da aynı şey olmuştu ama bu kadın bir yabancıydı ve annem nazik bir şey yapmıştı. "*Her zaman* senin kızın gibi hissedeceğim." Duygularım yüzünden zar zor konuşabiliyordum.

"Arwen?" Regina'nın sesi kapı aralığından seslendi ve annem irkildi.

"Gece bile kalamaz mısın?" diye sordu bana. "Hemen Yeşim Şehri'ne dönmek zorunda mısın?"

Uzandım ve ellerini kavradım. "Görünüşe göre diyar diyar gezmişler ve burası da son durakları. Ailelerine dönmek için de sabırsızlanıyor olmalılar."

Annem başıyla onayladı ve son bir kez sarılmak için beni kendine çekti. O anın kıymetini bildim. Bu, beni doğurmadığını bildiğim ama yine de onu daha az sevmediğim annemle aramızda gerçek bir kucaklaşmaydı. Birbirimizden ayrıldıktan sonra sandığımı sıkıca kavradı ve odadan dışarı çıktı.

"Porter!" diye seslendi evin içinden, beni kıs kıs güldüren sümüklü bir Jade City aksanıyla.

Saniyeler sonra, uzun bir seyahat pelerini giyen bir adam belirdi ve bagajımı havadan yapılmış gibi sırtına aldı.

Sihir mi?

Kısa boylu ve zayıftı, bu yüzden öyle olmalıydı. Bu büyü gösterisi Yeşim Şehri'nde yaşayan ve çok güçlü olan ejderha halkına özgü bir şeydi.

Annemi kapıya kadar takip ettim; Regina, Kraliyet Muhafızları'nın diğer üyesi Nox'un yanında duruyordu. Göğüs plakalarına hızlı bir bakış şüphelerimi doğruladı. Buradaki muhafızların neredeyse tamamı sadece Kraliyet Muhafızları değil, Drayken'di. Kral, eşini aramak için en seçkin ekibini de yanında getirmişti.

Asıl soru *neden?* Kendi halkı ona zarar vermezdi. Sınırdaki Nightfall kraliçesiyle olan çatışma sandığımdan daha mı büyüktü?

"Seni buradan uğurlayacağım. Bütün kasabanın önünde ağlamak istemiyorum," dedi annem duygularını zorlukla dizginleyerek.

Başımı salladım, ona son bir kez sarıldım ve sonra korkuyla çocukluk evimin kapısından çıktım. Omzumun üzerinden kaynamakta olan güveç tenceresine bakarak kaşlarımı çattım.

Bir hafta boyunca avlandıktan sonra, annemin puma yahnisinden bir kase bile alamadım. Bu Yeşim Şehri kale şefi, diyardaki en iyi yemek ustası olsa iyi olur, çünkü acıkmıştım.

BEŞ

"Güzel zırh." Regina kıyafet değişikliğim karşısında şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. Sokağımdan yeni çıkmıştık ve şehrin ortasında bekleyen at arabasına doğru ilerliyorduk.

"Teşekkür ederim. Kendal ve annem başardı," dedim ona kuru bir sesle. Onu seviyordum, o benim idolümdü ama beni bildiğim ve sevdiğim her şeyden uzaklaştırması hoşuma gitmiyordu.

Yine şaşırmış görünüyordu ve sadece Jade Şehri'ndeki saray terzilerinin böyle bir yeteneğe sahip olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ettim.

"Annem için üzgünüm. O... korumacıdır," dedim Regina'ya, annemin ona ve Nox'a karşı ne kadar cesur davrandığı konusunda aniden biraz utanmıştım.

"İyi annelerdir," diye cevap verdi ve ardından sandığımı iki kraliyet atına bağlı siyah arabaya yükletti. Kapıda bekleyen bir düzine at vardı ve hepsine Drayken binmişti. Atların hepsi siyahtı ve kuyrukları örgülüydü; bir gün Kraliyet Muhafızları gibi bir ata binmeyi hayal ediyordum. Belki de Yeşim Şehri'nde öğrenebilir, kral bir varis bulmaya çalışırken orada geçirdiğim zamanı en iyi şekilde değerlendirebilirdim.

Kraldan bahsetmişken... Muhafız grubunu taradım, bakışlarım kapüşonunu kaldırmış olana takıldı.

Köy halkı kraliyet ailesinin ortasında olduklarından habersizdi.

Köyün ana fırıncısı Bayan Holina ve Naomie, her birimize bir paket vermek için öne atıldılar.

"Sana evini hatırlatması için," diye fısıldadı Naomie.

Bayan Holina bize iki adet sıcak biberiye ekmeği uzattı ve ağzım anında sulandı. Birazdan döneceğimizi bilmeme rağmen

Bir, belki de iki ay sonra buradan ayrıldığım için hâlâ üzgün hissediyorum... sanki veda ediyormuşum gibi geliyor.

"Teşekkür ederim." Onlarla kucaklaştık ve sonra arabaya bindik. Yeşim Şehri'ne yaptığım yolculukta sadece bir kez binmiştim ama o da görkemli bir arabadan ziyade üstü kapalı bir at arabasıydı. Bunun dışı yeşim taşı ve altın kakmalarla siyah lake kaplıydı ve içi de bir o kadar güzeldi. Duvarları yeşil kadife kaplıydı ve koltuklar peluş ve rahattı. Her koltuğun üzerinde küçük bir sepet taze meyve ve bir matara su vardı. Tüm bunların yanında sıcaktan korunmak için mor ipekten yapılmış akordeon bir el yelpazesi duruyordu.

"Oh, buna alışabilirim." Kendal bir çarkıfelek meyvesi kaptı ve ağzına attı.

Gülümsedim ve Naomie'nin bana verdiği paketi kucakladım. Ellerimde ağırlaştı ve kâğıdı sıyrarak boğazımdan küçük bir şaşkınlık nefesinin kaçmasına izin verdim.

Bir şişe sandal ağacı yağı. Bu çok nazik ve cömert bir hediye idi. Kendal'da da bir tane vardı ve gözlerinde akmayan yaşlarla onunkini tutuyordu.

"Evi özleyeceğim," diye paylaştı Kendal ve ben de başımı salladım.

Araba sarsılarak ilerlerken ve atlar yolculuğumuza başlarken, "Yakında döneceğiz," dedim.

Kendal kaşlarını çatı. "Umarım dönmem. Umarım kral beni seçer ve bir daha asla geri dönmem."

Oh.

Benim de böyle hissetmem gerektiğini tahmin ediyordum ama hissetmiyordum. Grim Hollow'daki kızı ya da Kendal'ı seçmesini umuyordum, böylece buraya geri dönebilir ve hayatıma devam edebilirdim.

Gece için Gypsy Rock'ta alışveriş yaptık. Yolculuk günü uzun sürmüştü ve kışım uyuşmuştu. Üç günlük bir yolculuk olacaktı ve Gypsy Rock'ta kalmak kum tepelerinden daha güzeldi, bu yüzden şikayet etmeyecektim.

"Hanımlar, tavernada bize ortak bir oda ayırttım," dedi Regina. "Umarım sakıncası yoktur ama Yeşim Şehri'ne varana kadar burada kalmak sizin için güvenli değil."

odada nöbetçi olmadan uyuyamazsın."

Kendal ve ben başımızı salladık. Bir ahırda ya da arabanın içinde uyuyabilirdik ve seyahat ederken genellikle uyurduk, bu yüzden bizim için fark etmezdi.

Tavernanın kapısına geldiğimizde omzumun üzerinden bakarak Drayken'in geri kalanının atlarını ahıra yerleştirmesini ve seyisle konuşmasını izledim. Kral kukuletasını başının üzerine takmış, kimliğini gizlemişti. Kendal'ın kralın bizimle geldiğine dair hiçbir fikri yoktu ve ben de bu konuda hiçbir şey söylemeyecektim. Kimliğini gizli tutmasının bir nedeni vardı ve bundan bahsederek onu tehlikeye atmak istemiyordum. Daha önce bana kılıcını çekerek bir pislik yapmış olabilirdi ama ölmesini istemiyordum. Eğer gizli bir kimlikle at sürüyorsa, bunun bir sebebi vardı.

"Hadi gel. Akşam yemeği sizi bekliyor," dedi Regina ve ben de dikkatimi toplayıp ona özür dileyen bir gülümseme verdim.

Gürültülü tavernadan içeri adım attığımızda mis gibi güveç kokusuyla karşılaştım. Ağzım sulandı ve akşam yemeğine kalmamız için dua ettim. O pumayı dereden sırtımda getirmiştım, bir et yahnisini hak etmiştim. Kendal ve ben arabadaki meyve ve ekmeklerden biraz atıştırmıştık ama bir haftadır yolda olduğum için çok acıkmıştım ve et istiyordum.

Barmen elinde bir sürahi birayla yanımıza geldi. "Dönmüşsünüz. O zaman yine özel yemek salonunda mı yiyeceksiniz aşkım?" diye sordu Regina'ya ve o da sadece başını salladı.

Cinder Köyü'ne giderken buraya uğramış olmalılar.

Grubumuzdan daha fazla kişi alanı doldurdukça tüm gözler yavaşça bize doğru yöneldi. İnsanlar sessizleşti ve kralın Kraliyet Muhafızlarının fısıltıları odayı doldurdu.

Masaların etrafından dolaştık, şişman barmen kızı takip ederek sallanan salon kapıları olan özel bir odaya geçtik. En az yirmi kişinin sığabileceği büyük bir masa vardı.

Regina ona, "Erkekler için bal likörü, hanımlar için su," dedi ve barmen başını sallayıp gitti.

"Arada bir iyi bir bal likörünü severim," dedim gülümseyerek. Özellikle de böyle günlerde.

Arkamdaki Kraliyet Muhafızlarından birkaçı kıkırdadı ve ben de duymalarını istemediğim halde kıldandım.

Regina bana sert bir bakış attı. "Embergate'in potansiyel bir kraliçesi meyhaneden bal likörü içmez, yine de sana biraz şarap bulabilirim," dedi.

Başımı sallayarak onu başından savdım. "Sorun değil." Bu görgü kurallarını hiç anlamıyordum. "Geleceğin potansiyel kraliçesi" lafını duymaya asla alışamayacaktım. Alışamadım.

Zaten çok içmeyi severdim; gardımı düşürmek istemedim.

Barmaid bir tepsi dolusu bal likörüyle geri döndüğünde adamlar alkışlayarak onun gülümsemesine neden oldular.

O gittikten sonra avcılardan biri bakışlarını belimdeki av bıçağına çevirdi. "O av bıçağını kullandın mı, genç?" diye sordu oturup dev kupasının sapını kavrarken. Parmak eklemleri de diğer yerleri gibi yara bere içindeydi. En az kırk kış yaşındaydı ve derisi tabaklanmış deri gibiydi. Yıllarını güneşin altında geçirdiğine şüphe yoktu.

Genç olan mı?

Adaline genç biriydi, ben değil. Av bıçağımı çıkardım ve masanın üzerine vurdum, böylece ezik ve yontulmuş tahtaya saplandı. Üzerinde hâlâ öldürdüğüm puma kuşunun kanı vardı. "Aslında daha dün." Sırıttım ve o da biraz daha dik oturdu.

Muhafızlardan bir diğeri sırtına bir tokat attı. "Genç ve güzel bir kadını asla küçümseme. Eski karım bana bunu öğretti."

Bütün masa kahkahalara boğuldu ve ben biraz rahatladım.

"Pekâlâ, bıçağını bir kenara bırakabilirsin genç adam. Sana saygı duyuyorum," dedi yaralı adam sırtarak ve bir bardak bal likörünün tamamını içti.

Bıçağı tahtadan çıkardım ve masanın ucunda Kendal'a katılmadan önce kılıfıma geri koydum.

Kralın tam karşısında oturduğunu fark ettim ve gevezelik edişine bakılırsa hiçbir şeyden haberi yoktu. Derin kapüşonunu yüzünü gizleyecek şekilde kaldırmış, bu yıl yaşadığımız baskınlar ve kralın bu konuda hiçbir şey yapmamasının ne kadar korkunç olduğu hakkında gevezelik ederken onu dinliyordu.

Geriye kalan tek boş sandalyeyi çekerken bundan büyük keyif alarak sıırıttım. Masanın başında, Kendal ve kralın yanındaydı. Drae Valdren'e baktım ya da bakmaya çalıştım çünkü yüzü örtülüydü.

"Sanki kral Cinder'i kendi toprakları olarak bile görmüyor. Bizi diğer bölgelerde olduğu gibi korumadığı kesin," dedim Kendal'a hak vererek.

Kralın tüm vücudu kaskatı kesildi ve ben sıırıtmamak için kendimi zor tuttum.

"Elbette *seni* suçlamıyoruz. Sen sadece onun dediğini yap," dedi Kendal ve sonra yanındaki muhafıza dönerek ona ata binme hakkında sorular sordu.

Kral bana yaklaşmak için dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi ve boğazımı ıslatmak için sertçe yutkunarak kaskatı kesildim.

"Kral, en seçkin Kraliyet Muhafızlarını Cinder Köyü'nde bir eş aramaya gönderdi. Eğer bu Cinder halkını sevdiğini göstermiyorsa, ne gösterir bilmiyorum" dedi.

Gözlerimi ona diktim ve ben de öne doğru eğildim. "Cinder halkını sevmek mi? Arada bir bizi ziyaret etmeye ne dersiniz? Kral hiç gelmiyor ve bunun sebebinin Cinder'in küllerinin onun ayrıcalıklı çizimleri için fazla kirli olması olduğunu biliyoruz."

Masa sessizliğe gömüldü. Kendimi bal liköründe boğmak istedim. Bu düşmanlık nereden geliyordu? Daha bir kış önce karısını ve çocuğunu kaybetmişti ve ben tam bir cadı gibi davranıyordum. *Ama bu doğrudur.* Cinder, Embergate'in kirli, fakir, en az arzu edilen kısmıydı ve o hiç gelmedi.

"Cinder halkının ziyaretçi kralı ağırlamak için ne yapması gerektiğini biliyor musun?" diye sordu bana soğuk bir şekilde.

Kalbim göğsüme çarpıyordu ve bu konuşmayı başlattığıma pişman olmuştum. Diğer muhafızlar alçak sesle konuşuyorlardı ama birçoğunun beni dinlediğini de biliyordum.

Başımı salladım.

"Sokaklar taze çiçeklerle kaplanmalı. Kendisine ve *tüm* Kraliyet Muhafızlarına taze ekmekler, meyveler, etler ve peynirler sunulmalı. Özel bir hamam boşaltılmalı ve hazır hale getirilmeli. Sadece onun için bir katı olan bir han. Halk onu hediyeler getirerek karşılamalı ve övgüler yağdırmalıdır. Kralın Cinder gibi fakir bir köyü ziyaret etmesi bencillik olur. Bu onların rezervlerini boşaltır ve kalplerini ona karşı katılaştırır."

O konuşurken hareket etmemiş, nefes almamıştım.

Bu yüzden mi duvarların dışında kaldı? Kimsenin o olduğunu bilmesini istemedi, böylece asırlık kurallar gereği onu abartılı bir şekilde karşılamak zorunda kalmayacaklardı?

Ölmek istedim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, utançla başımı öne eğdim.

O sırada salonun kapıları açıldı ve barmaid kocaman bir güveç tenceresi ve bir yığın kase ile içeri girdi.

"Pekâlâ canlarım, yol yorgunları için taze tavşan yahnisi." Dev tencereyi yere koydu ve sonra elini üzerinde salladı. Avucundan bir ateş patlaması fışkırarak yahniiyi ısıttı ve ben de hayranlıkla izledim. Cinder Köyü'nden sadece bir günlük mesafedeydik ve şimdiden buradaki sıradan insanların bizden daha fazla sihre sahip olduğunu görebiliyordum.

Bize hizmet etmeye başladığında, kralın söylediklerini düşünmeden edemedim. Cinder'de kaç kişi kralın küçük köyümüzden nefret ettiğini düşünüyordu, oysa gerçekte tüm bu zaman boyunca bize bir rahatsızlık vermemiştir?

Yine de baskınlarda yardımcı olabilir.

Güveç harikaydı ama tadını çıkaramadım. Tam olarak değil. Aldığım her lokmada kukuletalı adamın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. Drayken'lar içip yiyip gürültülü bir şekilde konuşurken, Kendal ve ben sessiz ve kendi halimizde kaldık. Anlattıkları hikâyeler "bir hanımefendinin arkadaşlığı için iştah açıcı" olmadığında Regina birkaç kez onları susturmak zorunda kaldı. Doğrusu ben kanlı av hikâyelerine ya da geçmişte yaşanan saldırıları hatırlamaya aldırıyordum ama Kendal aldırıyordu. Karnını tuttu ve sanki bu onu hasta etmiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Demek baban ejderha büyüsü yapıyor, Kendal?" diye sordu kral kapüşonunun arkasından. Kendal onu kuşkulu gözlerle izlemeye başlamıştı, şüphesiz neden yemek yemek için kukuletasını bile çıkarmadığını merak ediyordu.

"Evet. İsteddiği zaman küçük bir ateş topu yaratabiliyor ve ilkbaharda akıncılarla savaşmak için Cinder Köyü Yedek Ordusu ile birlikte çalışıyor," dedi gururla. Az önce çorbası soğumuştur ve onu ısıtmak ve havalı görünmek için avucundan alev çıkarabilme hünerini kullanmıştı.

Onu bile yapamadım.

Babası, çeyrek elf olan ve bazı iyileştirme yetenekleri bulunan Bay Korban'ı bir kenara bırakırsak, köyümüzdeki tartışmasız en güçlü kişiydi. Kendal'ın babası ateş topları yaratabilir ve fırlatabilirdi, bu da bizi geçmişte kötü akıncı saldırılarından kurtarmıştı - aynı zamanda korkunç bir sarhoştur. Ne kadar güçlü olursa olsun, meyhanenin zemininde sızıp kalan hiç kimse işe yaramazdı. Ama ben öyle demezdim. Bu Kendal'ın nüfuzlu aile soyuyla övünme anıydı ve bunu yapmasına izin verecektim.

Bu arada ben de soğuk güveç yiyen büyülü bir ahmaktım.

"Bu harika," dedi kral, sanki ona bir çocuk verebilecek kadar güçlü olmasından memnunmuş gibi.

Sonra bana baktı. "Peki senin büyün ailenin hangi tarafından geliyor?"

Solgunlaştım, vücudumdaki her kas kaskatı kesildi. Beni doğuran kadının safkan bir ejderha olduğunu ona söyleyemezdim.

"Babam," diye mırıldandım. "Korkarım dörtte biri bile değil." İzimi kaybettirmek, Kendal'la ya da Grim Hollow'dan gelen bu güçlü kızla daha fazla ilgilenmesini sağlamak istiyordum. Yalanın kokusunu alabileceğini biliyordum ama dürüst olmak gerekirse hâlâ

annemin bana söylediklerini tam olarak sindirememiştim ve babam hâlâ babamdı. Bu yüzden yalan gibi gelmiyordu. Annemden ne kadar uzun süre uzak kalırsam, anlattıkları o kadar az korkutucu geliyordu ama yine de gardımı almak istiyordum.

Keşke kralın yüzünü görebilseydim. Şu anda bana kaşlarını çatıyor muydu?

Yoksa sadece şaşkınlıkla beni mi izliyorsunuz?

Regina sinsice, "Koklayıcı Kendal'dan daha güçlü olduğunu söyledi," diyerek radarın altında kalma planımı yarıda kesti. "Aile geçmişini tam olarak bilmiyor olmalı."

Kızgınlıkla ona baktım ama o krala bakıyordu. Kendal rahatsız bir şekilde yanımda kıpırdandı. "Yeşim Şehri'ne hiç gitmedim.

Orada giysi yapımına odaklanan bir üniversite olduğu doğru mu?"

Kendal kurtardı. Bunun için ona borçluydum.

"Var," dedi kral soğukkanlılıkla ve hâlâ beni izlediğini hissettim.

Yüzünü görememek beni rahatsız etmeye başlamıştı.

"O kapüşonla ısınmıyor musun? Akşam yemeği için çıkarabilir misin?"

Kendal söyledi.

Kendal basit biri olabilirdi ama aptal değildi. Yemek boyunca kukuletayı takınması tuhaftı ve sanki onun önemli bir adam olduğunu biliyormuş gibi tüm sorularını ona yöneltmeye başlamıştı.

Masadaki adamlar sessizleşti ve ondan krallarına doğru dikkatli bakışlar fırlattılar.

"Kendal, yüzünde korkunç bir şekil bozukluğu var," dedim aniden ve masadaki birkaç adam kıs kıs güldü.

"Çok özür dilerim," dedi Kendal, her zamanki hanımefendiliğiyle.

Yemek boyunca bana dik dik baktığından şüphelendiğim gözler aniden sarıya döndü ve kaputun ağzından siyah dumanlar sızmaya başladı.

Dondum kaldım.

Regina o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi geriye doğru kayd. "Pekala. Akşam yemeği harikaydı. Bu hanımları yatağa götüreceğim. Sabah uzun bir yolculuk günü olacak."

Kendal da ayağa kalktı, yüzünde bir endişe ifadesi belirdi ve adamlara reverans yaptı. "Yemek için teşekkür ederim."

En son ben kalktım ve kapüşonun içinde bana bakan iki sarı göze ters ters baktım. "İyi geceler," diyebildim ve Regina ile Kendal'ı yemek salonundan çıkarken takip etmek için döndüm.

Beni eş olarak semesin d i y e kralın benden nefret etmesini mi sağlamaya çalışıyordum, yoksa ondan gerçekten hoşlanmıyor muydum, bilmiyordum. Belki ikisinden de biraz.

ALTI

Ortak odamıza yerleştikten sonra tuvalette temizlendim, Naomie'nin hamamında olduğu gibi sıcak su aktığını görünce sevindim ve hemen uyumaya gittim. Son bir haftadır sert toprak üzerinde ya da mağaralarda uyuyordum. Bu benim yumuşak bir yatakta ilk gerçek zamanımdı, bu yüzden başım yastığa çarptığında kendimden geçmişim.

Ne yazık ki, kaputun içinden bana bakan iki sarı gözü hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Gecenin bir yarısında, kapının gürültülü bir şekilde vurulduğunu duydum. Kalbim göğsümün duvarına çarparken göz kapaklarım uçuşarak açıldı.

"Regina!" diye bağırdı derin bir erkek sesi.

Uyku yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı ve odayı aydınlatan tek şey ay ışığıydı, Regina'nın boşlukta hızla ilerleyip kapıyı yırtarak açtığını zar zor görebiliyordum.

"Ne oldu?" Regina'nın sesi de en az benim kadar şaşkıncı.

"Ahıra git." Arayan Nox'tu. Ben doğrulmak için çabalarken odanın içine baktı. "Nightfall'un ordusu Büyük Nehir'i geçerken görüldü. Kral emrinizi bekliyor." Muhafız hızlı ama kendinden emin bir şekilde konuştu ve sanki damarlarıma buz gibi kar boşaldı.

Nightfall ordusu Embergate'e mi girdi?

Bu... bu bir savaş eylemiydi.

Uykunun tüm kalıntıları beni terk ederken tamamen uyanık bir şekilde ayağa kalktım ve hâlâ derin uykuda olan Kendal'a doğru koştum. "Kendal, uyan." Onu sarstım ve inledi, donuk gözlerle bana baktı.

"Neler oluyor?" Kendal'ın uykulu sesi odayı delip geçti.

"Nightfall kraliçesinin ordusu... saldırıyor mu?" Aslında emin değildim ama başka neden topraklarımıza girsinler ki? "Kralla birlikte gitmeliyiz, hemen."

"Kral mı?" diye bağırdı.

Doğru ya, bilmiyordu. *Oops*. "Giyin.

Hemen," diye emretti Regina.

Ben deri avcı takımımı giydim, Kendal da gündelik elbiselerinden birini giydi. İki dakika içinde aşağıya indik ve caddeyi geçerek ahırlara doğru ilerledik.

Kral oradaydı, kukuletası geri çekilmiş, geniş açık ambarda volta atıyordu. Ona ulaştığımızda Kendal derin bir reverans yaptı. "Ekselansları."

Regina'ya dönmeden önce başıyla onu onayladı ve yüzünde kısık bir ifade belirdi. "Bana tavsiyede bulun," diye emretti.

Vay canına, Regina gerçekten de ordusunun başında mıydı? Bu inanılmaz derecede fena bir şeydi ve yine de bunun üzerinde duracak zamanım olmadı çünkü kalbim her an daha da yükseliyordu.

Regina başını salladı. "Sanırım Nightfall kraliçesi yeni bir eş aradığınızı duydu. Bir varisin olmadığını biliyor. Seni ortadan kaldırmaya çalışacaktır."

Suikast girişimi mi?

Kendal bayılmak üzereymiş gibi ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Her ihtimale karşı kendimi ona daha yakın konumlandırıdım.

"Hepsinin üzerine ateş püskürtmeli ve onları cayır cayır yakmalıyım," diye homurdandı.

Duman kokusu aldım. Muhtemelen ağzından ve burnundan sızıyordu ama görmek için çok karanlıktı.

"Kralım, yapamazsınız. Nightfall ordusunun büyüdeki eksikliğini, yeniliklerle telafi ediyorlar. Metal mermileriyle sizi gökyüzünden vuracaklar. Bunu biliyorsunuz."

Tüylerim diken diken oldu. Nightfall kraliçesinin icatlarını duymuştum ama hiç görmemiştım. Ok gibi metal mermiler mi? Yoksa daha kötü bir şey mi? Basit bir ok ejderha kralı gökyüzünden vuramazdı, bu yüzden daha fazlası olması gerektiğini biliyordum.

Kral Valdren alçak ve unutulmaz bir sesle homurdandı ve Regina ona yaklaştı. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Titreyen fener yüzünü zar zor aydınlatıyordu ve bakışlarında kararlılık gördüm. "Seni ve Drayken'i savaşlarımda yalnız bırakmayacağım."

Regina bir kahkaha patlattı ve kral kaskatı kesildi. "Bizim işimiz tam da bu," dedi Regina ve parmağıyla göğsünü işaret etti. "*Lordum*," diye homurdandı Regina, ona öfkelenerek, "beni bu yolculukta sizi ve kadınları korumakla görevlendirdiniz ve ben de karşılığında size planım üzerine yemin ettirdim. Sözüünüzün eri misiniz, değil misiniz?"

Onun bu yönünü görmeye bayıldım. Çok güçlü ve korkusuzdu. Sadece imrenerek izleyebildim.

Kralın dudaklarından bir hayal kırıklığı homurtusu çıktı, sonra gözleri sarıya döndü ve beni aradı, ruhumun derinliklerine işledi.

Sonra soyunmaya başladı.

Bu da ne...?

Önce metal omuzluklarını çıkardı ve Regina'ya uzattı, sonra da göğüs zırhını. Siyah ejderha derisinden üstlüğünü çıkarıp karnını ortaya çıkarırken şaşkınlık ve hayranlık içinde durdum.

Sonunda sesimi buldum. "Ne... Ne yapıyorsun?"

Regina onun önerdiği kıyafetleri aldı ve bana baktı. "Seni ve Kendal'ı Jade Şehri'ne uçuracak ve orada istila alarmı verecekler."

Uçmak mı? *Uç* dedi. Uçacaktı.

Ne olduğunu anladığımda midem sıkışmaya başladı. Ejderha kral hayvan formuna geçecek ve uçacaktı!

Heyecan ve dehşet aynı ölçüde içime doldu.

Kral pantolonunu indirdiğinde ve Kendal yanımda tamamen gevşeyip bayıldığına bakışlarını takip ettim. İleri atılarak yere düşmeden önce onu kollarımla yakaladım.

"Lordum, bu zavallı genç köylü kızlara kalp krizi geçirteceksiniz," diye uyardı Regina, iç çamaşırından başka bir şey giymeden dururken.

Mükemmel bronzlaşmış vücudu yontulmuş mükemmellikteydi. Bir gram yağ olmadan kasların üzerine deri örtülmüştü. Kollarında hem kılıçtan kalma gibi görünen uzun yara izleri hem de oklardan kalma küçük büzüşmeler vardı. Kalbim göğsümde sıkışıyormuş gibi hissediyordum ama başka tarafa bakamıyordum. Daha önce hiç tamamen çıplak bir adam görmemiştim.

Regina'nın sözleri üzerine sırtını bize verdi ve ardından iç çamaşırını düşü.

Yaratıcıyı kutsa.

Drae Valdren'in çıplak popo yanaklarını görmek vücudumda bir ısı dalgası yarattı ve tüm göğsüm ısındı.

Regina yüzünü bana döndü ve başını hafifçe eğdi. "Lütfen uygunsuzluğumu mazur görün. Bu acil bir durum."

Kalbim göğsümden fırlayacak ve yere düşecekmiş gibi hissederek başımı salladım. Buna aldırmadım. Embergate'in kralını çıplak görmenin verdiği bir heyecan vardı, hoşuma giden bir heyecan.

Tam buradan nasıl uçacağımızı soracaktım ki kral alçak sesle bir inilti çıkardı ve ben de kendimi toparladım. Yere cenin pozisyonunda düşerken bakışlarım onun çıplak bedenine kaydı.

Tenin bronzluğunun parlak siyah ejderha pullarına dönüşmesini hayretle izledim. Sırtından çıkmaya başlayan yumrular, bir ağaçtaki sarmaşıklar gibi büyürken boğazımdan bir nefes koptu.

Regina kılıcını çekerek ona, "Daha hızlı kralım, korkarım Nightfall ordusu çok yakında," dedi.

Daha hızlı mı? Sanki böyle bir şeyi kontrol edebilirmiş gibi?

Onun ejderhaya dönüşme yeteneğini elbette biliyordum, aramızda ejderha büyüüne sahip olan tek kişiydi ama bunu görmek bambaşka bir mucizeydi.

Sırtındaki siyah asma benzeri çıkıntılar derimsi kanatlara dönüşürken başım dönmeye başladı ve Kendal gibi benim de bayılacağımdan korktum. Vücudu irileşti ve dört ayak üzerine kalktı, elleri pençeye dönüştü.

"Böyle bir olay olursa diye eyerinizi getirdim." Regina arabamızın bulunduğu ahıra koşarak girdi ve üzerinde bir sepet bulunan siyah deriden dev bir eyer çıkardı. İnsanın ejderhaya sihirli dönüşümüne tanıklık etmekten o kadar etkilenmişim ki Kendal'ı kollarımda tamamen unutmuştum. Sonra ayıldı, ahırda duran sarı parlayan gözleri ve tüten burun delikleriyle ejderhaya bir kez baktı ve tekrar gevşedi.

Regina hayal kırıklığına uğramış bir halde Kendal'a baktı. "Zayıf sinirler."

Kendal'ı savunmak istedim ama o haklıydı. Midesi bulanıyordu ve en ufak bir kan gördüğünde bayılıyordu.

Kralın ejderha formuna hayret ettim. Yeşim Şehri'nde yaşayanlar onu her zaman uçarken görüyor olmalı, ama Cinder Köyü'nde böyle bir güç gösterisini sadece duymuştuk. Ejderhasının boyu üç metreyi aşıyordu, kas ve pullardan oluşan devasa bir kütleydi. Kuyruğu yana doğru sallanıyordu ve bakışlarım ucundaki jilet gibi keskin sivri uçlara takıldı.

Regina'nın ve diğer iki Kraliyet Muhafızı'nın kralın sırtına bir eyer bağlayıp bizi ileriye doğru itmelerini izledim.

Üzengili bir sepet eyerdi ve ben otururken Kendal'ın sepetin içinde ayaklarımın dibinde huzur içinde dinlenmesine izin verebildim.

"Havada dönmek zorunda kalırsa diye," diye açıkladı Regina, belimi bağlarken

içi

nd Az önce ne dedi o? *Baş aşağı* uçmak mı?

e. Hâlâ bilinci yerinde olmayan Kendal'ı kemerle bağladı ve ardından ejderha kralının omzunda. "Hızlı uçun. Takviye gönderin."

Ona bakıp başını salladı ve sonra ahırdan çıkmaya başladı. Sağa sola savrulurken sepetin kenarlarına tutundum. Bir ejderhanın yürüyüşü beklediğimden çok daha farklıydı ve Kendal bu itiş kakışla uyandı. Panikle bana baktı.

"Kral bir ejderhaya dönüştü ve bizi Yeşim Şehri'ne uçuruyor," dedim ona hızlıca, böylece korkup tekrar bayılmayacaktı.

Zavallı şey gözlerini kocaman açarak bana bakmaya devam etti ve alt dudağı titreyerek başını salladı. Kendal zihinsel açıdan her zaman biraz kırılgan olmuştu. Bazı şeylerin onun için çok fazla olduğuna inanıyordum.

"*Bekle. Ben havalanıyorum.* Kralın sesi zihnimde gümbürdedi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"*Sen... sen zihin konuşması yapabiliyor musun?* Cevap verip vermeyeceğinden emin olmadan ona zihinsel olarak düşündüm.

"*Ben tüm ejderha halklarının kralıyım. Halkımla iletişim kuramayacaksam ejderha formumda ne işime yarayabilirim ki?*" diye cevap verdi ve sonra uçtu.

Kanatlarını çırparak yerden havalandığında hem Kendal'dan hem de benden bir çığlık koptu. Kanatlar o kadar hızlı açılmıştı ki bir rüzgâr bedenimi sararak saçlarımı etrafa savurdu.

Çingene Kayası'nın üzerinde yükselirken Regina'ya ve at sırtında toplanmış olan Kraliyet Muhafızlarına baktım. Embergate'i daha önce hiç bu açıdan görmemiştim. Güneş yeni yeni uyanıyordu ve erken saatlerde turuncu ışıltılar araziye yayılıyordu. Uzakta, gözlerimi kısarsam Cinder Köyü'nün sazdan kapılarını görebiliyordum.

İnanılmazdı.

"Aşağı inmek istiyorum!" Kendal çığlık attı, dehşet tiz ses tonunda belirgindi.

Daha yükseğe çıkmak istedim, kendim kanatlanıp uzak diyarlara uçmak istedim. Daha fazlasını istedim.

"Woooo!" Kral sola kırıp hızla Jade Şehri'ne doğru uzaklaşırken ciğerlerimi terk eden sevinç çığlığına engel olamadım. Sabahın serin havası tenime değip uzun sarı saçlarımı yüzümün etrafında savururken güldüm.

Şimdiye kadar yaşadığım en heyecan verici deneyimdi. Tam sevinç çığlıkları atmak üzereydim ki uzakta kraliçenin ordusunu gördüm ve içime bir taş oturdu. Yükselen güneşte parlayan yüzlerce metal benek, gelecek gün için üzücü bir kaderdi.

Kendal inledi, yüzünü sepetin zeminine bastırdı ve ayaklarımın dibinde bir top gibi kıvrılıp hayata tutundu. Uzanıp sırtını sıvazladım, zihnim kraliçenin ordusunun görüntüsünü çiğnerken onu rahatlatmaya çalıştım.

Jade Şehri'ne uçakla gitmemiz ne kadar sürer? Kral zamanında bir ordu toplayabilir mi? Yeşim Şehri'nden Çingene Kayası'na kadar tüm yolu sadece at sırtında gitmeleri gerekiyorsa elbette hayır.

Bir grup büyük kuşun bize doğru yaklaştığını fark ettiğimde kaşlarım birbirine yapıştı. Ordunun üzerinde uçuyorlardı ama beni endişelendiren şey, kuşların kanatlarının tıpkı aşağıdaki adamlar gibi güneş ışığında parlıyor olmasıydı.

Metal mi?

Kral Yeşim Şehri'ne doğru sola saptı ve ben de kuşları takip etmek için boynumu uzattım.

Doğru olmayan bir şeyler var.

Yaklaştıkça ne kadar büyük olduklarını fark ettim.

"Ekselansları..." Tekrar öne döndüm, onunla zihinsel olarak iletişim kurmaya çalıştım, süreci nasıl başlatacağımdan emin değildim ama sadece bir şey düşündüm ve sonra bunu ona doğru ittim.

"Ne oldu?" diye sordu, bizi eskisinden daha hızlı ve daha sert uçurarak.

Tekrar arkamıza baktım, şüphelerimin doğru olduğundan emin değildim. *"Arkamızdaki şu yarım düzine kuşu görüyor musun?"* Ona sordum.

Büyük ejderha başını bir omzunun üzerinden hızla çevirdi ve sonra tekrar öne doğru bakmadan önce başını salladı.

"Evet. Sesi dikkati dağılmış gibiydi, sanki benim gevezeliğim onun konsantrasyonunu bozuyordu.

Yüzü hâlâ ayaklarımın dibinde ellerine gömülü olan Kendal'ı ürkütmemeyi umarak av bıçağımı kalçamdaki kınından çıkardım. *"Onlar kuş değil. Sakin görünmeye çalıştım ama kendi kafamın içinde bile zihinsel sesimdeki dehşeti duyabiliyordum.*

Başını tekrar geriye attı. Gözlerini kısarak "kuşlardan" sarkan insan kollarını ve bacaklarını incelerken burun deliklerinden dumanlar çıkmaya başladı.

'Nightfall kraliçesinin icatlarından biri daha. Bir insan için uçan bir mekanizma mı?' Sesi şaşkındı.

Arkama bir kez daha bakarken kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Adamlar bize doğru yaklaşıyordu ve gerçekten de sırtlarına deri kayışlarla tutturulmuş metal kanatları vardı, ama kollarını ve bacaklarını sallanmaları için serbest bırakıyordu ve şu anda her adamın sağ elinde şık bir metal kılıç vardı.

"Kılıç taşıyorlar! Krala tavsiyede bulundum ve diğer kuş adamlardan birine daha yakından baktım.

"Hades!" diye lanetledi kral, kanatları havayı kolaylıkla keserken daha da hızlandı. 'Bunu bir bayandan istemekten nefret ediyorum ama... dövüşebilir misin? Avlandığınızı söylemişsiniz, değil mi?

Bir hanımefendi mi? Ben bir hanımefendi değildim. Pek sayılmaz. Kendal gibi narin ve kolay korkan biri değildim.

"Evet," diye homurdandım. "Bıçağım çoktan çıktı.

'Ayaklarına bak. İki tane üzengi var. Ayaklarını onların içine sok ve bel kemerini çöz ki ayağa kalkabilesin.

Bel kemeri olmadan ayağa kalkmak mı? Delirmiş miydi? Ellerim tıpkı bir avdan önce olduğu gibi sinirden titriyordu ve keşke yayım yanımda olsaydı diye düşündüm. Çingene Kayası'ndaki arabanın bagajındaydı.

"Arwen, neler oluyor?" Kendal inledi. Arkamıza baktı ve sonra dehşet dolu bir çığlık attı.

"Sadece uzan ve başını ört," diye emrettim, botumu koşum takımına dikilmiş sıkı kayışlara geçirirken, bacaklarımı Kendal'ın arasında kalacak şekilde genişçe açtım. Ayağım iyice sıkışana kadar sıkmak için kullandığım mandallı bir kayış vardı. Çok gevşek olmaktansa çok sıkı olmak daha iyiydi. Kemerimi çözdüm ve sonra ayağa kalkmaya çalıştım.

İki denememi aldı ama sonunda başardım, rüzgârın beni tekrar geriye savurmaya çalışmasına hazırlıksızdım.

Krala *'Ayaktayım,'* dedim.

"Güzel. Şimdi çömel ve sağındaki heybeden kılıcımı al.

Kılıcı mı? Ejderha kralı kılıcını almamı mı istedi?

"Umm, emin değilim-

"Bu bir emirdir. Kılıcımı hemen al!" diye kafamın içine doğru havladı ve ben de sıçradım, heybenin kapağını tutan tokayı açmak için hızla çömeldim. Elimi içeri uzatıp kılıcı çıkardığımda, tek elimle zar zor kaldırıbiliyordum. Kralın kılıcını iki elimle tutabilmek için kendi bıçağımı yeniden kınına sokmak zorunda kaldım. Kılıcı daha güvenle tuttuğumda, güzelliğine hayranlıkla baktım. Bir kılıcın kabzasına sığabileceğini hayal bile edemeyeceğim kadar çok yakut ve yeşim taşıyla kaplıydı.

"Anladım.

Güzel. Şimdi sırtıma düşmeye çalışan her şeyi bıçakla. Geri kalan her şeyle ben ilgileneceğim.

Sözleri gerçek gibi gelmedi. Ciddi miydi? Bir adamı *bıçaklamaya* hazırlanmak mı? Kendimi savunmak için bıçağımı çekmişim ama şimdi bir adamı öldürme fikriyle karşı karşıya kalınca midem bulandı. Geyik, tavşan, puma, sıçan, yürüyen her hayvanı öldürebilirdim ama bir insanı? Daha önce hiç adam öldürmemiştim. Ailemi beslemeyecek hiçbir şeyi öldürmemiştim.

Kral sağa doğru dönmeye başladı ve onlara doğrudan saldıracağını anladım.

'Majesteleri, ben hiç insan öldürmedim. Sadece hayvanları. Sadece yemek için.'

Nefes almak için savaşıırken göğsüm kabardı.

'O zaman onlar hayvanmış gibi davran. Aynı hissi verir,' diye cevap verdi. Ben daha fazla üzerinde duramadan dövüş başlamıştı.

YEDİ

Kral, Nightfall'dan gelen kuş adamların üzerine doğru uçu ve kendimi çelikleştirdim. Altı taneydiler ve hepsi de farklı yüksekliklerde V şeklinde dizilmişlerdi. Tam bu durumdan nasıl kurtulacağımızı düşünürken, kralın ağzından bir ejderha ateşi aktı ve adamlardan ikisini tamamen ıslattı. Ateşin sıcaklığı yüzümü ısıttı ama bana zarar vermedi.

Acı dolu çığlıkları boğazıma safra kaçmasına neden olunca irkildim. İki adam havada yuvarlandı ve alevleri söndürmek için dönmeye başladı. Saniyeler içinde taş gibi yere düştüler, kanatlı mekanizmaları artık onları tutamıyordu.

Bunun dehşeti üzerinde çok fazla duramadım, çünkü daha yukarıda olan uçan adamlardan biri şimdi tam üzerimize düşüyordu.

Şimdi fark ettim ki kılıcı o kadar uzundu ki, ben küçük av bıçağımla onu çizemedim beni boynuzlayabilirdi. Kral kendi kılıcını teklif ettiği için şanslıydım ama aynı zamanda bir adamı öldürmek ya da ağır yaralamak üzereydim. Ya da kendim ölecektim...

O bir hayvan, o bir hayvan... O yaklaştıkça kendime söyledim.

Adam tehditkâr bir hırıltı takıyordu ve yaklaştığında göğüs zırhındaki Nightfall armasını fark ettim. O bir insandı. Bir büyü kullanıcısıyla eşleştğinde zavallı, savunmasız bir ruh olduğunu öğrendiğimiz biriydi. Ama şimdi bana o kadar da çaresiz görünmüyordu. İnsan olsun olmasın, Nightfall ordusundan hiç kimse öyle değildi. Bir kere *uçuyordu* ve kafamı koparmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Kanatları aniden geri çekildi ve sonra bir taş gibi yere düştü.

Ani hareketlere alışkındım -Cinder Dağı'nın arka taraflarında dolaşan pumalar hızlıydı- ama ben daha hızlıydım. Bir savaş çığlığıyla onu karşılamak için yukarı doğru hamle yaptım ve kılıcını tam karnına saplarken aynı anda kılıcının yolundan eğildim. Kılıç onu tereyağı gibi kesti ama sonra vücudunun ağırlığı beni geriye savurdu. Eyere sertçe düştüm ve sırtımdaki kesik bana orada olduğunu taze bir acı dalgasıyla hatırlattı. Kılıcım daha derine saplandığında adam inledi, sonra Kendal kanlı bir çığlık atmaya başladı. Yukarı bakmış olmalı. Bir adrenalin patlamasıyla, sırtımdaki ateşli acıyı görmezden gelerek sepeti ittim. Ellerimi kılıcın kabzasında sıkıca tutarak, momentumu onu yana fırlatmak için kullandım, kılıcı kaybetmemek için tuttum.

Vücudu bıçaktan kolaylıkla sıyrıldı ve yere doğru indi. Nefesimi tutmaya çalıştım.

"İyi misin?" Kralın sesi tam da ilerleyen iki kuş adama daha ateş açtığı sırada geldi.

"Peki," dedim ona, kana bulanmış bıçağa ve yeni av kıyafetimde bıraktığı lekelere bakarak.

Ben bir adam öldürdüm. Bir insan öldürdüm.

Çarpan kalbim ve hızla esen rüzgâr birkaç dakika boyunca duyabildiğim tek seslerdi. Kendimi Yaratıcı'ya bağışlanma duası ederken buldum. Hayatımı korumanın yanlış olduğunu düşünmüyordum ama aynı zamanda az önce yaptığım şeyden de zevk almıyordum.

Dua sinirlerimi yatıştırdı ve başımı kaldırdığımda sadece bir adamın kaldığını gördüm. Çok zeki bir adamdı ve şimdi geri çekiliyordu.

Popomun üzerine oturarak kılıcı kucağıma bıraktım ve şok içinde ellerime baktım.

Kendal başını kaldırmak için o anı seçti. Gözlerini kan bürüdü ve bayılmadan önce kan donduran bir çığlık daha attı.

"Sorun ne?" diye sordu kral, uçuş hareketleri saldırıdan kaçıyormuş gibi sarsıntılıydı.

'Yok bir şey, Kendal sadece kanı gördü. Kolayca korkuyor,' diye mırıldandım ve vücudu altımızda gevşedi. Uçuşu dengelendi ve bir kez daha Yeşim Şehri'ne doğru ilerliyorduk.

Ejderha kralının boynuna, parlak siyah pullarına ve sabah güneşini yansıtmaya biçimine baktım. Neredeyse metalik görünüyorlardı ve bu da beni büyüledi. İznim olup olmadığından emin olmadan çekingen bir şekilde uzandım ve

Tenini. Vücudu dokunuşumun altında titredi ve ben de gözlerimi kocaman açarak elimi geri çektim.

Oh Maker.

Bu... bu tamamen uygunsuz muydu? Şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum ve Kendal olduğunu düşünmesi için dua ediyordum ama bu aptalca bir düşünceydi; Kendal hâlâ ayaklarımın dibinde bir topun içinde baygın yatıyordu. Garip bir sessizlik dakikalarca sürdü ve özür dileysem mi diye düşündüm.

Kralı bir atmış gibi okşamadım! Ne düşünüyordum ki?

Yeşim Şehri uzakta yükseldiğinde, kafamın içinde bir özür için kelimeleri toplamaya başladım. Buraya düşündüğümünden çok daha hızlı gelmiştik, dış şehirdeki yüzlerce küçük taş kulübenin üzerinden uçuyorduk. Tam üzerinden uçarken yeşim taşından yekpare bir duvar bizi karşıladı.

Kulelerdeki muhafızlar yaklaştığımızı gördüler ve uzun, derin bir boru çalarak gelişimizi işaret ettiler.

Kral Valdren alçalarak çatıları daha da yakınlaştırdı. Bu muhteşem şehrin manzarasını seyrederken nefesimi tuttum. Kesinlikle nefes kesiciydi. Çocuklar ellerinde çiçeklerle Arnavut kaldırım sokaklarda koşturuyor, gökyüzünü işaret ediyorlardı. "Kral! Kral!"

Dükkân sahipleri kafalarını dışarı çıkardılar ve ben de pazardaki bazı el sanatlarına göz atmaya çalıştım ama çok hızlı geçtik. Yeşim Şehri tüm diyardaki en güzel mücevherlere sahipti. Ejderha ateşiyle sırlanmış cam boncuklarıyla ünlüydüler. Saatin erken olmasına rağmen şehir hareketliydi ve her ne kadar etrafı gezmek istesem de elimde acil bir mesele vardı. Ölü bir adamın kanına bulanmışım, Kendal ise şu anda ayıktı ve ayaklarımın dibinde titriyordu.

Güneş ışınlarıyla nane yeşili gibi parlayan dev Yeşim Kalesi'ne yaklaştık. Gerçekten görülmeye değer bir manzaraydı. Yekpare yeşim taş, beş kat yüksekliğinde ve neredeyse tüm Cinder Köyü'nden daha genişti. Yanmazdı, ok geçirmezdi ve hemen hemen her şeyiyle krallıktaki en güvenli yerdı. Kral kalenin etrafında uçtu ve arka tarafa, bir eğitim alanı gibi görünen yerin yakınına gitti. Ahırlar, geniş açık alanlar ve etrafta zırhlarını ve kılıçlarını kuşanmış koşuşturan adamlar vardı. Kapıdan gelen çağrı bir savaş çağrısı olmalıydı. Ya da belki de kral onları zihinsel olarak çağırıyordu. Yeteneklerinin menzilini bilmiyordum.

Bizi çimlerin üzerine indirdi, yumuşak bir iniş yaptık. Bir muhafız öne atıldı, görünüşümü görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Hâlâ kralın elini tutuyordum.

kılıcını beyaz muştalarla çekmiş ve kuru, yapışkan kanla kaplanmıştı. "Leydim! Yaralandınız mı?"

Başımı salladım. "Önce ona yardım et." Başını kaldırıp avluda savaşa hazırlanan adamlara bakan Kendal'ı işaret ettim. Gözleri bir peçeli baykuşunkinden daha büyüktü ve alt dudağı titriyordu.

"Size yardım edeyim, bayan." Muhafız ona doğru uzandı ve o da uzattığı eli kabul etti.

Adam ona yardım ederken, kısa boylu, sağlam yapılı, sivri çeneli ve kahverengi saçlarını sıkı bir topuz yapmış bir kadın öne atıldı. "Ah, canım!" diye Kendal'a seslendi.

Eyerden yüksek bir kayadan atlar gibi atladım ve kralın önünde durdum. Hemen insana dönüşmeye başladı. Adamları eyeri üzerinden aldı ve ben de onu önden cırılçıplak görmeye dayanamayacağımdan emin bir şekilde sırtımı ona verdim. Eğer öyle olsaydı Kendal gibi bayılabilirdim. Üzerinde bol bir pantolondan başka bir şey olmadan arkamdan çıktı ve okunamayan bir ifadeyle bana baktı.

"İyi misin?" Sorusu şefkat ve endişe doluydu ve ben buna hazırlıklı değildim. Karın kaslarındaki belirginliği yakından görmeye de hazır değildim.

İnsan Nightfall savaşçısını karnından vurduğumu hatırlayınca kalbim göğsüme çarptı. Başımı salladım ve sonra çimlere uzanıp bıçağını silerek temizledim.

"Bunu ödünç almama izin verdiğin için teşekkürler," dedim ona, şimdi tenini okşadığım için özür dilemenin çok tuhaf olacağına karar vererek. En iyisi ikimizin de olanları unutmasıydı.

Başını yana eğdi, yeşil gözleri beni değerlendirirken sarı sarı parlıyordu. Bakışları deri avcı kıyafetimin ve onu kaplayan kanın üzerinde gezindi. "Eğer seni karım yapmazsam, seni orduma almak zorunda kalabilirim." Ses tonu şakacıydı ama yüzümü kaplayan orantısız sırtışı engel olamadım.

Kraliyet Ordusu'na katılabilir miyim? Bir Drayken olabilir miyim? Bu düşünce içimde daha önce hiç sahip olmadığım bir şeyi ortaya çıkardı.

Bir rüya. Bir olasılık. *Önemi olan bir gelecek.*

Ben cevap veremedim, sıkı topuzlu kadın kolumu hafifçe çekti.

"Haydi, canlarım. Savaş alanı bir hanımefendiye göre değil." İri yarı kadın beni ileri doğru kışkırttı ve ben de isteksizce onun peşinden gittim, kralın sözlerini aklımdan çıkaramıyordum.

Ordusuna katılmam konusunda ciddi miydi? Çünkü bunu çok isterdim.

"Ben Annabeth, Yeşim Kalesi'nin baş hizmetçisiyim. Siz Cinder Köyü'nden gelen müstakbel eşler olmalısınız?" diye sordu Kendal'a ve bana, ellerinde silahlarla koşuşturan ve atlara binen adamlardan uzaklaşırken. Geri dönmek, Çingene Kayası'nda onlarla birlikte savaşa girmek istedim ama buna izin verilmeyeceğini biliyordum.

"Müstakbel eş" terimine alışabileceğimden emin değildim. "Ben Kendal."

Annabeth bizi abartılı bir koridora götüren kapıyı açarken, "Ben Arwen," dedim. Duvarlar, yerler, her şey som yeşim taşından yapılmıştı. Hayatım boyunca hiç bu kadar zenginlik görmemiştim ve bu beni biraz geriye götürdü. O kadar ki yürümeyi bıraktığımı fark etmemiştim.

"Alışırsın canım. Tuvaletler de som altından," diye yorum yaptı Annabeth.

Güldüm. Çok komikti.

Bana ciddi bir bakış attı. "Şaka yapmıyorum."

Oh. Rahatsız bir şekilde kıpırdandım ve gözleri ilk kez üzerimde yakından dolaştı. "Diğerleriyle tanışmadan önce banyo yapmalısın."

"Diğerleri mi?"

Başını salladı. "Diğer müstakbel eşler."

Kaç kişi vardı? Grim Hollow kızı ve muhtemelen buradan, Yeşim Şehri'nden bir ya da iki kişi... Büyük Nehir yakınlarındaki köylerden daha fazlası var mıydı?

"Bir banyo harika olurdu," diye mırıldandım ve onu başka bir koridorda takip etmemizi işaret etti. Ben çoktan kaybolmuştum. Bir başka koridoru daha döndüğümüzde, her birinin önünde bir hizmetçinin durduğu bir düzineden fazla kapı olduğunu gördüm.

Kutsal Hades.

Misafirlerini bekleyen hizmetçileri mi varmış? Çok eğleniyor olmalı.

Annabeth beni son kapıya kadar götürdü ve kanlı görüntüm karşısında şok olmuş gibi bakmamaya çalışan ama başaramayan siyah kıvrıkcık saçlı genç bir kıza gülümsedi. Benden birkaç kış daha yaşlı görünüyordu, belki yirmi kış.

Annabeth ona, "Bir aksilik oldu ve Arwen'in öğle yemeğinden önce banyo yapması gerekecek," diye öğüt verdi.

Kıvrıkcık saçlı genç kız boğazını temizledi ve reverans yaptı. "Evet, hanımefendi."

Kapıyı açtı ve Annabeth Kendal'ı yan odaya götürüp hizmetçisiyle tanıştırtırken ben de içeri girdim.

Kendal bana iyi olduğunu bildiren küçük bir el salladı ve ben de yeni odamın kapısını kapatıp etrafımda döndüm.

"Kutsal Hades ateşi," diye soluklandım ve yeni hizmetçim sertleşti. "Pek hanımefendice değildi, değil mi? Sanırım bu konuda çalışmam gerekiyor," dedim ona. Tabii kralın ordusuna katılmayacaksam. Bu durumda istediğim kadar küfredebilirdim.

Bana derin bir selam verdi. "Ben Narine. Size mümkün olan her şekilde yardımcı olmak için buradayım."

Ona gergin bir el salladım. "Ben Arwen." Ben de selam verdim ve o kaskatı kesildi, gözleri fal taşı gibi açıldı. İrkildim. "Senin önünde eğilmemem gerekiyor, değil mi?"

Yüzündeki ifade değişti ve kahkahalara boğuldu, bunu takdir ettim. Sürekli etrafımda dolaşan duygusal olarak ölü bir insanla yaşayamazdım.

"Hayır," dedi ve ardından kahkahasını hızla kesti. "Güldüğüm için özür dilerim leydim, ben-"

"Oh, lütfen bana karşı normal olun, rahat olun ya da her neyse. Ben bir hanımefendi değilim, Cinder Köyü'nden bir avcıyım." Ona kan ve kirden kabuk bağlamış tırnaklarımı gösterdim ve yüzünü buruşturdu.

"Bir avcı mı? Hadi seni temizleyelim. Kralla evlenmek istiyorsan bir leydi olman gerekecek."

Omuz silktilim. "Ya kralla evlenmek istemezsem?"

Kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi, odadan çıkıp gitti ve bana lüks mekânı tamamen değerlendirmem için zaman verdi.

Halı koyu mor renkte pelüş bir havlıydı. Kanepe, muhtemelen içinde gerçek altın bulunan parlak altın rengi bir kumaşa sahipti ve küçük mutfak alanı o kadar temizdi ki içinde bir şey pişirmeye korkuyordum. Bir oturma odası, bir yatak odası, bir misafir odası ve *iki tuvalet vardı!*

Artık resmleşmişti. Bu yaşam alanları Cinder Köyü'ndeki kulübemden daha büyüktü ve *çok* daha güzeldi.

"Leydi Arwen, banyonuz hazır." Pencereden yemyeşil tepelere bakarken Narine'nin sesi beni ürküttü, ordu şu anda at sırtında bir araya geliyordu. Yüzlercesi vardı.

"Acaba şimdi Nightfall ile savaşıya girecek miyiz?" diye yüksek sesle düşündüm.

Narine dilini şaklattı. "Bunu erkekler çözecek. Sen yıkanmalı ve yarışmaya odaklanmalısın."

Homurdandım. "Rekabet mi? Buna böyle mi diyorlar? Kralın tek istediği bizim sihirli rahmimizken, yarım düzine kadın onunla evlenmek için mi yarışıyor?"

Şaşkın görünüyordu ve bu kadar küstahça konuştuğum için anında kendimi kötü hissettim. Belli ki buna alışık değildi.

"Özür dilerim. Fikrimi söylemeyi seviyorum," diye itiraf ettim.

Bana ters ters baktı ve yüzündeki öfke beni biraz şaşırttı. Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve ben de onu koridorda takip ederek tuvalete girdim.

Tamam, daha az konuş ve hizmetçiye kızdırmayı bırak, dedim kendime. Gergin olduğumda çok konuşurdum. Bu kötü bir özellikti.

"Aman Tanrım!" Geniş alana adım attığımızda çığlık attım. Tavandan tabana beyaz yeşim taşı odayı kaplıyordu ve ortasında dev bir bakır küvet vardı. Sıcak buhar bukleleri tavana kadar yükseliyor ve limon kokusu burnuma ulaşıyordu. Duvar kâğıdı yeşim taşı bordürlü altın ve mor çiçek desenliydi. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel hamamdı.

"Buna alışabilirim," dedim Narine'ye ve soyunmaya başladım.

"Bu yarışmayı ciddiye almıyorsan alma," diye tersledi nefesinin altından.

Daha önceki sert sözlerimle onu açıkça üzmüştüm. Verdiğim zararı telafi etmeye çalıştım. "Kral, çoğu kadının evlenmekten mutluluk duyacağı iyi bir adam."

Yine o bakış, onu artık yanımda istemememe neden olan bakış. Bu hiç iyi gitmiyordu. "Yalnız yıkanabilirim," diye mırıldandım ve başını sertçe sallayarak odadan çıktı, kapıyı uygun olandan biraz daha sert bir şekilde kapattı.

Kutsal Hades, bu kadın bir kabustu! Annabeth'ten yeni bir hizmetçi istesem kabalık mı etmiş olurum? Bana bir hizmetçi verdikleri için şanslı olmalıydım ama kim bütün gün dik dik bakan ve kapıları çarpan birinin yanında olmak isterdi ki? Kralla evlenmek istemediğimi söylemişim ama bu o kadar kötü müydü? Onu köyünden koparıp diğer kadınlarla birlikte bir yarışmaya atsa onunla evlenir miydi? Bu barbarca ve yanlıştı. Aşk için evlenirdim. Hikayenin sonu.

Çırılçıplak soyunduktan sonra banyoya daldım ve ılık, temiz suyun verdiği rahatlıkla içimi çektim. Narine'e hâlâ kızgındım ama bunun banyoyu mahvetmesine izin vermeyecektim. Bu üst üste üç sıcak banyo demekti. Muhtemelen bir dahaki sefere ılık bir kova su istemeliydim, böylece böyle lükslere alışmazdım.

Sırtımdaki iyileşmekte olan ve artık zar zor hissedebildiğim yarayı da temizlediğimden emin olmak için hızla ovaladım. Acele etmek istiyordum, öldürdüğüm adamın kanıyla ıslanmak istemiyordum. İşim bittiğinde dışarı çıktım ve sandalyenin üzerinde katlanmış halde duran temiz mavi pamuklu elbisemi ve yarım numara büyük altın renkli deri sandaletlerimi giydim. Bir bahçede gezintiye çıkacakmışım gibi görünüyordum. Düzgün bir hanımefendi nasıl giyinmeli diye düşündüm.

Tezgâhın üzerinde hiçbir şey yapmak istemediğim bir saç fırçası, kokulu parfüm ve makyaj malzemeleri vardı. Nasıl makyaj yapılacağını bilmezdim. Annem ne alır ne de sürerdi ama ben uzun saçlarımı tarardım; aksi takdirde düğümlenirdi. Bir an için Narine'e kralla evlenmek istemediğim için ne kadar nankör görünmüş olabileceğimi düşündüm. Ona göre, düşünülmüş olmak bile büyük bir onurdu ve benim daha minnettar olmam gerekirdi. Aslında sadece bir ay boyunca burada kalmam için beş yüz yeşim sikkesi ödüyordu. Özür dilemek ve muhtemelen kendi açımdan durumu açıklamak için Narine'i aramaya karar verdim.

Bir yabancıyla evlenip onun çocuklarını doğurma beklentisiyle evinizden koparılıp yeni bir ülkeye götürülmek hiç de kolay değildi; bu yabancı kralınız olsa bile. Annemin, henüz kendini göstermemiş olan büyümü fark ederse beni öldürebileceği konusunda beni uyarmış olmasından bahsetmiyorum bile. Söylediklerim için iyi bir nedenim vardı ama o bunu bilmiyordu.

Tuvaletten çıktım ve oturma odasına gelmeden önce koridordan geçtim. Tam ağzımı açıp Narine'nin adını söyleyecektim ki ön girişten gelen sesini duydum.

"Kızım ağlamayı kesmiyor, ne yapacağımı bilmiyorum," dedi yabancı bir ses.

"Sevgilim burada olmak ya da evlenmek bile istemiyor. Bu yüzden para ödülüne veda edebilirim," diye seslendi Narine ona.

Para ödülü mü?

"Oh, Narine, çok üzgünüm. Kız kardeşinin düğün masraflarını karşılamak için o paraya ne kadar ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Narine homurdandı, "Zaten bir önemi yok. Saçlarını ve makyajlarını ne kadar iyi yaparsak yapalım ve onlara düzgün olmayı öğretirsek öğretelim, kral

En güçlüsü zaten."

"Annabeth ikimize de Cinder kızlarını verdi. Bizden nefret ediyor olmalı." Narine kıs kıs güldü. Yeterince duymuştum.

Boğazımı yüksek sesle temizledim ve Narine üç metre havaya sıçradı, ön kapıyı çarparak kapattı ve utanç içinde başını eğerek bana baktı.

"Leydim! Duyduklarınızın hiçbir mazereti yok. Çok üzgünüm ve-"

Ona el salladım. "Ne para ödülü? Bu yüzden mi bana bu kadar kızgındın? Kral beni seçerse para ödülü mü alacaksın?"

Sertçe yutkundum, kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve başını salladı. "Seni kralla tanıştırmak ve yarışmayı kazanmak için elimizden gelenin en iyisini yapmamız konusunda hizmetçilere bir teşvik olarak, Annabeth kazanan hizmetçiye yüz yeşim sikke para ödülü vaat etti."

Başımı salladım. Evlenmek bile istemediğimi söylediğimde neden birdenbire bu kadar sinirlendiği anlaşıyordu.

"Kız kardeşini evlendirmek için paraya mı ihtiyacın var?" Ben sordum.

Jade City'de düğünlerin farklı olduğunu biliyordum. Çok daha büyük, daha özenli bir olay.

Dudağını çiğneyerek başını salladı. "Annem doğum sırasında öldü. Babam iki kış önce kralın ordusunda görev yaparken öldü. Kız kardeşimi tek başıma büyütüyorum, bu yüzden düğün masraflarını karşılamak bana düşüyor."

Hades, eğer bu beni kötü hissettirmeyecekse, hiçbir şey hissettiremezdi. Anlayabiliyorum. Ben de aileme bakıyordum. Annemin ebe olarak yaptığı ödemeler düzensizdi. Cinder Köyü'nde yeterince düzenli bebek doğmuyordu.

Kaşlarını çattım. "Özür dilerim. Benimle tanışmanın sizi ne kadar üzeceğini şimdi anlayabiliyorum ve ağzımdan çıkan ilk şey umarım kralın kalbini kazanamam oldu."

Başını iki yana salladı. "Yine de söylediklerime kulak misafiri olmanızın hiçbir mazereti yok. Eğer Annabeth bilseydi-"

Alay ettim. "Ben ispiyoncu değilim! Sırrın benimle güvende. Hepimizin birilerine içini dökmeye ihtiyacı vardır. Bir arkadaşın olmasına sevindim."

Yüz hatlarında şok ifadesi belirirken başını kaldırdı. "Kızgın değil misin? Söylemeyecek misin?"

Omuz silktim. "Yani, Cinder'daki kızları alttan beslenenler gibi göstermen hoşuma gitmedi ama hayır, kızgın değilim." Kanepeye çöktüm ve ayaklarımı önündeki küçük masanın üzerine attım.

Kadın rahatlayarak iç çekti. "Teşekkür ederim leydim. Bundan sonra daha saygılı olacağım, söz veriyorum. Cinder Köyü'ne karşı değilim. Sadece çoğunlukla insanlarla ve melezlerle dolu olduğu için sihir gücü en yüksek kadınların orada olmayacağını düşünmüştüm."

Cinder bununla tanınırdı, bu yüzden bu varsayıma kızamazdım.

Çenemi ovuşturdum. "Sanırım gideceğim süslü balolar ve akşam yemekleri olacak?"

Gözleri parladı. "Oh, evet, bayan. Annabeth, kralın orada bulunan tüm hanımları tanımasına yardımcı olmak için birçok etkinlik koordine etti."

"Ve sanırım bu tür durumlar için bana süslü bir elbise verilecek?" Şu anda giydiğim gündüz elbisesini işaret ettim. Sadece pamuklu olmasına rağmen pahalı bir mavi tonuna boyanmıştı; yaka ve etek kısmındaki firfırlar Cinder Köyü'nde günlük elbiselerde yapmadığımız süslü detaylardı.

Başını hevesle salladı. "Evet, şimdi seni terziye götürmem gerekiyor ki ölçülerini alabilsin."

Sırıttım ve ayağa kalktım. "O zaman sana ne diyeceğim. Aldığım her elbiseyi ya da başka bir hediye bir kez giyeceğim ve sonra kız kardeşinin düğün masraflarını karşılayan için satabilmen için sana vereceğim."

Ağzı bir anda açıldı, sonra kapandı ve tekrar açıldı. "Buna kesinlikle izin yok."

"Neden olmasın? Onlar bana istediğimi yapabileceğim hediyeler değil mi?" diye sordum.

Heyecan gözlerini aydınlattı. "Bunu yapar mısın? Senin hakkında söylediklerimden sonra mı?"

"Ben isterdim. Çünkü benim de küçük bir kız kardeşim var ve karşılayamayacağım şeyleri istemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim" dedim.

Dudaklarında orantısız bir sırıtış belirdi. "Sanırım bir Cinder kızına sahip olduğum için şanslıyım."

"Sanırım öylesin." Kıkırdadım.

EICHH

Terziye elbiselerin yanı sıra bana üç çift pantolon ve birkaç kısa tunik yapması için yalvararak bir saatten fazla zaman harcadım. Pantolon ve tuniklerin kadınlar için olmadığını söyleyerek ilk üç seferde hayır dedi. Daha sonra ona Regina'nın kadın olup olmadığını ve pantolon ve tunikleri kimin diktiğini sordum. Sadece içini çekti ve onları kendisinin yapacağını söyledi. Daha sonra annemin bana verdiği deri avcı kıyafetimdeki kan lekelerini çıkarmaya çalışmasını rica ettim. Her şeyi kabul ettikten sonra ona bolca teşekkür ettim ve Narine'i öğle yemeğine kadar takip ettim.

Narine bana, "Kral krallık meseleleriyle uğraşmak için dışarıda, o yüzden öğle yemeğinde size katılamayacak," dedi.

Krallığın meseleleri. Diğer bir deyişle Çingene Kayası'na yapılan Nightfall kraliçesi saldırısı hakkında bilgi edinmek için can atıyordum. Kralla öğle yemeği yemek umurunda değildi, saldırının nasıl gittiğini bilmek istiyordum.

"Gypsy Rock'tan haber var mı? Savaş nasıl gidiyor?" Ona sordum.

Bana tek kaşını kaldırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Ona el salladım. "Oradaydım. Buraya ejderha kralının sırtında geldim! Bu kadar kanı nereden bulduğumu sanıyorsun?"

Başını salladı. "Duydum. Çok fazla bir şey söyleyemem ama birkaç dakika önce bir habercinin geldiğini söyleyen bir kaynağım var."

Koridorda durdum. "Ve...?"

Şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Bilmiyorum, orada değildim ve bunlar sadece kral ve danışmanları için özel mesajlar."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kaşlarımı çattım.

Narine büyük bir çift kapıyı işaret etti. "Bu öğle yemeği, sofrada adabınızı değerlendirmem için iyi bir zaman olacak."

İçimden kaçan kahkahaya engel olamadım. "Narine, lütfen zahmet etme. Annem bizi küçüklüğümde beri şöminenin önünde kemikli etle besledi. Sofra adabımla kimseyi etkileyecek değilim."

İç çekti ve benden vazgeçtiği anı gördüm. Yeşim Şehri'nin zarif bir kraliçesi olacağıma dair umudunu yitirdiğinde gözlerindeki ışık söndü.

Koridorda durdum ve sesimi alçaltarak ona doğru eğildim. "Dinle, eğer bu işi *gerçekten* kazanmak istiyorsan, başka bir hizmetçi isteyebilirim. Kralın baş muhafızının çok güçlü olduğunu söylediğini duyduğum Grim Hollow'dan bir kız var. Belki onunla birlikte olabilirsin?"

Bana kibar bir gülümseme verdi. "Değiştiremeyiz."

Ben de öyle düşünmüştüm. "O zaman elbiseleri yeniden satarız?"

Bir başka kibar gülümseme. "Evet, hanımefendi. Teşekkür ederim. Bu unutmayaacağım bir nezaket."

Onunla aramı düzelttiğim ve bir müttefikim olduğu için kendimi daha iyi hissediyordum ama yine de kralla evlenip ona yüz yeşim altını kazandırmaya çalışmadığım için biraz suçluluk duyuyordum.

Kapıları açtı ve ben de içeriye adım attım. Renkli elbiseler ve altın rengi deri sandaletler giymiş yüzden fazla kadının görüntüsüyle anında saldırıya uğradım.

Kutsal Hades.

Narine'e baktım. "Doğru yerde miyiz?" İçimden doğru yerde olduğumuzu bildiğim halde sordum. O anda kralın, içinde bir gram bile büyü olan, çocuk doğurma çağındaki tüm kadınları çağırdığını biliyordum.

"Öyleyiz." Başını salladı.

Kendimi aynı anda hem kirli hem de rahatlamış hissettim. Hepimizin aynı şekilde giydirilmesi, sığırlara vurulan damgalar gibi aynı elbise ve sandaletlerin giydirilmesi beni kirletmişti ama o kadar çok kadın vardı ki kralın bir deniz dolusu kadın arasından beni eş olarak seçmesine imkân yoktu. O kadar da özel değildim ve sihrim hâlâ kendini göstermemişti. Şansım yaver giderse bir sonraki dolunayda evde olurdum ve Kral Valdren sihirli bebek yapma rahmiyle karısına kavuşurdu.

"Yemek!" Koşarak Kendal'ın oturduğu masaya gittim ve yanına oturdum. Diğer kızlardan bazılarıyla sohbet ediyordu ve

Masada çeşitli mutfaklardan oluşan bir smorgasbord vardı. Etler, peynirler, küçük süslü ekmekler ve minik küçük turtalar masayı dolduruyordu. Her şeyden ikişer tane aldım ve tabağımı tıka basa doldurdum.

Narine yanıma bir sandalye çekti ve beni izledi.

Küçük etli böreklerden birini daha önce hiç yemediğim bir çeşit baharatlı peynir sosuna batırarak inledim. "Kutsal Hades," diye tekrar inledim.

Narine omzuma hafifçe vurdu. "Yemek masasında inlemek ve küfür etmek yok," diye azarladı.

Kendal ve diğer iki kız kıs kıs güldü. "Bu kıza terbiye öğretemeyeceksin," diye şaka yaptı Kendal ama şaka olduğunu anlamam için gülümsedi. Onu birçok kez baygın gördükten ve hizmetçisinden ağladığını duyduktan sonra kalbim onun için çarptı. Cinder'deyken onunla pek sık takılmazdım. Dedikodu ve son moda hayranı değildim, bu yüzden pek fazla ortak noktamız yoktu, ama burada... burada Cinder kızlarıydık ve birbirimize destek olmamız gerekiyordu.

Narine'e bakarak başımı salladım. "Yemek zamanlarımı sevdiğin bir şey yaparak geçirebilirsin. Beni kurtaramazsın." Demek istediğimi anlatmak için devasa bir ekmeği ağzıma attım ve Narine gözle görülür bir şekilde küçüldü, hafif bir tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

"Pekala, eğer eminseniz."

"Ben Shlure'um." Sesim ekmek arasından boğuk çıkıyordu. Narine şakaklarını ovma için uzandı.

O gittikten sonra ekmeği yuttum ve zaferime gülümsedim. Yemek masasında teknik olarak o kadar da kötü değildim ama bir Jade City kızı gibi görgü kuralları dersi alacak da değildim. Huzur içinde yemek yemek ve Kendal'la konuşmak istiyordum, üç farklı boyuttaki çatalın ne işe yaradığını öğrenmek değil.

Sesimi ona doğru alçalttım: "Nasılsın?"

Bana küçük bir gülümseme verdi. Gözleri ağlamış gibi kızarmıştı ama kralın sırtında buraya geldiğimizden daha iyi görünüyordu.

"Artık bir ejderhaya binmediğime göre daha iyiyim," dedi sertçe.

Başımı salladım. "Umarım bunu bir daha yapmak zorunda kalmazsın," dedim ona. Sırıttı. "En azından bu şekilde değil."

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü ve bu edepsiz şaka karşısında ağzım bir karış açık kaldı. Kendal tam bir jokerdi. Çoğu gün düzgündü, diğerlerini saf kalmaya teşvik ederdi ama aynı zamanda bir erkekle yatma konusunda tanıdığım herkesten daha çok şey bilirdi. Bunun Çingene Kayası'ndaki teyzesini ziyaret etmekten kaynaklandığını iddia ediyordu ama şimdi merak ediyordum.

Gülümseyerek omzuna vurdum. "İyi bir tane."

Kahkahalara boğuldu ve ben de kendimi gülerken buldum. Buraya geldiğimden beri ilk kez kendimi hafif ve kaygısız hissediyordum.

Belki bu o kadar da kötü olmazdı.

ÖNÜMÜZDEKİ birkaç gün yavaş yavaş geçti ve ben sıkıntıdan ölmeye hazırdım. Diğer kızların tek konuşmak istedikleri dikiş, çiçek ve kaç çocuk istedikleriydi. Herkes burada olduğu için çok heyecanlı görünüyordu ve kralla tanışıp onunla evlenmek için sabırsızlanıyordu.

Öte yandan ben savaş hakkında bir şeyler duymak için sabırsızlanıyordum. Arada sırada küçük çatışmalar yaşıyorduk ama hatırlayabildiğim kadarıyla tam anlamıyla bir savaş olmamıştı. Narine'den son duyduğum, kral ve ordusunun Nightfall kraliçesi ve adamlarını Büyük Nehir'de tuttuklarıydı ama her gün daha fazla askerin yola çıkmasıyla bu yorucu bir başarıydı. Bu arada müstakbel eşler kalkıp elbiselerini giymeye ve saçlarını kıvırmaya devam ediyor, kralın gelip içlerinden birini seçmesini bekliyorlardı.

Mide bulandırıcıydı.

Mide bulandırıcı demişken: "Kendimi iyi hissetmiyorum. Lütfen diğer kızlara öğle yemeğinde eşlik etmelerini ne kadar özleyeceğimi söyleyin, ama sanırım bugün evde kalacağım," dedim Narine'e.

Yarı ciddiydim. Kendimi iyi hissetmiyordum ama hepsi ne kadar tatlı olsalar da diğer kızların sıkıcı arkadaşlığını özlemeyecektim. Bahçedeki güzel zambaklardan bir kez daha bahsetseler çığlık atacaktım. Ne zaman bir av hikâyesi anlatmaya çalışsam beni susturuyorlardı!

Sadece benim tercih ettiğim bir şirket değildi.

Narine kaşlarını çattı, elini alnıma bastırmak için bir adım öne çıktı ve sonra bir tıslamayla geri çekildi. "Bir şifacı getireceğim." Odadan koşarak çıkmaya başladı ve ben güldüm.

"Hayır, ben iyiyim. Sadece başım ağrıyor ve biraz kestirmem gerek," diye mırıldandım ama yüzündeki dehşet ifadesi cildimde lekeler mi yoksa kırmızı yanaklarım mı olduğunu merak etmeme neden oldu. Çiçek hastalığı ben küçükken köyün onda birini yok etmişti ve ben daha önce hiç geçirmemiştim.

Tek söylediği "Yanıyorsun," oldu ve sonra kapıdan çıkıp gitti.

Birden titreyerek yatağıma doğru sendeledim ve alnıma dokunmak için uzandım. Kendimi iyi hissediyordum ama ateşi olan bir insan kendini sıcak hissedebilir miydi?

Sadece yorgundum. O kadar yorgundum ki beynim yanıyormuş gibi hissediyordum. Bir şifacı getirmenin ne kadar süreceğinden emin olamadan ve olayların aniden değişmesinden korkarak uzandım.

Uykuya daldım, ancak bir süre sonra sarsılarak uyandım.

"Bayan Novakson? Ben Dr. Elsie," dedi parlak yeşil saçlı bir kadın üzerime eğilip metal kaşık benzeri bir nesneyle başıma dokunurken.

Gözleri endişeyle irileşti ve yakınında duran Narine'e baktı.

Doktor, "Soğuk bir banyo yapın, buz ekleyin," dedi. "Buz mu?" Tısladım.

Doktor bana endişeyle baktı ve gözlerim kulaklarının ucuna gitti ve kulaklarının sivri olduğunu gördüm.

Elf mi?

Fae kardeşlerinin ve ejderhaların aksine Elfler iyileştirme konusunda ünlüydü ve ejderhalarda da biraz iyileştirme büyüsü vardı. "Bayan Nov-

"Bana Arwen de," diye inledim, boynumdan aşağı bir ter damlasının süzüldüğünü hissederek. Birkaç dakika önce hissettiğim hafif mide bulantısı yerini tamamen hastalığa bırakmıştı. Midem sıcaktan yanıyor ve başım sanki biri tarafından sıkılıyormuş gibi hissediyordum.

"Arwen, ben melez hastalıklar konusunda uzmanlık derecesine sahip bir elf-ejderhayım. Ejderha halkı ve insan hastalıkları konusunda ileri doktorluk derecemin yanı sıra elf şifacılığı konusunda da eğitim aldım."

Vesaire, vesaire, ben ölüyordum ve o nitelikleri hakkında konuşuyordu. Bir elf-ejderha melezi mi? Bu oldukça nadir görülen bir şeydi, hatta imkansıza yakındı. Daha önce hiç karşılaşmamıştım ama beynim yanıyordu ve bu yüzden şu anda gerçekten umurumda değildi.

"Çok yorgunum, yanıyorum. Su," diye mırıldandım, sayıklamaya başlamıştım.

Kadın öne doğru eğildi ve burnunu boynuma dayayıp içine çekti. Bana lanet bir koklayıcıyı hatırlattı ve birinin kişisel alanını bu şekilde işgal etmek kabalığın da ötesindeydi.

"Hey!" Onu ittim, vücudumdan dalgalı çizgilerin yükseldiğini görmeye başladım, tıpkı gün ortasında sıcak taşa vurduğunda ısıyı gördüğünüz gibi.

Bu da ne...?

Doktorun gözleri büyüdü ve bana tekrar tekrar göz kırptı. "Melez gibi kokmuyorsunuz," diye nefes aldı.

Oh Hades. Annemin uyarı sözleri aklıma geldi.

"Ne?" Gülüp geçtim, her an alevler içinde kalacağımdan yüzde yüz emindim. Sıcaklık her şeyi tüketiyordu.

"*Ve* sen de etkisi geçmekte olan bir büyüyle kaplanmış gibi kokuyorsun." Bunu neredeyse suçlayıcı bir şekilde söyledi.

"Ne!?" Çığlık attım.

Gözlerinin ardında bir şeylerin güreştiğini görebiliyordum - hem şefkat hem de kınama, sanki doğduğumda birinin bana büyü yapması bir şekilde benim hatammış gibi.

"Buz banyosu hazır!" Narine seslendi. Doktor kendini salladı, bir elini bacaklarımın altına, diğerini boynumun arkasına kaydırды.

Ağırlığımanın altında homurdanarak beni kucakladı ve odanın diğer ucuna fırlattı.

Yanan derinin kokusu havaya yayıldı ve öğürerek doktora baktım. Duman tavana doğru yükselirken acı içinde irkildi. Dumanı takip ederek dehşet içinde aşağıya baktım ve yananın *onun* cildi olduğunu gördüm. Ve onu yakan *bendim*.

Bu da ne? Bu nasıl mümkün olabilir?

"Yürürüm," dedim ama kelimelerim cızırtılı çıktı ve görüşümün kenarlarında siyah noktalar dans etti. Küvete ulaştığında beni sıcak bir kömür gibi içine bıraktı. Vücudum keskin buz gibi soğukluğa çarptı ve dışarıya doğru bir buhar tıslaması patladı ve karanlık beni tatlı kucağına çekti.

DOKUZ

Bilincim mırıldanan seslere geri döndü.

"Tuvalet neden bomba patlamış gibi görünüyor?" Kral'ın gür sesi zihnimi işgal etti ama gözlerimi açamayacak kadar güçsüzdüm.

"Lordum, bunu açıklayamam. O... güçle *patladı*," dedi Dr. Elsie. "Hayatımda hiç bu kadar çok ejderha ateşi görmemiştim. Neyse ki Narine ve ben kısmen ejderha halkındanız yoksa diri diri yanardık. Elf büyülerimi kullanarak bizi patlamanın çoğundan koruyabildim."

Kalbim duyduklarımdan dolayı hızla çarpıyordu. *Benim hakkımda mı konuşuyorlardı?*

Sonunda göz kapaklarımı açmayı başardım ve yatağımın ucuna baktım. Kral Valdren kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturmuş duruyordu. Kurumuş kesikler ve yara izleri kollarını kaplamıştı ve boynu boyunca siyah kömür vardı. Savaşta yeni çıkmıştı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu doktora. Bana bakacaklar diye gözlerimi kapattım. Ben de bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyordum. Son hatırladığım, kelimenin tam anlamıyla yanıyordum ve sonra Dr. Elsie beni biraz suya batırmıştı ve bayılmışımdı.

Doktor konuştuğunda sesi o kadar yumuşaktı ki onu zar zor duyabildim. "Lordum, büyü kokuyordu. Sanki biri onun güçlerini gizlemek için bir büyü yapmış ve büyü aniden yok olmuş, artık onu kontrol edemiyormuş gibi."

Hades. Bu hiç iyi değildi. Annemin söylediği her şey doğru çıkmaya başlamıştı.

"Neden biri gücünü gizlesin ki?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Bilmiyorum, ama senin için çocuk taşıyacak birini arıyorsan... en iyi aday o olmalı." Kızın ona doğru yaklaştığını duydum. "*Saf kan* kokuyordu."

Gözlerini üzerimde hissederek kaskatı kesildim. Kalbim o kadar yüksek ve çılgınca atıyordu ki tüm odanın duyabileceğinden emindim.

Kraliyet rahmi için en iyi yarışmacı mı?

Hayır. Yapmam gereken şey bu değildi. Annem dikkat çekmememi ve hemen eve gitmemi söyledi. Sonra kralın özel doktorunun önünde ejderha ateşiyle patladım ve kendimi en üst rütbeye taşıdım.

"Saf kan olması mümkün değil," dedi

küçümseyerek. "Şifacı bir elfin burnu yalan söylemez," diye karşılık verdi.

"Sen *yarı* elfsin." Sesinde beni korkutan bir tehlikelilik vardı.

Doktor, "Saf kana yakın," diye düzeltti. "Bundan eminim. İsterseniz bunu doğrulamak için koklayıcılar onu şimdi kontrol etsin."

İkisinin de üzerine bir sessizlik çöktü ve sonra kral fısıltıyı zor aşan bir sesle konuştu. "Gerçekten de bir bebeği taşıyıp doğuracak kadar güçlü olduğunu mu düşünüyorsun? Başka bir çocuğu daha gömemem." Kralın sesi kırıldı ve kalbimin etrafına ördüğüm buzdan duvar bir anda eridi.

Ses tonundaki keder beni tüketti. Bir iniltiyi yutmak zorunda kaldım.

Doktor aniden, "Bırakalım da dinlensin," dedi.

inlemişti. Gözlerim tam zamanında açıldı ve onu odadan çıkardığını gördüm.

Kapının kapandığını duyduğumda yan döndüm ve altın damgalı ejderha amblemlili duvar kağıdına baktım.

O sadece çocuk isteyen bir adamdı ve büyüğü o kadar güçlüydü ki çoğu kadının bedeni onun için bir çocuk taşıyamazdı. Ben taşısaydım çok mu kötü olurdu? Eninde sonunda çocuk sahibi olmak istiyordum ama *önce* aşık olmak, sonra da bu aşktan bir bebek dünyaya getirmek istiyordum. Tüm bu gösteri, kralın kadını değil varisi istediği anlamına geliyordu. Bunun için imza atmıyordum.

Tek yapmam gereken sihrimin burada geçirdiğim süre boyunca bedenimde kalması ve bir sonraki kraliçesi olarak başka birini seçmesi için dua etmektir. Varisine sahip olmasını istiyordum ama benimle değil, bir yarışmada değil. Ben bir ödül olmazdım.

Nathaniel'i ve öpüşme çadırını düşünerek tekrar uykuya daldım. Ruby Ronaldson'a bakışı, eve gitsem bile çoktan nişanlanmış olacakları anlamına geliyordu.

Ateşim ve kazara ejderha patlaması olayından sonra iyileşmem için bana iki gün verildi. Doktora karşı aptalı oynadım, büyü hakkında hiçbir fikrim olmadığını ve bildiğim kadarıyla sulandırılmış bir ejderha halkı olduğumu söyledim. Doktor Elsie ve Narine'in bazı hafif yanıkları iyileşmişti ama genel olarak iyiydiler. Tuvaletin onarımı bir hafta sürecekti ama bu arada ikinci misafir tuvaletini kullanabilirdim. Zengin insanların sahip olduğu bir şey.

Ertesi sabah Narine'nin ısıklık sesini duyarak uyandım. Göz kapaklarım hızla açıldı ve ona baktım. Elleri arkasında, topuklarının üzerinde sallanıyordu.

"Ne?" Mırıldandım. Narine böyle bir mutluluğu sebepsiz yere göstermezdi.

"Birkaç saat içinde kralla öğle yemeği randevun var!" diye bağırdı.

Gözlerimdeki uykuyu silerek ayağa fırladım. "Ne?"

Narine başıyla onayladı. "Ve bu olay için bir elbise geldi." Demek bu yüzden heyecanlıydı.

Başımı eğdim. "Güzel. Elbiseyi al ve ben daha giymeden sat. Üzerine bir şey bulaşmasını istemiyorum."

Kaşlarını çattı. "Ama... leydim, sadece basit günlük kıyafetleriniz var, kraliyet hazretleriyle öğle yemeği için uygun değil."

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve ayağa kalktım, kollarımı başımın üzerine uzatıp gerindim. "Ekselansları, sırtına bindiğim bir adamı öldürdüğümü gördü. Bir hanımefendi beklemiyor. Pantolonumu ve tuniğimi getirin."

Eğer onunla baş başa yemek yiyeceksem ve diğer kadınlarla büyük bir olay olmayacaksa, kendim olmak istedim. Dr. Elsie ona üzerimde bir büyü kokusu aldığını söylediğine göre, bunun mirasım hakkında bir sorgulama olacağından endişeleniyordum.

Narine ayaklarının üzerinde sallanıyor, bayılacakmış gibi pencere pervazına tutunuyordu. "Leydim... kralla öğle yemeği yerken *pantolon* giyemezsiniz."

"Yapabilirim ve yapacağım," diye bilgilendirdim onu. Sihrimi öğrenirse beni öldürebilecek bir adam için olmadığım biri gibi davranmayacaktım.

Hayır, teşekkürler.

Narine sakinleştirici birkaç nefes aldı. "Annabeth'in yanında bu bana kötü görünebilir," dedi.

Ona el salladım ve odadan çıkıp tuvalete doğru yürüdüm. "Ona senin harika olduğunu ve tercih ettiğim kıyafeti giymeme izin vermen için seni zorladığımı söyleyeceğim."

giysiler."

Küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Elbiseyi satmadan önce görmek istiyor musun?"

Dişlerimi fırçalamaya başladım ve başımı salladım. Odadan çıktı ve elinde el dikimi çiçekleri ve firfırlı kolları olan pembe ve mor ipeksi bir elbiseyle döndü.

Lavaboya tükürdüm ve sonra ona baktım. "Çok güzelmiş."

Öyleydi. Kendal'da harika dururdu.

Umutlu görünüyordu, almam için eliyle işaret etti.

"Sat onu. Saçımı yapmana izin vereceğim."

Bir iniltiyle başını salladı. "En azından belini vurgulamak için tuniğinin üzerine bir korse giy. Bu vücudu bol kıyafetlerin altında saklamak sana bir koca kazandırmaz."

Annemin, işler benim lehime gitmeyecek gibi görünüyorsa kralı baştan çıkarmam yönündeki tavsiyesini düşününce Narine'in haklı olduğunu anladım.

Başımı salladım.

İyi bir uzlaşmaydı.

Birkaç saat sonra aynaya gülümseyerek baktım.

Dar siyah süet avcı pantolonu, daha önce hiç görmediğim kadar kısa ve dar, kraliyet mavisi ipek bir tunik ve göğsümün hemen altında biten küçük siyah deri bir bel korsesi giymiştim. Narine'in onu sıkıca bağlamadığından emin oldum ve hatta rahat hareket edebildiğimden emin olmak için çömeldim.

Saçımı kıvırdı ve bir omzumun üzerinden ördü. Makyaj yapmasına bile izin verdim.

"Sanırım yeni bir tarz icat etmiş olabilirsin." Narine çenesini ovuşturarak bana baktı. "Hoşuma gitti."

Ellerimi küçük belime koydum. "Bayıldım buna." Uzanarak av bıçağımı belimdeki kılıfa yerleştirdim ve Narine başını salladı.

"Kralla öğle yemeği için! Delirdin mi sen?" Bıçağı çekip çıkardı ve yakındaki bir çekmeceye sakladı.

Ona dilimi çıkardım. Elbise için çoktan bir alıcısı vardı. Görülmeden on yeşim sikke.

Kapı çalındı.

Narine telefonu açtı ve sonra bana baktı. "Ben Annabeth, sizi öğle yemeği randevunuza götürmeye geldim."

Başımı salladım, elbiseyi giymememin nasıl görüneceği konusunda endişelendiğini biliyordum.

Annabeth'in görüş alanına girdim ve bakışları kıyafetimin üzerinde gezinirken onu izledim. "Şık pantolon takımımı sevmedin mi? Bunu giymek için ısrar ettim. Sanırım kraliçe olduğumda sarayda çok moda olacak," dedim Jade City aksanıyla.

Annabeth, Narine ile endişeli bir bakış paylaştı.

Narine endişeyle, "Elbiseyi giymesi için onu ikna etmeye çalıştım," dedi.

Annabeth önce Narine'e, sonra da bana acıyarak baktı. "Bu... Regina'nın giyebileceği bir şeye benziyor."

Sırıttım. Bu gerçekten bir iltifattı. "Teşekkürler."

Narine'e iyi günler diledikten sonra Annabeth beni bir koridor ağından geçirerek daha küçük bir çift kapıya götürdü. "Kralın özel yemek salonu," dedi Annabeth ve kapıyı açtı. Kıyafetime son bir kez baktı ve başını salladı. "İyi şanslar."

Sinirlerimin beni yenmesine izin vermemeye çalıştım. Kral bu yemeği benimle sihrimi araştırmak için mi istemişti? Yoksa tüm kadınlarla özel olarak buluşup eş olma durumlarını mı değerlendiriyordu?

O arkamdan kapıları kapatırken ben de koridora adım attım. Etrafımda dönerek odayı inceledim. Siyah peluş halıyla kaplıydı; duvarlar da siyahtı ve üzerlerinde altın rengi ejderha amblemi vardı. Muhteşem avize ve bahçeye bakan devasa açık pencere olmasa çok karanlık olurdu. Erkeksiydi ve ejderha kralına yakışıyordu.

Odanın ortasında dört kişilik küçük bir yemek masası vardı. Birden kendimi burada garip hissettim. Kraliçe Amelia ile burada mı yemek yemişti?

Bir *gümbürtü* dikkatimi pencereye çekti ve dışarıya bakmak için yaklaştım. Kral bahçede ok ve yayla atış yapıyordu.

İşte ben *buna* randevu derdim. Ona katılmak için dışarı açılan kapıya baktım ama yayı yerleştirdi ve bana doğru yürümeye başladı. Odanın arka kapısı açıldı ve elinde yiyecek arabası olan bir adam içeri girdi.

"Oh, hey." Masaya doğru yürüdüm ama henüz oturmadım. Kralın en sevdiği sandalyeye falan oturmak istemiyordum.

Bir saniye sonra, günün adamı içeri girdi. Dizlerine kadar inen siyah ipekten güzel bir tunik ve benimkine çok benzeyen süet bir pantolon giymişti. Bakışları üzerime dikildi ve dudaklarında yarım yamalak bir gülümseme belirmeden önce vücudumun yavaş bir envanterini çıkardı.

"Annabeth seni böyle giyinirken gördü mü?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bayıldı," diye yalan söyledim, kokusunu alabileceğini biliyordum. "Yalancı."

Sırıttım. Tamam, şaka havasındaydı. Bu iyiydi.

Kral, masaya iki tabak dolusu sıcak yemek koyan adama, "Teşekkür ederim Ferlin," dedi.

"Önce hanımlar," dedi kral, bana en yakın oturan masayı işaret ederek. Başımı salladım, yerime oturdum ve peçetemi kucağıma çektim.

Ferlin arabasını dışarı çıkardı ve ben de önümdeki lezzetli tabağa baktım. Yengeç, patates ve bir çeşit yeşil salata.

"Açlıktan ölüyorum. Kahvaltıyı atladım," dedim ve çatalımı kaptığım gibi lezzetli yemeklere yumuldum. Beni tam bir domuz sanmaması için küçük ısırmalar almaya ve yavaş çiğnemeye özen gösterdim ama yine de dikkatli gözlerle beni izliyor gibiydi.

Uzanıp çatalımı kavradı ve masaya bir şeyler yazıyormuş gibi yaptı. "Elbise giymeyi reddediyor, açlıktan ölmek üzere olan bir çocuk gibi yiyor... Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordu yarı gülümseyerek.

Şok kahkahalarımı tutmak zorunda kaldım. *Kral komik biri*. Onun bu yönünü görmek hoşuma gitti. Çatalımı kaptım ve masaya yazı yazar gibi yaparak onu taklit ettim.

"Şu anda aynı anda yüz kadınla çıkıyor, beni sadece rahmim için istiyor." Ona meydan okuyan bir sırıtış attım.

Yaptığım iğneleme karşısında gözleri kesinlikle neşeye parladı.

Yine masayı karalıyormuş gibi yaptı. "Şaka kaldırabilir ve bir şakayla karşılık verebilir."

Güldüm. "Seni komik biri olarak düşünmemiştim."

Omuz silkti. "Sen diğerlerinden farklısın. Bu hoşuma gidiyor. Senin yanında rahat olabileceğimi hissediyorum."

Söylediği çok tatlı bir şeydi. Hayatında, yanında kendisi olamadığını hissettiği insanlar olup olmadığını merak ettim.

"Elbiselere, çiçeklere ve makyaja diğer kadınlar kadar imrenmiyorum, bu doğru." Başımı salladım.

Yemeğinden bir ısırık aldı. "Yengeci beğendin mi? Daha önce hiç yedin mi?"

"Harika bir şey. Sadece bir kez yengeç yemiştım, o da birkaç yıl önce Jade City'ye yaptığım bir ziyarette."

Buna şaşırmış görünüyordu. "Daha önce Jade City'de bulundun mu?"

Başımı salladım. "Kraliçe Amelia'nın kraliyet düğünü için geldiği zamanlar." Ne yaptığının farkına vararak kendimi durdurdum. "Harika vakit geçirdim." Adını söylediğim için pişmanlık duyarak, duymanın onun için ne kadar acı verici olduğundan emin olamayarak öylece bıraktım.

Kendi yemeğinden bir ısırık alarak bana soluk bir gülümseme verdi ama yemeğimizin üzerine bir karanlık çökmüştü. Bir an sessizlik oldu ve kendimi çok kötü hissettim.

"Konuyu ona getirdiğim için özür dilerim. Düşünemedim," dedim sonunda.

Bana el salladı. "Sorun değil. Sadece onu özlüyorum. O benim en iyi arkadaşımdı." "Evlenmeden önce onu ne kadar zamandır tanıyordun?" diye sordum,

Bu soruları sormanın doğru olup olmadığını merak ediyordum.

Sertçe yutkundum. "Bu pek bilinen bir şey değil, bu yüzden lütfen bunu özel tutun, ama Amelia ve ben ailelerimiz tarafından doğumda nişanlandık."

Nefesim kesildi. "Doğuştan nişanlı mı? Onunla evleneceğini her zaman biliyor muydun?"

Başını salladı. "Her zaman."

Anlaşmalı bir evlilik. Fae'lerde buradakinden daha yaygındı ama yine de oluyordu. Yine de, tüm hayatımın benim için planlandığını bilmek nasıl hissettirirdi emin değildim. Ona en iyi arkadaşım demişti ama bu sadece o kadar oldukları anlamına mı geliyordu? Yoksa romantik bir aşk da var mıydı? Dilim sorulmamış sorularla yanıyor, kendimi yutkunmaya zorluyordum.

"Peki avlanmaya ne zaman başladın?" Konuyu değiştirdi ve ben de minnettar oldum.

Sertçe yutkundum, yengeç yumrusu mideme bir taş gibi düştü. "Babam öldükten sonra. Dokuz yaşındaydım."

Eli hareketsiz kaldı. "Köyünüzdeki erkekler ailenize yardım etmedi mi? Cinder topluluğunun yakın olduğunu sanıyordum?"

Başımı salladım. "Öyleyiz. Ellerinden geldiğince yardım ettiler ama küçük kız kardeşimle birlikte beslenecek üç boğaz var ve annem sadece yemek için yeniden evlenmek istemedi. Bu yüzden sorumluluğu ben üstlendim. Bizi besledim."

Elini uzatıp benimkinin üzerine koydu ve ben onun içten yeşil gözlerine bakarken karnımda bir sıcaklık birikti. "Bu inanılmaz derecede takdire şayan bir davranış, Arwen."

Sanki odadaki tüm oksijen çekilmiş gibiydi. Elini elime koyması göğsümün kabarmasına neden oldu. Dokunuşunun üzerimdeki etkisini fark

etmiş olmalı ki bir saniye sonra elini geri çekti.

"Kendini iyi hissediyor musun? Artık ateşin yok mu?" Konuyu yine değıştirdi. Bu konuda uzman gibi görünüyordu.

Vücudumun plana sadık kalacağına artık güvenmediğim için akşam yemeğı ekmeğımi elime aldım.

Plan neydi? Evet, sakın krala aşık olma! Aşk istemiyordu, büyüğü rahmimi istiyordu ve öz annemin kim olduğunu öğrenirse beni öldürebilirdi. Yine de onu yanlış yargıladığıımı itiraf etmekten kendimi alamadım. O düşündüğüm gibi biri değildi. "Hayır. Her şey yolunda."

"Güçlerini saklamak için üzerinde bir büyü olduğunu biliyor muydun?" diye sordu kayıtsızca, ama vücudunun sertleştığını gördüm. Bana tam olarak güvenmiyordu ve bir yalanın kokusunu alabiliyordu, bu yüzden dikkatli olmalıydım.

Başımı salladım. "Bana yapılan büyüyle hiçbir ilgim yok." Bu doğrudu ama sorusuna tam olarak cevap vermiyordu.

Bu cevaptan memnun olmuş görünüyordu. "Sana güçlerini tam olarak ortaya çıktıklarında kontrol etmeyi öğretmem gerekecek. Sinirlenip birinin üzerine ateş püskürtmek istemezsin."

Gözlerim büyüdü. "Sence ben ateş püskürtebilir miyim?" Böyle bir şeyi yapabileceğimi düşünmek beni gerçekten şoke etmişti.

Omuz silktili. "Bu mümkün. Önümüzdeki birkaç gün içinde kendimle ya da Regina ile çalışmanı sağlayacağım."

İçime kapandım, gücümü göstermemi sağlamaya çalışmasından aniden rahatsız oldum. "Ben... bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Daha önce hiç ejderha büyüğü göstermemiştim."

Bana el salladı. "Ne zaman hazır olursan."

İçime bir rahatlama geldi ve rahat bir sohbete daldık.

Benim en büyük hayvan avımın ne olduğunu, onunkinin ne olduğunu, en sevdiğimiz silahı.

"Ben bir yay hayranıyım." Başımı dışarıya, onun alıştırma yaptığı yere doğru eğdim.

"Mızrağı tercih ederim," dedi yengeçten aldığı son lokmayı bitirirken.

Bakışlarını dışarıdaki okçuluk düzeneğine doğru takip etti. "Denemek ister misin?"

Hevesle ayağı kalktım. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Gülümseyerek başını salladı ve sonra onu dışarıda takip etmemi işaret etti. Çimenlere çıktığımızda bana orta boy bir yay uzattı. Elf altınını hemen tanıdım.

"Ben gençken elf kralından bir hediye," dedi bana. "Yaklaşık senin boyutlarında olmalı."

Yayı indirdim ve ona geri vermek için uzandım. "Böyle özel bir hediyeyi kullanmamalıyım."

Bana el salladı. Daha büyük bir selam vermeden önce tek söylediği "Sana yakıştı," oldu.

Parmaklarımın pürüzsüz kızılağaç ağacını takip etmesine izin verdim, parmak uçlarımı altın üzerindeki telkari oymanın üzerinde gezdirdim. Sepetten bir ok aldım, çentiği ipe yerleştirdim ve sıkılığını test etmek ve silahı hissetmek için birkaç kez çektim.

Yayı yukarı kaldırıp dirseğimi kilitleyerek ipi geri çekerken kralın beni izlediğini hissedebiliyordum. Oku ahşap hedefin ortasındaki noktaya hizaladım ve derin bir nefes aldım. Nişanımı yeniden ayarladım ve sonra nefesimi tutarak oku bıraktım.

Havada süzüldü ve bir *gümbürtüyle* tahtaya saplandı. Tam isabet.

Krala baktım ve o da başıyla onayladı. "Etkileyici."

Ben kenara çekildim ve o da nişancı pozisyonuna doğru ilerledi.

Bir ok çaktı, hizalaması yarım saniye sürdü ve sonra serbest bıraktı. Benimkinin bir santim üstüne düştü. Ben daha yorum yapamadan bir ok daha çaktı, onu da fırlattı, bir tane daha, bir tane daha. Otuz saniye içinde yarım düzine ok fırlatmış ve ortadaki benimkinin etrafında bir daire çizmişti.

Bana sırtarak baktığında gözlerimi devirdim. "Gösterişçi."

Gırtlığından çıkan derin kahkahalar karnımı ısıttı. "Biraz gösteriş olmadan bu bir randevu olur muydu?" diye sordu.

Bir randevu. Buna randevu dedi. Tüm vücudum bu kelimeye tepki olarak kıvrıldı. Birdenbire onun karısı olmak için yarıştığım için o kadar da kızgın değildim. Çok mu kötü olurdu? İyi birine benziyordu, yakışıklıydı, komikti ve iyi yay kullanıyordu. Kendimi, Dr. Elsie ona bir varis edinmek için en iyi şanslarından biri olduğumu söylediği için mi beni yemeğe davet ettiğini merak ederken buldum. Çocuk doğurma yeteneğim için seçilmek istemedim.

"Tatlı almadığım sürece doğru düzgün bir randevu sayılmaz," diye ekledim şakayla. Başını eğerek onayladı.

"Mutfaklara."

"Kendimi 6 BİH HASTA HİSSEDİYORUM... ama duramıyorum!" Bir saat sonra haykırdım.

Kral çatalımdaki erimiş çikolatayı yalayışımı izledi ve ben çataldaki son kek kırıntısını almak için dilimi tekrar dışarı çıkarırken gözleri doldu.

Mutfaktaki küçük bir masada oturuyorduk ve Yeşim Kalesi'nin şefi bize iki çatalla paylaşmamız için koca bir çikolatalı ahududulu pasta vermişti.

Krala şaşkınlıkla baktım, birlikte geçirdiğimiz bu günün tadını çıkarıyordum. Beklediğim gibi değildi ve dürüst olmak gerekirse daha fazlasını istiyordum.

o. "Yediğin en iğrenç şey neydi?"

Sorum üzerine yüzünü buruşturdu. "Ratin." "Ratin yemiş olamazsın!" Onu işaret ettim. "Yalancı."

Kolayca gülümsedi, bu benim yanımda çok sık yaptığı bir şeydi. Dişleri parlak beyaz ve düzdü. Kocaman gülümsediğinde sağ yanağında hafif bir gamze oluşuyordu. "Var. Drayken ve ben iki yaz önce Nightfall kraliçesiyle savaşırken üç gün boyunca bir mağarada mahsur kalmıştık. Bizi açlıktan öldürmeye çalıştılar."

Vay canına, kraliyet hazretlerinin ratini yiyeceğini düşünmemiştim ama o da bir savaşçıydı, bu yüzden mantıklı geldi.

"Ratin, babam öldükten sonra eve getirdiğim ilk avdı," dedim ona.

Yüzü kasvetli bir hal aldı ve başını salladı. "Açlık sancılarının seçici olmadığını öğrendim."

Çenemi eğdim. "Öyle değiller."

O anda gözlerimin içine baktı ve içimi çelişkili bir duygu kapladı. Onun arkadaşlığından hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Bir varis sağlamanın gerektirdiği görev duygusunu sevmiyordum ama artık kendime yalan söyleyemezdim... Ondan hoşlanıyordum.

Uzanıp sarı saçlarımdan bir tutamı tuttu, kulağımın arkasına sıkıştırdı ve tüylerim diken diken oldu. Eli durdu ve iki parmağını yanağımda gezdirdi. Göz kapaklarım çırpınarak kapandı ve kapı pat diye açılarak ikimizin de sıçramasına neden oldu. Kral elini geri çekti ve göz kapaklarım açıldı.

Bir muhafız, "Lordum, Grim Hollow'da acil bir durum var," dedi.

Kral bana bir kez daha baktı. "Benimle buluştuğun için teşekkür ederim, Arwen."

Başımı salladım, artık bana dokunmasa da yanağımda gezindiğini hâlâ hissediyordum. Ben de ona teşekkür etmek ve ne olduğunu sormak istedim.

Grim Hollow'da neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum ama aklım başıma geldiğinde o gitmişti ve benim de kafam allak bullak olmuştu.

HEN

Bu gece hoş geldin balosu için giyineceğim ve kralla "resmen" tanışacağım ilk geceydi. Birkaç gece önceki randevumuzdan beri ondan haber alamamıştım. Bu gece orada benimle konuşacak zaman bırakmayacak kadar çok kadın olmayacağını umuyordum. Son iki gündür tek düşündüğüm, parmakları yanağımda gezinirken hissettiğim duyguydu.

"Elbiseniz geldi!" Terzinin asistanı hayatımda gördüğüm en güzel zümrüt yeşili elbiseyi taşıyarak içeri girerken Narine girişten seslendi. Sıkı bir korse büstü ve çan gibi görünen beliyle ışıpta parlıyordu.

Bir *kraliçe* için uygundu.

Narine ile bir uzlaşmaya varmıştık. Diğer kızlarla birlikte katıldığımız büyük balolarda elbise giyecektim ama bir randevudaysam ya da sadece sarayda dolaşacaksam pantolon giyecektim.

"Kutsal Hades!" Terzi elbiseyi kanepenin üzerine koyarken aval aval baktım ve gitmeden önce beni selamladı.

Narine'e döndüm. "Bunun için iyi para alacaksın, değil mi?" Sırıttı. "Zaten yirmi yeşim sikkesine bir alıcım var."

Sanki aynı şeyi iki kez giymek suçmuş gibi her gün bana yeni giysiler veriliyordu. Pamuklu günlük elbiselerden birkaçını annem ve Adaline için sakladım. Pantolonlarımı ve ipek tuniklerimi seviyordum. Terzi bana dört çift dikmişti ve elbise giymediğim zamanlarda onları giyiyordum.

"Üzerine bir şey dökmeyeceğimden emin olacağım," diye söz verdim.

Sonra bakışlarında bir ciddiyetle bana baktı. "Bu iyiliğini asla unutmayacağım. Böyle giderse önümüzdeki aya kadar kız kardeşimin düğün masraflarını karşılamış olacağım!"

Ona içten bir glmsemi verdim. "Hadi deneyelim!"

Modayla hiç bu kadar ili dışlı olmamıştım ama birkaç saatliğine kraliçe gibi görünmek umurumda değildi. Jade City'de geçirdiğim bu zamanın tadını çıkaracaktım, böylece eve döndüğümde çok eğlenceli anılarım olacaktı.

Kralla randevumdan sonra şimdi eve dönme düşüncesi kalbime bir hüzün çökmesine neden oldu.

"Başka bir hizmetçi olan Mida üzerinde örgü çalışıyordum. Senin saın ve kraliyet kuyumcusundan alabildiğim bazı yeşim taşlarıyla denemek istediğim bir fikrim var." Cebini karıştırdı ve bir kese çıkardı.

"Kulağa eğlenceli geliyor! Ne yaparsan yap," dedim ona, elbisenin arkasını açarken.

Giysilerimden sıyrıldım, artık Narine beni çıplak gördüğü için rahattım, çünkü beni defalarca yıkamıştı. Narine kollarımı başımın üzerine kaldırmamı sağladı ve sonra elbiseyi küçük bedenimin üzerinden geçirdi. İi ipek astarlıydı, bu yüzden ışıltılı kumaş kaşındırmıyordu.

"Derin nefes al," dedi Narine.

Kaşlarımı attım. "Neden?"

Korsenin ipini çekti ve birden göğüs kafesim sıkıştı. "Ahh." Göğsümü genişletmek için derin bir nefes çektim ve o da gülerek biraz gevşetti.

"Bu hoşuna gitti," diye şakayla karışık takıldım ona. "Sadece birazcık."

Beni giydirdikten sonra aynaya bakmayacağıma dair söz verdirdi ve sonra saımla uğraşırken okumam için bana eski bir kitap getirdi.

Yavaş okuyan biri ydim, roman okumaya pek fırsatım olmamıştı ama saımla işi bittiğinde, birbirine aşık olan bir kurt şekil değiştiren ve bir gölge iblis hakkında sürükleyici bir fantezinin altı bölümünü okumuştum.

"Bunu kim yazdı?" Deri kapağa bakarak sordum. J.E.

harfleri altınla kabartılmıştı.

Narine, "şehirde yaşıyor, soylu biri," dedi ve sonra omuzlarıma vurdu. "Bakmaya hazır mısın?"

Kaldığım yerden devam edebilmek için kitabı yüzü aşağı bakacak şekilde yerleştirdim ve başımı salladım.

Aynaya doğru adım atarken takılıp düşmemek için yavaş yürümek zorunda kaldım. Kendimle yzleştiğimde, karşımdaki kadını tanıyamadığım için bir an irkildim.

"Çok temizim," diye haykırdım, hayatım boyunca cildimi, tırnaklarımı ve saçlarımı hiç bu kadar lekesiz görmemiştim.

Güldü. "Sen bundan daha fazlasısın. Çok güzelsin."

Kendimi iyice kaptırdım, sonra saçlarımda bir şekilde başardığı kafes benzeri deseni gördüğümde nefesim kesildi. Sanki at kuyruğumun üzerine bir ağ örülmüş ve ardından küçük mücevherler parıltıyordu.

"Sen bir sanatçısın!" diye haykırdım.

Narine kızardı. "Pek sayılmaz. Sadece yaratıcı olmayı seviyorum." Gözlerimi devirdim.

"Sanatçılar böyle yapar."

Hafif bir makyaj yaptıktan sonra akşam yemeğimizin servis edileceği ana balo salonuna doğru yola çıktık.

Yanımdan geçtiğim her kız saçıma iltifat etti ve Narine her seferinde gururla gülümsedi. Kendal saçlarını tamamlayan gerçekten göz alıcı kırmızı bir elbise giymişti ve hemen birlikte oturup konuştuk. Kızlar birkaç gün önce bir tür hastalık geçirdiğimi duymuşlardı ama ne olduğunu bilmiyorlardı.

"Ateşin daha iyi mi?" diye sordu Joslyn, Grim Hollow'dan gelen kız.

Kendal'la aralarında bir dostluk oluşmuş gibiydi. Bu gece bronz ten rengini ve koyu renk saçlarını tamamlayan siyah boncuklu parlak altın rengi bir elbise giymişti.

Gülümsedim. "Evet, teşekkür ederim."

Mırıltılar yükseldi ve kralın içeri girdiğini görmek için odanın önüne baktım. Siyah deri Kraliyet Muhafızları üniforması içinde son derece yakışıklı görünüyordu. Gözleri kalabalığı hevesle taradı ve sonra benim üzerimde durdu.

Gözbebekleri bir anlığına sarıya dönerken sırtım kaskatı kesildi. Eğilerek yanında duran Regina'ya bir şeyler fısıldadı, o da başını sallayıp gitti.

Sertçe yutkundum, benim hakkımda bir şey söyleyip söylemediğinden emin değildim. Kesinlikle öyle görünüyordu.

"Son birkaç gündür ortalıkta olmadığım için özür dilerim." Sesi odanın her yerinde yankılandı ve herkes sessizliğe gömüldü. "Sınırımızda bir çatışma yaşadık, şu anda icabına bakıldı ve güvenliği sağlandı."

Oda bu haber üzerine toplu bir iç çekiş yaptı ve sonra devam etti.

"Her birinizi kişisel olarak tanımak ve yeni eş kararımı uyumluluğa göre vermek istesem de..." Durakladı. "Bu benim arzu ettiğim sonuca, yani sağlıklı bir varise ulaşmamı sağlamayacak."

Herkes sessizliğe gömüldü. Açık sözlülüğünü beklemiyordum, en azından benden.

"Hepinizin yemeğinizin tadını çıkarmasını istiyorum. Sihrinizi test etmek için sizi beşerli gruplar halinde dışarı çıkaracağız. Eğer hekimlerimin beğeneceği kadar ejderha-halkı büyüsü üretemezseniz, söz verdiğim gibi tüm ay için ödeme yapılarak erkenden eve gönderileceksiniz."

Oda şok olmuş soluklara ve fısıltılara boğuldu. Kendal, Joslyn ve ben birbirimize ihtiyatlı bir bakış attık. Kralın acelesi olduğu belliydi ve kızların çoğu süslenip püslenerek eğleniyordu ama görünen o ki eğlence sona ermişti. Testim sırasında beni burada tutacak kadar büyü yapmak isteyip istemediğim konusunda kararsızdım. Az önce, bir ay kalsam da kalmasam da beş yüz yeşim sikkeyi alacağımı söylemişti. Bir kısmını kız kardeşinin düğününe yardım etmesi için Narine'e verecek, kalanını da anneme götürecektim. Ama... eve gönderilmek istiyor muydum? Onu bir daha hiç görmemeyi? Ya da daha kötüsü, başka biriyle evlenmesini izlemek? Alternatiften daha iyi olabilir. Gerçekte kim olduğumu öğrenmesine neden olacak kadar çok sihir göstermek. Görünüşe göre ona zarar verebilecek büyüye sahip bir saf kan. Annem de öyle dememiş miydi?

Kralla vakit geçirdikten sonra, kim olduğumu öğrendiğinde bana zarar vermeyeceğinden emindim.

Değil mi?

ON BİR

Çok güzel bir geceydi. Sonsuza dek hatırlayacağım bir geceydi. Büyük bir soylu düğününün nasıl olacağını hayal etmiştim. Dört telli bir müzik topluluğu, sonsuz bir yemek büfesi, dans... Büyüleyiciydi. Regina'nın beş kişilik kız gruplarını dışarı çıkarması ve sadece bir tanesinin ya da bazı durumlarda hiçbirinin geri gelmemesi dışında her şey. Salon giderek daralmaya başlamıştı ve Kendal ile ben artık dans etmeye dayanamıyorduk. Olacakların gergin bekleyişi hepimizi germişti.

"Testin ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum ama Joslyn beni susturdu. "Eğleniyor musunuz hanımlar?" Kralın sesi arkamda gürledi ve

Kaskatı kesildim.

"Ah evet," diye mırıldandı Joslyn ona.

"Ne kadar güzel bir akşam," dedi Kendal ona. "Ya sen, Arwen?" diye sordu bana.

Koltuğumda döndüm ve boş tabağımı işaret ettim. "Yemekler harika."

"Benimle dans eder misin?" diye sordu, elini bana doğru uzatarak.

Dondum kaldım, hemen terlemeye başladım. *Onunla dans etmek mi? Neden?* Başka kimseyle dans etmemişti ki.

Kralla dans etmeyi reddetmediğini söylencesine gözlerini büyüten Kendal'a baktım.

Ayağa kalktım. "Elbette, ama seni uyarıyorum, ayak parmaklarına basma eğilimindeyim." Uzattığı elini tuttum ve beni dans pistine götürmesine izin verdim, aklım başımdan gitmişti.

Merakla beni izledi, sonra bakışları dudaklarıma kaydı. Boğazımı ıslatmak için sertçe yutkundum. Kendal'la çılgınca ve özgürce dans etmek bir şeydi, ama Embergate'in kralıyla yavaşça dans etmek başka bir hikâyeydi.

Bir elini belime koydu ve müzik eşliğinde yavaşça ileri geri sallanırken avucumun içine aldı. Ona bu kadar yakinken nefes almakta zorlanıyordum, vücudu hafifçe benimkine bastırıyordu. Tüm odanın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama yine de çok doğru hissettiriyordu. Sanki onun kollarında olmak için yaratılmıştım ve gitmesine izin vermek istemiyordum.

Kulağıma eğilerek, "Nefes kesici görünüyorsun," dedi.

Bu iltifat midemi ısıttı.

"Teşekkür ederim. Grim Hollow'daki mesele nasıl gitti?" diye sordum.

Bana doğru baktı. "Nightfall kraliesiydi. Ben birkaç adam kaybettim ama onlar daha fazlasını kaybetti."

Bu rahatlatıcıydı.

"Bana ailenden bahset," diye aniden sordu.

Biraz sertleştim ama sonra gerginliğimi örtmek için gülümsedim. "Babam Cinder madeninde çalışıyordu. Her hafta sonu meyhaneye içmeye giderdi ve annemle de orada tanıştı. Annem barmaidmiş."

Bana soğukkanlılıkla baktı, sanki söylediklerimle ilgilenmekten çok verdiğim yanıtın yalan olup olmadığını sınırıymış gibiydi. "Ve babanın çeyrek ejderha-folk olduğunu söylemiştin?"

Elini bıraktım ve sanki yanmışım gibi geri çekildim. "Beni sorguluyor musun yoksa tanımaya mı çalışıyorsun?" diye bağırdım ve yakındaki birkaç kızın bize doğru dönmesine neden oldum.

Yanaklarında kızarıklık belirdi ve bana yaklaşarak beni tekrar kollarının arasına aldı, bu sefer öncekinden daha güçlü bir şekilde.

Elini belime bastırdı, karnım onunkiyle aynı hizaya geldi. Boynuma doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı: "eyrek ejderha-folk olduğunu iddia eden bir kızın tuvaletlerimden birinde nasıl sihirli bir bomba gibi patladığını bulmaya çalışıyorum. Çok hoşlandığım ve ilgi duyduğum bir kız."

Ses tonundaki suçlamayla tüylerim diken diken oldu ama aynı zamanda ensemden aşağı inen sıcak nefesi ve benden hoşlandığını söylemesi de tüylerimi diken diken etti.

Yine de onun güvensizliği karşısında içimde yükselen öfkeye engel olamadım ve ona bakmak için arkama baktım. "Neden benim için birkaç soruya cevap vermiyorsun?"

Gözleri yeşilden sarıya parladı.

"Karınız daha bir kış bile olmamışken, sizi bir varis aramaya iten şey nedir ki, bir anda yüz kadına birden kur yapıyorsunuz?"

Yüzü bir korku maskesine büründü ve söylediklerimden anında pişman oldum.

Ellerini sırtımdan çekti ve benden kocaman bir adım uzaklaştı. "Lordum, özür dilerim-"

Bana el salladı ve arkasını dönüp odadan çıktı; ben de böylesine incitici bir şey söyledikten sonra onu bir daha görmek zorunda kalmamak için Yaradan'a dev bir deliğe gömülmek üzere dua ettim. Bunu neden yaptım ki?

Korkuyordum. Eğer benden hoşlandıysa, bunun onun karısı olmak için yarışıyor olabileceğim anlamına gelmesinden korkuyordum ve eğer annemin uyarısı gerçekse... Ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmalıydım.

Joslyn ve Kendal'ın bana dikkatle baktıkları koltuğuma kadar somurttum.

"Peki, ne söylendi?" Kendal sordu. "Giderken incinmiş görünüyordu."

Başımı sallayarak bu konuda konuşmak istemediğimi belirttim ve tabağımı aldım. İki dilim daha pasta yiyecektim. Böylece kral beni eve gönderdiğinde karnım doymuş olacaktı.

HHE NICHH BEC6N to drag on. Sadece odama dönüp uyumak istiyordum. Ama görünüşe göre Regina beni en son seçmeye kararlıydı. Sonunda odaya girip Kendal, Joslyn ve bana el salladığında rahat bir nefes aldım. Bu işi bir an önce bitirmek ve çikolatalı kek komasına girmek istiyordum. Üçüncü dilimi yediğime pişman olmuşum.

Diğer kızlarla birlikte ayağa kalkarak, titrek bacaklarımın üzerinde Regina'nın bizi beklediği yan kapıya doğru yürüdüm.

O da benim kadar yorgun görünüyordu. Saat gece yarısına yaklaşmış olmalıydı ama kralın bir sonraki eşini bulma konusunda aciliyet olduğu açıktı, bu yüzden bu süreci aceleye getiriyorlardı. Benim için fark etmezdi. Ona söylediklerimden sonra, beni köy meydanında asmazsa şanslı sayılırdım.

Regina üçümüze de sıkı bir gülümseme verdi ve sonra başını eğerek onu takip etmemizi istedi.

Kral ona ne söylediğimi anlattı mı? Eğer öyleyse, çok utanmıştım. Kim kraliyet ailesiyle böyle konuşur ki? Benim neyim vardı ki? En kötüsü de ondan hoşlanmamdı. Sevdiğim birine korkunç bir şey söyledim ve şimdi kendimi berbat hissediyordum.

Regina'yı uzun bir koridordan geçerek başka bir çift kapıya kadar takip ettik.

Öyle bir sinir yumağı oluşturmuştum ki, odanın arka tarafında duran kralı görmek için kapıları açtığında biraz irkildim.

Üç çift göz de üzerime çevrildi ve sertçe yutkundum. "Bir örümcek gördüğümü sandım," diye açıkladım.

Sakin ol, Arwen. Her şey yoluna girecek.

Odaya girdik ve kalabalığın büyüklüğü karşısında irkildim. Yarım düzine koklayıcı, bir avuç Kraliyet Muhafızı, Dr. Elsie ve elinde deri ciltli bir kitap tutan yaşlı bir adam vardı. Hepsi duvarların dış kenarlarında duruyordu. Odanın ortasında, küçük beyaz taş bir kaide üzerinde duran buz mavisi tek bir kristal vardı. Burnuma çarpan duman kokusunu içime çektim ve sonra yanık izlerini fark ettim.

Siyah çizgiler kristalden çıkan beyaz yeşim taşı karo boyunca yayıldı.

Regina, "Kendal, lütfen bir adım öne çık ve Açığa Çıkaran Taş'a dokun," dediğinde Kendal korkuyla bana baktı.

İlk gitmek berbattı.

Zihnim kelimeleri çiğnerken ona destekleyici bir baş selamı verdim. *Açığa çıkan taş.* Gücümüzün boyutunu ortaya çıkarıyor muydu? Hades kadar eminim ki ortaya çıkmazdı. Özellikle de büyüm bozulduktan ya da o tuvalet patlaması ve ateşi her neyse ondan sonra.

Elinde deri kitap olan yaşlı beyefendi kitabı belirli bir sayfaya kadar açtıktan sonra keskin gözlerle Kendal'ı izledi. Bu sırada koklayıcılar çenelerini yukarı kaldırmış ve burun deliklerini açmış, sanki büyüünün kokusunu almayı bekliyorlardı.

Her şey çok ürkütücüydü. Kaçmak istedim. Köyüme gelen koklayıcıların büyüülü testlerin kapsamı olduğunu sanıyordum. Bu çok daha müdahaleci hissettirdi.

Annemin bana verdiği her uyarı kafamın içinde bir uyarı borusu gibi çalıyordu.

Koşun. Koş. Koş.

Sanki paniğimi hissetmiş gibi Regina arkamdan yaklaştı ve gidecek hiçbir yerim olmadığı için donup kaldım.

Kendal topuklarını yere vurarak taşla doğru yürüdü ve önünde durdu. Krala bakarak ellerini uzattı. "Sadece dokunabilir miyim?"

Kral Valdren yorgun görünüyordu. "Evet. Taş, gücünüzün daha güçlü bir örneğini ortaya çıkaracak, böylece ejderha dönüşen bir çocuğu taşıma yeteneğinizi değerlendirebileceğiz."

Sesi çok monotondu. Bundan hiç hoşlanmadığı belliydi.

Kendal alt dudağını çiğnedi ve sonra taşı kavradı. Ellerinden iki ayak çapında turuncu alevler fışkırdı ve nefesim kesildi. Kendal daha önce *hiç* bu kadar büyü göstermemişti. Bu taş gerçekten de gücünün sınırlarını zorluyor olmalı.

Bu beni çok korkuttu. Tuvalette patlasaydım, bu taş bana ne yaptırırdı?

Kendal gururla bana baktı, ben de baş parmağımla onu onayladım ama aynı zamanda kralın Dr. Elsie'ye baktığını fark ettim ve elf-ejderha başını salladı.

Regina kaşlarını çatarak bir adım öne çıktı. "Teşekkür ederim Kendal. Beni takip edin."

Bekle... Doktor neden başını salladı? Bu Kendal'ın eve gideceği anlamına mı geliyordu? Sormak istedim ama bu gece krala sevgili karısının ölümünden sonra çok erken evlendiğini söylediğimde şansımı zorlamıştım.

Regina yeniden ortaya çıktı ve Kendal'ı nereye götürdüğünü merak ettim. "Joslyn." Ona ilerlemesini işaret etti ve ben de Joslyn'le ilgili tüm endişelerimi bir kenara ittim.

Kendal arkamda.

Beni sona saklıyorlardı! Bu çok adiceydi. Bu aptalca şeyi bir an önce bitirmek istiyordum. Joslyn kendinden emin bir gülümsemeyle ilerledi ve tereddüt etmeden önündeki mavi taşı kavradı.

Altı ayak uzunluğunda turuncu alevlerden oluşan bir cehennem tavana doğru yükseldi ve herkes *bir* adım geri *çekildi*.

Bakışlarım Joslyn'i değerlendiren krala kaydı, gözleri Joslyn'in vücudunda her zamankinden daha yakından geziniyordu.

Heyecanla başını sallayan Dr. Elsie'ye baktı.

Regina bir adım öne çıkıp Joslyn'i odadan çıkarırken rahatlamış görünüyordu. Döndüğünde tüm gözler bana çevrildi.

Hades. Bunu yapmak istemiyorum.

Dr. Elsie kralın kulağına eğildi ve bir şeyler fısıldadı. Kral boğazını temizlemeden önce şaşkınlıkla ona baktı.

"Herkes beş büyük adım geri çekilsin lütfen," diye emretti ve ben de dahil olmak üzere herkes ona şaşkınlıkla baktı.

Dr. Elsie yine patlayacağımı mı düşündü? Tuvaletteki gibi mi? Çünkü bu sadece bir kerelik bir şeydi.

güç düştü... değil mi?

Zaten odanın arka tarafına doğru ilerliyorlardı. şimdi topukları uzaktaki duvara çarpına kadar benden uzaklaştılar. Sihrimin o kadar uzağa gidebilmesi gülünçtü.

"Hepimiz çok yorgunuz, Bayan Novakson. Lütfen devam edin." Kralın sesi kırılmıştı ve utanç yanaklarımı yaktı. Dans pistinde söylediklerim için özür dilemek istedim ama şimdi sırası değildi. Taşa doğru küçük, kararsız adımlar atarak kaçınılmaz olanı ertelemeye çalıştım. Bu sırada annemin tavsiyesi aklımda ınılıyordu.

Eğer güçlerinizi öğrenecek gibi görünüyorsa, onu kendinize aşık edin.

Bakışlarım beni eve göndermek için sabırsızlanıyormuş gibi bakan krala kaydı ve iç çektim.

Aşk artık kartlarda olmayabilirdi; onu çoktan mahvetmiştim. Belki beni hala Kraliyet Muhafızları'na alır?

Hiç şansın yok.

Taşa yaklaştıkça kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve nefes alışım yavaşladı. Sanki suyun ya da kumun içinde yürüyormuş gibiydim. Havada yoğun bir güç vardı; yaklaştıkça nefes almak daha da zorlaşıyordu. Diğer kızlar da bunu hissediyor mu y d u ? Hissettilerse bile belli etmediler.

Parmaklarımı uzattım. Taştan birkaç santim uzaktayken içimi bir önsezi kapladı. Vücudumdaki her hücre bana kaçmamı söylüyordu. Bu duyguya kapıldığım tek an, dev bir siyah ayı tarafından nehrin üç mil aşağısına kadar kovalanmadan hemen önceydi.

Tereddüt ettim, krala baktım ve onun beni şüpheyle izlediğini gördüm. Bakışlarım daha sonra gözleri kısılan Regina'ya kaydı. Reddedersen bana saldırırlar mıydı? Beni zorlarlar mıydı? Tüm bunları kabul ettiğimden beri ilk kez korkmaya başladım.

Bunu yapmak zorundayım. şimdi keşke annemin dediğini yapıp kralın bedenimi istemesini sağlasaydım diyorum, çünkü bu şey gerçek soyumun nereden geldiğini gösterirse artık beni hiçbir şey kurtaramaz.

Yaradan beni korusun, diye dua ettim ve taşı tuttum.

Tenime dokunduğu anda korkunç bir hata yaptığımı anladım.

Saf doğaüstü güç tüm bedenimi sardı ve mavi alevler tarafından tüketildim. Mavi ateş dışarı doğru patlarken ısı tenimi sardı ve oda çığlıklarla doldu. Bir şey beni arkamdan çektiği için acı omuzlarımı yırttı.

Geriye doğru sendeledim, alevler azaldı ve beni geriye doğru kimin sürüklediğini görmek için omzumun üzerinden baktım. İki mavi ejderha kanadı gördüğümde nefesim kesildi. Odaya bakarak Kral Valdren'in bakışlarını aradım.

Kral mutlak bir şokla bana baktı. Elinde deri ciltli kitabı tutan yaşlı adam ona doğru koştu ve kulağına çalgınca bir şeyler fısıldadı. Olanlardan ve tüm bunların ne anlama geldiğinden korkarak ağlamaya başladım ve Dr. Elsie bana doğru koştu.

"Hayır!" Kral elini uzatıp Dr. Elsie'yi engelledi ve sonra muhafızlarına baktı. "Yakalayın onu," dedi.

Ne?

"Lordum?" Regina'nın sesi şaşkıncı ve muhafızları tereddüt etti.

"YAKALAYIN ONU!" Kral Valdren böğürdü ve burun deliklerinden dumanlar çıktı.

Söylediği şeyin ihaneti ve şoku kalbimi parçaladı.

Ben hıçkırmaya ve korkudan titremeye devam ederken iki muhafız öne atıldı ve kollarını koltuk altlarıma doladı.

Ne oluyordu? Sırtımda nasıl kanatlar vardı? Ateşim neden diğer ejderha halkları gibi turuncu değil de maviydi?

"Lordum, o korkuyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor," diye yalvardı Dr. Elsie.

Bakışlarımla merhamet dileyerek ona baktım ama o bana ters ters baktı. "Bana söylediği ilk şey bir yalandı. Artık ona güvenemem."

Şimdiye kadar onunla öğle yemeği randevumun bana karşı yumuşak davranmasını sağlayabileceği konusunda kendimi kandırıyordum. Beni diri diri yakmak ister gibi görünüyordu.

Muhafızlar beni sürükleyerek götürdüler ve ben onu düzeltme zahmetine girmedim. O haklıydı.

HWELVE

Kalenin altındaki hücrenin içindeki küçük yatakta yatıyordum. Altın kakmalı, yeşim taşından güzel saray duvarları gitmişti. Şimdi etrafım gri, düz, nemli kayalarla çevriliydi. Artık çikolatalı pasta ve süslü balolar yoktu, son yirmi dört saatimi artık mahvolmuş olan bu saçma elbiseyi giyerek bir lazımlığa tuvaletimi yaparak geçirmiştım. Sırtımdan fırlayan mavi ejderha kanatları, muhafızlar beni aşağı indirdiğinde tekrar içeri çekilmişti. Regina, kralın beni vatana ihanetten soruşturduğunu söylemek için kısa bir süreliğine beni ziyaret etmişti.

Bu sözleri söylemek zorunda kaldığı için bile pişman görünüyordu ve sonra gitti. İlk on iki saat korku içinde ağlamıştım. Sonra gözyaşlarım kurudu ve yerini öfkeye bıraktı. Şimdi birini öldürmeye hazırdım.

Nasıl? Cesaret. O mu?

Onun çok erken evlenmesi hakkında öylesine bir yorum yapıyorum, sonra kanatlarım çıkıyor ve birden vatan haini mi oluyorum?

Eğer annemin söyledikleri doğruysa, büyüm onun için bir tehdit oluşturuyorsa, bu benim hatam değildi ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Artık onun önünde sinmeyecek ve sızlanmayacaktım. Beni cezalandırmak için şehir meydanına götürdüğünde, *ne* bir damla gözyaşı dökcek *ne de* başımı öne eğecektim.

Doğduğum için özür dilemeyeceğim.

Koridordan gelen ayak sesleri dikkatimi çekti. Başka bir yemek tepsi teslimatı mı? Ya da belki Regina bana kaderimi söylemek için buradaydı?

Ayağa kalktım, tozlu elbisemi fırçaladım ve gururla çenemi yukarı kaldırdım.

Kralın kendisi parmaklıklarımın önünde belirdiğinde, boğazımdan kopan küçük hırıltıya engel olamadım.

Sertçe yutkundu, beni değerlendirdi, gözleri sa larımnda gezindi ve sonra dağınık elbiseme ve çıplak ayaklarıma kayd .

"Sizi sorgulamak istiyorum. Eğer bana doğruyu söylersen ve yalan söylemezsen, hatta yaşamana izin vereceğim."

"*Yaşamama* izin mi vereceksin?" Vahşi bir kedi gibi bağırdım. " l m  hak edecek ne yapmış olabilirim ki?"

Gözleri kısıldı ve beni daha yakından değerlendirdi. Sağına, göremediğim birine bakarak başını salladı. "Kapıları a ın."

Regina içeri girip kapının kilidini açtığında kalbim göğsümde k t küt atmaya başladı.

"Temizlen ve sonra benimle ofisimde buluş. Unutma, senden gerçeği istiyorum, Arwen," dedi ve giderken botları koridorda takırdadı.

Regina'nın ardından iki muhafız ve onların arkasında da özel hizmetçim Narine geliyordu.

Onu gördüğümde gözlerimin dolmasına engel olamadım. Bana sarılmak için öne atıldı.

"Elbiseyi kirlettiğim için çok özür dilerim," diye kulağına fısıldadım.

Geri çekildi ve şok içinde bana baktı. "Elbise umurumda değil. Sen iyi misin?"

"Haydi, o yıkanırken siz de sohbet edebilirsiniz," dedi Regina, bizi yanına çağırarak ve muhafızlara doğru bir bakış atarak.

Başımı salladım ve Narine'i merdivenler ve koridorlardan oluşan bir ağ boyunca takip ederek, dışarıda iki muhafızın beklediği odama geri döndük. Regina oturma odasında kaldı, Narine ve ben de tuvalete girdik.

Yalnız kaldığımız anda, bir dizi duygunun beni ele geçirdiğini hissettim. "Kendal iyi mi?"

Narine başını salladı. "Onu ve diğer kızların çoğunu bugün bir torba para ve fazladan yiyeceklerle eve geri gönderdiler. Cinder Köyü'ne giden bir arabada."

Bu içimi rahatlattı. "Bana ne olduğunu biliyor mu?"

Narine başını salladı. "Herkes'e hasta olduğunu söylemem söylendi. Başka bir ateş."

Bu iyiydi. Anneme söylemesini istemedim. Narine banyo suyumu akıtırken, ikimiz de onun yaptığı güzel kafes sa  tasarımını sökmeye çalıştık ve mücevherleri saray kuyumcusuna iade edilmek üzere tezg hın üzerine koyduk.

Sonunda sormadan önce bir dakika boyunca sessiz kaldı, "Leydim... ne oldu? *İhanet* mi?"

Doğru ya. Ona söylememişler. Tabii ki söylemediler.

Omuzlarımı silktilim. "Karısının ölümünden sonra çok erken evlenmekle ilgili bir yorum yaptım ve sonra sırtımdan mavi ejderha kanatlarının fırladığı büyülü bir teste girdim ve beni hapsetti."

Tüm bedeni hareketsiz kaldı. "*Dönüştün mü?*"

"Sanırım. Pek değil, sadece kanatlar ve bilerek değil!" Söz verdim.

Hareket etmemişti. Elleri saçlarımın üzerinde donup kalmıştı ve sadece şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. "Sadece tam kanlı asiller dönüşür."

Tam kanlı soylular.

Annem beni doğuran kadının bir soylu olduğunu söylemişti ama soylu değildi, değil mi? Bu onu bir kraliçe yapardı ve benim doğumum sırasında hayatta olan tek kraliçe Kral Valdren'in annesiydi, o da kesinlikle kaçıp gizli bir çocuk doğurmadı ve doğum sırasında ölmedi.

Ah Hades, Kral Valdren'in uzun süredir kayıp olan kız kardeşi olsaydım, şu anda kusardım.

Narine yüzümdeki şaşkın ifadedden düşüncelerimi okumuş gibiydi.

Beni banyoya doğru ikna etti ve sonra soyunmama yardım etti.

"Kayıp Kraliyet'i duydun, değil mi?" diye sordu, sesi ancak fısıltı halindeydi.

Kayıp Kraliyet mi?

Başımı salladım, kollarımdaki ani tüylenmelerin onun hikâyesinden mi yoksa çıplaklığımdan mı kaynaklandığından emin değildim. Ilık banyoya girdim, hayatım tehlikedeyken banyodan tam anlamıyla keyif alamıyordum.

Narine saçımı yıkamaya başladı.

"Birkaç yüzyıl önce *iki* kraliyet ejderha ailesi vardı. Embergate de iki bölgeye ayrılmıştı ve her kraliyet ailesi bir bölgeyi kapsıyordu. Grim Hollow ve Jade City, Kral Valdren'in de içinde bulunduğu Karanlık Gece Ejderhası klanına ev sahipliği yapıyordu. Gypsy Rock ve Cinder Mountain ise Eclipse Dragon klanınınındı."

Eclipse Dragon klanı mı?

Bu hikâyeyi neden hiç duymamıştım? Muhtemelen Cinder Köyü'nde bulamadığımız süslü bir tarih kitabından bir şey olduğu için. Ama yine de sözlü olarak anlatılacağını düşünürdünüz. "Bunu hiç duymadım," diye bilgilendirdim onu.

Başını salladı. "Bu konuda konuşmak yasak. Annem bana küçük bir çocukken anlatmıştı."

Bir hikayeden bahsetmek yasak mı? Bu kulağa doğru gelmiyor.

"Diğer kraliyet ailesine ne oldu?" Bu sorunun cevabını gerçekten ama *gerçekten* bilmek istemiyordum ama yine de sordum.

Regina'nın diğer tarafında oturduğu kapıya baktı. "Tutulma Ejderhaları'nın kraliçesi Karanlık Gece Ejderhası klanıyla savaşa girdi ve neredeyse hepsini katletti. Hangi sebeple, bilmiyorum."

Yüzümden akan kanı fiziksel olarak hissedebiliyordum. "Eclipse Ejderha kraliçesi mi?"

Başını salladı. "Cinder Dağı'nın kraliçesi. Özel bir büyü türü vardı. Ona *kral katili derlerdi*. Diğer ejderha halklarının büyüsunü çalıp kendi büyüyle birleştirebiliyor ve bu da onu çok güçlü kılıyordu."

Kalbim durmuş olmalı, çünkü artık hissetmiyordum. Sadece hissizleştiğimi ve şokta olduğumu hissettim. O kadar çok şoktaydım ki bir an nefes almayı unuttum.

Hayır. Doğru olmasın. *Yalan olsun diye* dua ettim.

Narine fısıltının biraz üzerinde konuşarak devam etti. "Tutulma Ejderhası kraliçesi, o zamanlar Kral Valdren'in büyük büyük dedesi olan Karanlık Gece Ejderhası kralını öldürmeye çalıştığında kaybetmiş. Ancak kızının kocasıyla birlikte Çingene Kayası'nın üzerindeki kayalıklarda saklandığı ve kraliyet soyunun devam ettiği söylenir."

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. "Ne diyorsun sen?"

Narine alt dudağını çiğnedi ve bana döndü. "Diyorum ki leydim, sanırım siz Eclipse Dragon klanının kayıp kraliçesisiniz."

Kalbim karnıma düştü ve konuşamadım. Nasıl? Bu mümkün değildi. Bir kraliçe mi? Bu bir şakaydı.

Başımı salladım ve endişeyle güldüm. "İyi bir çocuk hikâyesi kesinlikle," diye mırıldandım. "Ayrıca, ben sadece kanatlarımı dönüştürdüm."

Gözleri yere doğru kaydı. "Bu sefer," diye mırıldandı.

Bu ne anlama geliyordu? Bir dahaki sefere *tamamen* dönüşeceğim mi? Artık bununla başa çıkamıyordum. Konuşmadan kaçmak için aşağı kaydım ve sabunlu başımı suyun altına soktum.

Sırtımdan sarkan mavi kanatların anısı aklıma geldi ve Narine'nin hikâyesini düşündüm. Anneminkiyle örtüşüyordu. Beni doğuran kadın kanlar içinde bir savaştan kaçmış ve tüm ailesinin öldürüldüğünü söylemişti, değil mi? Belki de on sekiz kış

Bundan bir süre önce, ben doğduğumda, dönemin ejderha kralı onu saklanırken bulmuş ve hepsini öldürmüş. Annemin söylediği her kelimeyi hatırlamaya çalıştım, ancak stres altındaydım ve hikayenin tam ifadesi beni hayal kırıklığına uğrattı.

Hatırladığım iki şey var.

Beni doğuran kadın, ailesinin taşıdıkları bir büyü yüzünden öldürüldüğünü söylemişti.

Ve eğer o büyü bende ortaya çıkarsa öldürüleceğimi söylemişti.

Birazdan havaya ihtiyacım olacaktı ama sudan ve onun güvenli kucagından ayrılmak istemiyordum. Bir an daha oyalandım, sonra suyun üstünü kırdım ve Narine'in beni kendi halime bıraktığını görerek rahatladım. Temiz giysiler pencerenin önündeki sandalyenin üzerinde katlanmış duruyordu.

Bu aldığım son banyo olabilir. Kral Valdren sorgumdan önce temizlenmemeye izin vererek bana küçük bir iyilik yaptı ama neye bulaşmak üzere olduğumu biliyordum. Kral yalanın kokusunu alabiliyordu ve bu yüzden bu sorgulama, beni öldüreceğine hiç şüphe olmayan, destansı boyutlarda bir gerçek bombası olacaktı.

Arzuladığı tek bir şey vardı, o da rahmimdi, bu yüzden bir varisi gerçekten bu kadar çok istediğine dair Hades gibi umutlanmalı ve hayatımın bugün sona ermemesi için çocuk yetiştirme güçlerimi geliştirmeliydim.

Annemin tavsiyesine uymanın ve onu kendime aşık etmenin zamanı gelmişti. Mümkün olsa da olmasa da.

Tuvaletten çıktığımda Narine düğmeleri açık tuniğime baktı ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Göğüs dekolteme dair bir ipucu verecek kadar açık bırakmıştı. Saçlarımı da gevşek dalgalar halinde bırakmıştı, çünkü bir keresinde meyhanedeki erkeklerin bundan hoşlandıklarını söylediklerini duymuştum. Yaptığım şeyle gurur duymuyordum ama bunu yapacak kadar çaresizdim. Kralın beni bir tehditten daha fazlası olarak görmesine ihtiyacım vardı, ki şu anda onun için olduğum tek şey buydu.

Bir kral katili.

Özellikle de Narine'in hikayesini duyduktan sonra. Eğer bu doğruysa ve büyük büyük büyükannem neredeyse tüm klanını öldürüyorsa, o zaman büyük bir tehlike içindeydim.

Narine'e el salladım ve o da bana endişeli bir gülümsemeyle cesaret

verdi. Regina ayağa kalktı, yüzünde hiçbir duygu yoktu.

Onunla yürümemi işaret etti. Hayatımı kurtarmak için müttefiklere ihtiyacım vardı ve Regina daha önce de bana karşı nazik davranmıştı.

"Kanatları olduğu için vatana ihanet mi? Bu nasıl mümkün olabilir? Beni o teste sokana kadar bunu yapabileceğimi bile bilmiyordum," dedim ona odalarımından çıkarken.

Başını öne eğdi ve hiçbir şey söylemedi.

"Gypsy Rock'ta ne yaptığımı söyledi mi? Onun sırtına binip Nightfall'dan bir savaşçıyı öldürdüğümü? Onu korudum!" Bağırdım.

Durdu, yüzünü bana döndü ve kalbim boğazımda düğümlendi. "Birçok savaşta kralın yanında savaştım. O adil bir adam. mantıksız kararlar vermez. Senin... tedavin için kendine göre nedenleri olduğuna inanıyorum." Daha sonra yürümeye devam etti.

Tamam, bu tam olarak müttefikim olma ilanı sayılmazdı ama kabul ederdim.

İşkence odasına ya da beni götürdükleri yere doğru uzun bir yürüyüş oldu. Bir kütüphaneyi, mutfakları, iki eğitim odasını geçtik ve sonunda bir dizi çift kapıya ulaştık.

Regina uzanıp kapıyı çalarken titrek bir nefes aldım.

Ona döndüm, aniden umutsuzluğa kapıldım. "Eğer beni öldürürse, anneme ve Adaline'e onları sevdiğimi söyle."

Sanki kralın beni öldürebileceği fikri çok mantıksızmış gibi şaşkın görünüyordu. Ama son yirmi dört saattir hapisteydim ve şimdi vatana ihanetten sorgulanıyordum, o yüzden başını salladı ve sonra kapı açıldı.

Kral tam savaş zırhı içinde, çenesi kenetlenmiş bir halde orada duruyordu. "Teşekkür ederim, Regina. Burada bekleyebilirsiniz."

Başını salladı. "Evet, lordum."

Kapıyı ardına kadar açtı. Arkasında, odanın ortasında duran tek bir sandalye gördüm. İçimden küçük bir inilti geçti ve yutkunarak içeri adım attım. Kapı arkamdan kapandı ve çılgınca etrafıma bakındım. Hiç pencere yoktu, sadece duvarlarda turuncu ejderha ateşiyle yanan dört aplik vardı.

"Otur," diye emretti ve sertçe yutkunarak yerime oturdum.

Başımı kaldırıp ona baktım ve yüzü alevlerin turuncu ışıltısıyla yıkanmış halde bana doğru yürüdü. Beklediğim kadar kızgın görünmüyordu, daha çok meraklıydı.

Gözleri açık tuniğime takıldığında, içimde küçük bir zafer hissetmekten kendimi alamadım. Bana doğru yaklaşarak elini uzattı ve ben de sustum. Tuniğimi kavrayarak düğmelerini iliklemeye başladı.

"İyi deneme, ama dikkatimi dağıtmak için güzel bir kadından fazlası gerekecek," dedi ve gömleği tekrar göğsüme indirdi.

Yanaklarım utançtan yandı. Planımın ne olduğunu biliyor muydu?

Az önce bana *güzel mi dedi?*

"Şu işi bitirelim. Ben yanlış bir şey yapmadım." Kollarımı kavuşturdum ve ona ters ters baktım. Son yirmi dört saat boyunca bana hasta gibi yatak tavaşı kullandırmasını asla unutamayacaktım!

Önümde durdu, üzerimde yükseliyordu.

"Bunu ben belirleyeceğim." Gözleri sarı sarı parladı. "Şimdi bana gücün hakkında bildiğin her şeyi anlat, eğer yalan söylemezsen sana olan kırılmış güvenimi onarabilirim."

Güven kırılması mı? Onu çok az tanıyordum.

Ona kaşlarımı çattım. "Neden bana tüm gizli sırlarını da anlatmıyorsun, böylece güvenimi kazanabilirsin."

Gözleri kısıldı. "Senin güvenine ihtiyacım yok."

Başımı arkaya eğdim ve güldüm. "Karnıma bir çocuk koymak istiyorsan yaparsın." Rahmimi tuttum ve gözleri güneş gibi parladı, yanaklarına hafif bir pembelik gitti.

Boğazını temizledi ve küçük bir parçam onun kızarmasına neden olduğum için zafer hissetti.

"Bir ejderhaya dönüşebildiğini ne zamandır biliyorsun?" diye sordu, söylediğim her şeyi görmezden gelerek.

Gözlerimi devirdim. "Dün gece ilk kez oldu."

Gözleri sanki bir yalan sezmeye çalışır gibi kısıldı.

"Gerçek," dedim kendini beğenmiş bir şekilde.

Bu onun burun deliklerinin açılmasına neden oldu.

"Beni öldürmeye gelen bir suikastçı mısın?" diye sordu ve ben gülmekten kendimi alamadım. Yüzündeki ifade benim gülümsememi sildi.

"Hayır," dedim ona dürüstçe.

Sanki doğruyu söylediğim için hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çatı.

"Seni büyüten kadın gerçek annen mi?" dedi aniden ve kalbim bir an için durdu.

Öldürmek için doğruca gitti ve dudaklarım çatıldı. Benim *gerçek* Anne. Bu da ne demek oluyor? Ne demek istediğini biliyordum, ama benim için

O benim gerçek annemdi. Ona daha fazla yalan söyleyemeyeceğimi biliyordum yoksa beni öldürürdü ama anneme olan saygımdan dolayı doğruyu söyleyecektim.

"Evet, o her zaman benim *gerçek* annem olacak ama... beni o doğurmadı." Çenemi yukarı kaldırdım ve yanağımdan aşağı yuvarlanan aptal gözyaşına lanet ettim.

Çelişkili görünüyordu, şüphesiz cevabımı tartıyordu. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"Kendal'la beni götürmeye geldiğiniz gün söyledi," dedim kesin bir ifadeyle.

Açıkladığım her gerçekle yüzü yumuşadı ve o zaman onun güvenini kazanmam gerektiğini *anladım*. Kendi kralım bana güvenmeseydi nasıl bir hayatım olurdu?

"Sana ne olduğunu söyledi mi?" diye sordu ve sesinde bir parça merhamet vardı.

Bu ne anlama geliyor?

"Neyim ben?" Birden cevabın ne olacağından korkarak sordum. Sert bakışı geri gelmişti. "O gün annen sana ne söyledi? Seni almaya mı geldim?"

Dudağımın içini çiğnedim. Annem ona güvenmememi söylemişti ama kimliğim açığa çıkmıştı, bu yüzden şimdi B planım vardı: onu kendime aşık etmek, ki bu da *harika* gidiyordu.

Hayır.

C planına geçmiştim: *Sakın öldürülme.*

Tuttuğum havayı serbest bıraktım. "Önce sana güvenmemi sağlayacak bir şey söyle. Yalan kokusu almıyorum ama sevgili karınızı zar zor kaybetmişken neden bir varis için bu kadar çaresiz olduğunuzu merak ediyorum."

Yüzü acılı bir ifadeye büründü ve çenesinin yan tarafını ovuşturarak beni değerlendirdi. "Benim sihrim ejderha halkıyla bağlantılı," dedi ve ben de başımı salladım. Bu çok iyi biliniyordu. "Büyüyü güçlendirecek ve ikiye katlayacak bir varis üretmediğim her geçen gün halkımız zayıflıyor, *ben de zayıflıyorum.*"

Nefesim kesildi.

"Çok yakında hiç dönüşemeyeceğim ve bana bağlı olan insanlar büyülerini kaybedecek."

Onun gerçeği bana bir ton tuğla gibi çarptı. Büyüleri olmayan ejderha halkları *ölürdü*. Fae kralı tarafından büyü emilen bir ejderha halkından kadın hakkında iyi bilinen bir hikaye vardı.

insan, bir ölüm kabuğuna dönüştü. Büyümüz olmadan bir hiçtik... Büyümüz tüm insan formumuzu canlı tutuyordu. Bir melez olarak bile sadece insan yarısıyla yaşayamazdık.

"I..." Ne diyeceğimi bilemedim.

"Sıra sende." O soğuk yeşil gözleriyle beni değerlendirdi ve ben de başımı salladım. Benimle bir şey paylaşmıştı, çok kişisel bir şey, şimdi sıra bende idi.

"Beni doğuran kadın kasabadan geçiyormuş. Annem onun ağır hamile, soylu, kanlar içinde geldiğini ve sahip oldukları bir büyü yüzünden tüm ailesinin katledildiği bir savaştan bahsettiğini söyledi."

Kaşlarını çattı. "On sekiz kış önce mi? O zamanlar hiç Eclipse Ejderhası kalmamıştı, tabii..." Yüzünde bir şey belirdi ve sırtını sertçe duvara çarparak yere düştü. "Büyükbabam on sekiz kış önce öldü. Babamın dediğine göre, kraliyete karşı bir tehditle savaşırken."

İkimizin de üzerine bir sessizlik çöktü. Büyükbabasının öz annemin tüm ailesini öldürdüğünü ve onu benimle birlikte erken doğuma zorladığını mı söylüyordu?

Yani Narine'nin hikayesi doğru muydu? Tutulma Ejderhaları? Kayıp Kraliyet?

Boğazımı temizledim. "Kadın anneme, ailesinin sahip oldukları büyü yüzünden öldürüldüğünü ve eğer biri çocuğunda... bende bu büyüü tespit ederse öldürüleceğimi söyledi. Sonra da kan kaybından öldü."

Gerçeğimi içine çekti, sonra beni dikkatle izleyerek uzun ve acı dolu bir iç geçirdi.

"O haklıydı. Seni öldürmeliydim."

Sözlerine, gerçeğe hazırlıklı değildim ve bu vücudumda bir şok dalgasına neden oldu.

Nefes nefese kaldım. "Neden? Ben sana yanlış bir şey yapmadım ki!" Kaçmayı hayal ederken bakışlarım çıkışa kaydı ama onu geçmemin imkânı yoktu ve geçsem bile Regina kapının hemen dışında beni bekliyor olacaktı.

Başını iki yana salladı. "Gerçekten ne olduğunu bilmiyor musun? Büyünün bana neler yapabileceğini? Herhangi bir ejderha halkına?"

"Tabii ki hayır! Kanatlarım olduğunu daha dün öğrendim. Sonra da hapse atıldım! Kütüphaneye koşup araştırma yapacak zamanım olmadı!"

Bana bu tavrımın hoş karşılanmadığını belirten bir bakış fırlattı.

Bu adam sinir bozucu!

Bir adım daha yaklaştı ve sonra öne doğru eğilerek ellerini sandalyemin iki yanına koydu, böylece yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Ona bu kadar yakın olmak oksijenimi tüketti ve vücudumu hazır olmadığım bir sıcaklıkla doldurdu. Zihnim bulanıklaştı ve onun kor bakışlarına bakarken beni öpüp öpmeyeceğini merak ettim.

"Arwen Novakson, sen Eclipse Ejderha klanının kayıp kraliçesisin ve sihrin o kadar güçlü ki benimkini yutabilir, beni ve bana bağlı olan *tüm* ejderha halkını öldürebilir. Sen, Arwen, kral katilisin."

Kıpırdamadan durdum, nefes almaya bile cesaret edemedim. Acı, utanç ve korku aynı ölçüde sistemime hücum etti. Akmayan yaşlar gözlerimi doldurdu, görüşümü bulanıklaştırdı. *Narine haklıydı.*

"Hayır," dedim sonunda ve sandalyeden kalkıp odada volta atmaya başladı.

"Evet. Soyun yüzyıllar önce Nightfall kraliçesiyle babamı öldürmek ve halkımızın sihrini kurutmak için bir anlaşma yaptı ve Nightfall kraliçesinin sihirden yoksun bir insan ütopyası hayalini gerçekleştirdi."

"Hayır," diye karşı çıktım ama bunun doğru olup olmadığını anlamak için akrabalarım hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Evet," diye homurdandı, burnundan siyah duman bukleleri çıkıyordu. "Elimizde ayrıntılı kayıtlar var. Büyük büyük büyükbabamın gönderdiği ve Nightfall kraliçesi ile Eclipse Dragon kraliçesi arasındaki görüşmelere tanık olan casuslar."

Sözleri karşısında kalbim göğsüme çarptı. "Yani büyük büyük deden Eclipse klanı kraliçesini mi öldürdü?"

"Öldür ya da öldürül." Kollarını kavuşturdu ve gözlerini bana dikti. "Ama ona bağlı insanlar..."

"Eclipse Dragon büyüğü benimki gibi bir halka bağlı değildir. Kraliçelerinin güç için varislere ihtiyacı yoktur. Bu yönden eşsizler." Sesi bu konuda kesinlikle sinirli geliyordu.

Kaşlarımı çattım. "O zaman bugün Tutulma Ejderhası halkı, benim gibi mavi büyüye sahip olanlar nerede? Eğer ona bağlı olmasalardı, onunla birlikte ölmezlerdi."

İç çekti. "Eclipse klanı kraliçesi neredeyse hepsini öldürdü. Ailesinin diyarda kalan son ejderhalar olmasını istedi. Onların gücünü emerek kendini neredeyse ölümsüz yaptı."

Ölümsüz.

En az dörtte bir ejderha-halkı büyüüne sahip bir kişi yaklaşık yüz yıl, tam kanlı bir kraliyet mensubu ise yaklaşık yüz elli yıl yaşardı. Eğer yüzlerce ejderha-halkının büyüünü kullandıysa... Başımı salladım ve tüm bunları anlamaya çalıştım.

"Ama Eclipse klanının insanları... onları o mu öldürdü? Bu bizim tarih kitaplarımızda yer almaz mıydı?"

Bir şey fark ettim.

"Veba... veba değildi, değil mi?" İnsanların büzüşüp öldükleri, çadırlarında bir kabuk gibi kupkuru bulundukları hikâyeleri düşündüm. Yaklaşık iki yüzyıl önceydi... muhtemelen tüm bunlar olduğunda.

Başını iki yana salladı. "Bu bir veba değildi. İnsanların paniğe kapılmasını önlemek için uydurulmuş bir hikâyeydi. Kral Katili herhangi bir ejderha halkından büyü alabilir, onu emebilir ve onları küle çevirerek *kendini* daha güçlü hale getirebilir."

Ayağa fırladım, onu ürküttüm.

"Bütün o çocuklar," diye hıçkırdım, birden midem bulandı, "veba "da ölen küçük çocukların hikâyelerini hatırladım.

"Tutulma Ejderhalarının kraliçesi onları öldürdü. Hepsi öldü." Ses tonu kararlıydı.

İçime büyük bir hüznün çöktü, nefesimi kesti ve dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu. Boğazımdan bir hıçkırık koparken yere düştüm.

Vebanın götürdüğü küçük çocukları düşünmeden edemiyordum... ama bu bir veba değildi. Büyük büyük büyükannemdi. Bu soykırımla hiçbir ilgim yoktu ama yine de ruhumu lekeledi, varlığımın özüne sızdı ve doğuştan da olsa bunda bir rolüm olduğunu kabul ettim.

Damarlarımda öfke dolaşıyordu. Cevaplardan çok sorularım vardı ve sıramdaki herkes ölmüştü, bu yüzden bu cevapları asla alamayacaktım. O kadar öfkeliydim ki tenim ısınmıştı.

"Burnun tütüyor," dedi bana.

Aşağıya baktım. Beyaz dumandan küçük bir dal tavana doğru sürükleniyordu. Boğazımdan bir çığlık kaçtı ve ondan uzaklaşmayı umarak geriye doğru tökezledim.

"Sakin olun." Kral ellerini uzattı. "Ejderha ateşin ortaya çıkabilir."

Ona ters ters baktım. "Elimde değil."

Beni görmezden geldi. "Derin bir nefes al ve sakinleş."

Aptal erkek! Sinirlendiğimde bana sakin olmamın söylenmesinden daha çok nefret ettiğim bir şey yoktu. Duman şimdi daha yoğundu ve ben tamamen çıldırmıştım.

Gerçekten ateş püskürtür müydüm? Eğer yaparsam, kralı yakabilir ve sonra o

beni öldürmek için gerçekten bir nedeni *olurdu*.

Gözlerimi kapattım ve yavaşça içime çektim; dumanın kömürü bir saniyeliğine dilimin üzerinde sıçradı ve sonra nefesimi verdim.

Gözlerim açıldı ve yüzümden birkaç santim uzaktaydı.

"Ben sakinim. Beni öldürmenize gerek yok," dedim elimden geldiğince alaycı bir şekilde.

"Buna ben karar veririm." Ses tonu istediğimden daha fazla ciddiyet içeriyordu.

Yüzümden akan kanı hissedebiliyordum. "Kralım, gücünüzü *asla tüketmem* ve halkınızı öldürmem."

Gözlerinde şaşkınlık vardı. Belki ona kralım dediğim için, belki de söylediklerimdeki gerçeği duyduğu içindi.

"Eğer seni öldürürsem, kendi kız kardeşimi öldürmüş olurum. Kafanı kullan, seni aptal!" Ona sinirlenerek tersledim.

"Ben bir aptalım. Senden hoşlandığım için aptalım!" diye bağırdı ve sonra hazır olmadığım bir kırılganlıkla bana baktı.

Çenesi kenetlendi ama ona aptal dediğim için pişman değildim. Bunca zamandır ona karşı dürüst davranmıştım ve o da bunu biliyordu. Bana yaklaştı, geri adım atmadı ve bedenim ona daha da yaklaşmak istedi. Kaderime onun karar verdiğini bildiğim şu anda bile kollarını etrafımda hissetmek istiyordum.

"Ben de seni sevdim, lanet olsun!" Çığlık attım ve sonra ne olduğunu anlamadan öne atıldım ve dudaklarımı ağzına bastırdım.

İçine çektiği şaşkınlık nefesi nefesimi ağzına çekti ve ne yaptığımı bir kez daha düşünmeme neden oldu. Geri çekilip ona hamle yaptığım için kendimi azarlayamadan, elleri belime dolandı ve beni vücuduna bastırdı. Dilimi onunkinin üzerinde gezdirdim ve beni tüketirken boğazından öfkeli bir inilti koptu. Ona bu kadar yakın olmak, ona bastırmak, aslında içimde derinlerde bir şeylerin acımasına neden oldu. Daha da yakın olmak için can atıyordum, onunla bir olmak için can atıyordum. Dili tekrar benimkinin üzerinde gezindi ve aramızdan bir enerji şoku geçti. Tıpkı öpüşme çadırındaki o günkü gibi.

Bu oydu.

Şaşkınlıkla geriye doğru çekildim, ellerim ağzıma gitti.

Parlayan sarı gözleriyle bana bakarken göğsü kabaran kralın kaderimle boğuştığına şüphe yoktu. Az önceki küçük şoku hayal etmiş miydim? Bu öpücüğün öpüşme çadırındaki bu kadar benzediğini hayal etmiş miydim? *O olamaz mıydı?* Duvarların dışında bekliyordu, değil mi? Zihnim bu yeni keşifle döndü.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir sürenin ardından yorgun bir ifadeyle iç çekti. "Seni ihanetten suçsuz buldum ve kalede özgürce dolaşmana izin vereceğim ama sana ne yapacağımı bulana kadar Yeşim Şehri'ni terk etme. Tamam mı?"

Yaklaşan ölümümün iptal edildiğinin açıklanmasıyla rahatlayarak sarktım. Onu öpmemin bunu değiştirmeye çalışmak olduğunu düşünmemesini umuyordum ama buraya düğmeleri açık bir tunikle girdikten sonra tam olarak böyle düşünmesinden korktum. Sanırım öpüşmenin gerçekleştiği gerçeğini görmezden gelecektik.

Bana göre hava hoş. Öpüşme çadırı öpücüğüne benzeyecek diye o kadar korkmuştum ki bunu anlayamadım bile.

"Bekle, '*Bana ne yapacaksın*' derken ne demek istiyorsun?" Hâlâ beni öldürmeyi düşünmüyordu, değil mi?

Burnunun köprüsünü sıktı. "İyi günler, Arwen." Kovdu Ben.

Öfkelendim ama ben karşılık veremedim Regina kapıyı açtı. "Bırakın beni

Size odanıza kadar eşlik edeceğim leydim." Onu içeri mi çağırdı?

Yanından geçerken, nasıl hissettiğimi bir bakışla anlatmayı umarak ona baktım. Ama nasıl hissettiğimden emin değildim. Onu tekrar öpmek istedim. Ama aynı zamanda aptallık edip beni hapse attığı ve sorguladığı için ona bir tokat atmak da istedim. Yüzümde her ne gördüyse iyi bir şey olamazdı, çünkü çenesi sıkıştı.

Oops.

Regina ve ben sessizce odaya doğru yürüdük ve kapıya ulaştığımda Regina benimle yüzleşti. "Sana onun adil bir kral olduğunu söylemişim."

O haklıydı. Bana yarı işkence edip sonra da öldürmesini bekliyordum ama tek yaptığımız yarım saat boyunca birbirimize bağlamak ve sonra da öpüşmek olmuştu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Son birkaç günü idolümle geçirdiğime ve onun tüm bu utanç verici şeyleri gördüğüne inanamıyordum.

"İyi günler leydim." Reverans yaptı ve sonra beni odamın kapısında bıraktı.

Odaya girdiğimde Narine parmaklarını endişeyle birbirine geçirmiş bekliliyordu.

"Yaşıyorsun!" diye haykırdı.

Başımı salladım. "Dolaşmakta özgürüm ama şehri terk edemem," dedim ona.

Bakışlarım ayaklarının dibinde duran nemli zümrüt yeşili elbiseye ve onun yanında duran kirli su dolu kâseye ve fırçaya takıldı. Kir ve lekelerle korkunç bir şekilde lekelenmişti ve bu lekeler bir türlü çıkmıyordu.

"Çok özür dilerim."

Bana el salladı. "Bir yolunu bulacağım. İyi olmana sevindim."

Söylediğin güzel bir şeydi ama tamamen saçmalıktı. "Nasıl? Nasıl anlayacaksın?"

Bu elbise satılmayacaktı ve başka elbise gelmeyecekti. Kız kardeşinin düğün masraflarını karşılayamayacaktı.

Dudağının içini çiğnedi, neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. "Ben hallederim, tamam mı? Alıcı ile konuşup bu işi çözebilmem için bugün senden erken ayrılmamın bir sakıncası var mı?"

Elbiseyi işaret etti.

Başımı salladım, suçluluk duygusu üzerime çökmüştü. "Elbette."

Utangaç bir gülümsemeyle zümrüt yeşili güzel elbiseyi kucağına aldı ve daireden çıktı.

Beni çalkantılı düşüncelerimle baş başa bırakmak *kötü bir* fikirdi. Zihnim yüzlerce farklı şeyi çiğniyordu. Narine'nin kız kardeşinin düğünü, gelinliği mahvettiğim için gerçekleşmeyecekti. Kral muhtemelen hâlâ beni öldürmeyi düşünüyordu. Kendal eve gönderilmişti. Joslyn ve diğer bazı kızlar hala burada kralın elini almak için yarışıyorlardı, şimdi istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. O öpücük -oh Maker o öpücük- aklımı başımdan almıştı! Ve ben kayıp bir kraliçe miydim? Bu çok fazlaydı.

Yürüyüşe çıkmam gerekiyordu.

Odamdan çıkarak yatakhane kanadından çıktım ve kütüphaneyi aramaya koyuldum. Belki orada Kayıp Kraliyet ya da Tutulma Ejderhaları hakkında bir şeyler bulabilirdim. Bu tarafta, mutfakın hemen ötesinde olduğundan emindim ama oraya ulaştığımda çıkmaz sokak olduğunu fark ettim. Döndüm ve kütüphanenin aslında tam tersi yönde olduğunu hatırladım.

Kapısı aralık bir odanın önünden geçtim. Kral Valdren'in sesi koridora süzüldü.

Birine "Hangisinin bana sağlıklı bir çocuk verme şansı daha yüksek?" diye sordu.

"Teknik olarak en çok sihir Arwen'de var." Cevap veren Dr. Elsie'ydi ve kendi adımı duyunca donakaldım. "Ama bir Tutulma kraliyetiyle bir Karanlık Gece kraliyetinin ne üreteceği konusunda hiçbir fikrimiz yok. Yaratılan büyü... inanılmaz derecede güçlü *ya da* yıkıcı olabilir."

Bir dakika boyunca kimse bir şey söylemedi ve ben de çekip gitmeliydim... ama yapamadım. Cevabını duymak istedim. Sonuçta bu beni de ilgilendiriyordu.

Dr. Elsie, "Joslyn *en güvenli* seçiminiz lordum," dedi.

"Ama Arwen de benim yapabileceğim bir seçim mi?" Kralın ses tonundaki umut midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

Bir erkek sesi, "Korkarım buna karşı tavsiyede bulunmak zorundayım lordum," dedi. Test odasındaki deri ciltli kitabı taşıyan yaşlı adam olduğunu anladım. Üst düzey bir danışman olmalı.

"O bir kral katili. Tutulma Ejderhalarının kraliçesi. Seni ve tüm klanını tamamen yok edebilecek güce sahip. Bunu asla unutmamalısın."

"Yapmadım," diye homurdandı kral. "Ama onu sorguladım ve suçsuz olduğunu gördüm. Mirası hakkında hiçbir fikri yoktu."

Beni savundu! Konuşmanın nasıl biteceğini beklerken vücudum duvara yapışmıştı.

"Ve şimdi sahip olduğu gücü, üzerinde hak iddia edebileceği toprakları bildiğine göre, bu bilgiyle ne yapacak?"

Üzerinde hak iddia edilecek topraklar mı? Cinder Dağı'nda bir saray ve taht istediğimi mi düşündüler? Bu çok saçmaydı.

"Sana da aynısını yapmadan önce onu dışarı çıkarmanı tavsiye ederim," dedi adam ve ben korkuyla donakaldım.

"Efendi Augustson!" Dr. Elsie azarladı.

Kral Valdren'in sesi camı kesebilecek kadar sertti: "On sekiz kış önce büyükbabama verdiğin tavsiye bu muydu? Onu öldürten ve babamı iktidara taşıyan tavsiye mi?"

Odanın içine bakıp herkesin yüzündeki ifadeyi görmek istedim. Öz annemin ailesinin bu şekilde ölüp ölmediğini kesin olarak bilmek istiyordum. Drae'nin büyükbabası onları öldürüp annemin Cinder Köyü'ne kaçmasına ve beni doğurmasına neden olduysa.

Adam soruya cevap vermeden, "Joslyn iyi bir seçim lordum," diye bitirdi sözlerini.

"Katılıyorum. Kraliçe Amelia'dan daha fazla büyüye sahip. Çok değil ama biraz daha fazla," dedi Dr. Elsie.

Sessizlik. Şimdiye kadar katlanmak zorunda kaldığım en uzun sessizlikti.

"Pekala, eğer değerlendirmeniz buysa, katılıyorum. Joslyn'e onu seçtiğimi söyle ve aylık döngülerini takip etmeye başla. Bir ay içinde evlenebiliriz. Arwen'le ben ilgilenirim." Sözleri aynı anda hem kalbimi kırdı hem de tüylerimi diken diken etti.

Koridordan hızla çıkıp odalarımın doğru ilerledim.

Joslyn ile evlenecek.

Güvenli bahis.

Onun için, kız kardeşim için ve yaratacakları varis sayesinde kurtulacak olan tüm ejderha halkı için mutlu olmalıydım ama aynı zamanda öfkeliydim. Joslyn'i sevmiyordu. Bir çocuk istiyordu ve sadece onun saflığını ve imajını korumak için görev icabı onunla evleniyordu. Sanırım onu metres bir fahişe olarak almadığı için minnettar olmalıydı. Nedense Joslyn ve benden sihirli rütbeler açısından bahsettiklerini duymak beni gerçekten rahatsız etti.

Ama onu suçlayabilir miydim? Halkı, tüm ejderha halkı, bir varisi olması için ona güveniyordu. Onun yerinde olsam ben de aynısını yapar mıydım? *Muhtemelen.* Ama bir an için beni seçmek istiyormuş gibi gelmişti ve bu beni heyecanlandırmıştı. Birbirimize bağırdığımız ve beni hapsettiği doğrudu ama... onunla aramda bir şeyler vardı. Açıklayamadığım derin bir bağ, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şey.

Daha önce kütüphaneye gitme isteğimi unutarak odama girdim ve yatağımın yorganının altına kıvrıldım. Her an biri gelip bana eve gideceğimi ya da asılacağımı söyleyebilirdi, bundan emindim.

Şimdi kralın benimle ilgileneneğini söylerken ne demek istediğini anlıyordum. Büyülü ejderha rahmim için benimle evlenmeyi mi yoksa onu öldürebilecek güce sahip olduğum için beni öldürmeyi mi düşünüyordu.

Arwen'le ben ilgilenirim. Sözleri beni rahatsız etti. Bu ne anlama geliyordu? O adamın tavsiyesini gerçekten dinlemezdi, değil mi?

Yorganı başımdan attım ve ayağa fırladım.

Beni öldürecek. Beni *kesinlikle* öldürecek. Büyük babasının yaptığı gibi bir ejderha daha öldürecek ve sonra artık

sorunlar.

Annem ve Kendal'ın bana diktiği avcı kıyafetimi bulmak için çekmeceleri karıştırarak odanın içinde koşturdum. Kıyafeti şifonyerin en alt çekmecesinde buldum, büyük ölçüde temizlenmişti ve av bıçağım da üstündeydi.

Teşekkürler, *Narine*.

Onu alıp boş bir omuz çantasına koydum ve bıçağı belime soktum. Oturma odamdaki küçük mutfığa koşarak birkaç kuru meyve ve peyniri de çantaya attım ve mataramı doldurdum. Belki bir at çalabilirsem, onlar gittiğimi fark edip alarmı çalmadan önce ana kapılardan çıkabilirdim.

Yaşam alanımın kapısından çıkıp, kaçan bir kaçak gibi görünmemeye çalışarak koridorda aceleyle ilerledim.

Baş hizmetçi Annabeth'in yanından geçerken ona el salladım. "Gezinti için güzel bir gün," dedim.

Gülümsedi ve başını salladı. "Bahçeler yılın bu zamanı çok güzel oluyor."

Evet, bahçeye gidiyordum, benimle ilgili şüpheli bir şey yoktu. Dışarıya açılan koridorun sonuna ulaştığımda kapıları ittim ve koşmaya başladım.

İlk başta biraz kafam karışmıştı. Buraya sadece birkaç kez gelmişim ve yönümü bulmam biraz zaman aldı. Ahırlar ve at ahırları sağ taraftaydı, bu yüzden arkamda bir bağırış duymadan hemen önce o tarafa yöneldim.

"Arwen, dur!" diye emretti kral.

Bir ahır hizmetçisinin yanından koşarak geçip sola döndüğümde, içinde kaybolabileceğim yüksek çitlerden oluşan bir labirent gördüm. Avluyu koşarak geçtim ve uzun çitlerin korumasına girdim ama arkamdaki ayak sesleri çok yakınımdaydı.

Arkama uzanarak av bıçağımı kavradım, tam o sırada bir beden bana çarptı. Kendi ayaklarıma takıldım ve Kral Valdren'in kolları omuzlarıma dolanırken havada dönmeye başladım. Önce popom yere çarptı, sonra sırtım ve son olarak da kafatasımın gümbürtüsü. Neyse ki yumuşak bir çimenlikti ama bu beni üzerime inen dev adamdan kurtaramadı ve bir anda üzerimden hava boşanmasına neden oldu.

Kalçalarımı olduğu yere sabitlemişti ve onun dokunuşuyla vücuduma yayılan sıcaklıktan nefret ediyordum.

"Bana bıçak mı çekecektin?" İnanmaz bir şekilde bana baktı, gözleri vahşi ve siyah saçları dağınıktı.

Vücutlarımız birbirine iyice yapışmıştı ve yakın temastan dolayı yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Bir erkekle hiç böyle olmamıştım...

Şaşkınlıktan konuşamayacağımı anlamış gibiydi ve av bıçağımı da yanına alarak üzerimden yuvarlandı.

Bedeninin yokluğunda nefes alabiliyor ve düşünebiliyordum. "Saldırıya uğrarsam hayatımı savunurum, evet," dedim ona ve oturduğum yerden kalkarak, artık güneşi engelleyen dev formuna baktım.

Bana elini uzattı ve ben de tek kaşımı kaldırarak ona şüpheyile baktım.

"Isırmam," dedi ve uzattığı eli tutarak beni yukarı çekmesine izin verdim.

Sonunda onunla yüz yüze geldiğimde, daha doğrusu ona bakmak için boynumu büktüğümde, kendimi çelikleştirdim.

"Joslyn ile evleniyorum."

Acının göğsümü yarmasını beklemiyordum, özellikle de danışmanlarına bunu söylediğini duyduğum için.

Başımı salladım.

"Tebrikler." Neden sesim

acı geliyordu?

"Danışmanlarım, krallığımı ele geçirmek için komplo kurabileceğin eve gitmene izin veremeyeceğimi söylüyor-"

Böyle saçma bir şey karşısında kahkahalarla bağırdım ama onun bakışları beni susturdu.

"Yani beni öldürmek zorundasın." Elindeki av bıçağına baktım. Beni kendi kılıcımla mı öldürecek? Tam burada, labirent çitinin mahremiyetinde? Panik tüm bedenimi istila etti.

Ölmek için çok gencim.

Suçlamam karşısında incinmiş görünüyor, gözlerimin içine derin derin bakıyordu. "Seni asla öldüremem, Arwen." Bu açıklamadan dolayı üzgün görünüyordu ve nedense bu sözler ondan romantik geliyordu. Biraz gevşedim ve o da bana bir adım daha yaklaştı.

"Sana Kraliyet Muhafızlarıma katılmak isteyip istemediğini sormaya geldim," dedi. "Bahsettiğim gün bu konuda heyecanlı görünüyordun ve bu yüzden... eğer istersen senin için bir yer var."

Şok içinde ağızım açık kaldı. Konuşmaya çalıştım ama kelimeleri bulamadım. Hasta mıydı? Gücünü hortumlayıp herkesi öldürebildiğimi öğrenmişti ve şimdi de beni koruyucularından biri olarak mı istiyordu?

Sanki bir cevap bekliyormuş gibi beklentiyle bana baktı. Ciddi biriydi. İçimden kahkahalar yükseldi ve uzuvlarımı bir hafiflik kapladı. "Kraliyet Muhafızları'nın bir üyesi olmak, şaka mı yapıyorsun? Bu benim hayalim!"

O anın etkisine kapıldım ve kendimi kollarına atarak ona sarıldım. Vücudu sertleşti ve geri çekildim, bunun ne kadar uygunsuz olduğu için kendimi azarladım.

"Özür dilerim. Heyecanlandım." Ondan uzaklaştım, soylu bir terbiyeye sahip olmadığının ve bu adamla muhtemelen milyonlarca kuralı çiğnediğimin acı bir şekilde farkındaydım. Bu *kralla*.

Başıyla onayladı. "Tehlikeden çok az korkuyorsun, bir Kraliyet Muhafızı kadında aradığım şey de budur. O gün Çingene Kayası'na yapılan saldırıda takındığın tavır takdire şayandı. Seni ejderha güçlerini kontrol etmen için eğiteceğim ve Regina da seni savaş konusunda eğitecek. Krallığım için büyük bir değer olacağını düşünüyorum."

Reverans yaptım ve iyi bir önlem olarak başımı da eğdim. "Nazik teklifinizi kabul ediyorum."

Kaşlarını çattı, hevesimden biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Doğuştan kraliçe olduğunuzun ve sizi hayatınızın geri kalanında hizmetime vereceğimin farkında mısınız?"

Hevesle başımı salladım. "Ben kraliçe değilim. Ben sadece aileme bakmak isteyen bir avcıyım. Nereye yönlendirirseniz sizi takip edeceğim, Majesteleri."

Yüzü gevşedi, nefes alıp vermesi yavaşladı. Söylediğim bir şey onu etkilemişti. Kötü bir şey söylememiştim, bu yüzden özür dilemem gerekip gerekmediğinden emin değildim. Gözlerimin içine derin derin baktı ve sanki hava etrafımızda mıknatıslanmış gibi hissettirdi. Somut bir şeyle yoğunlaşmıştı. Uzanıp ona dokunmak, o gün ejderhasını okşadığım gibi boynunu okşamak için çok güçlü bir istek duydum.

Bu, düşüncelerimi öpüşmemize geri getirdi. Acaba 1 Mayıs çadırındaki de o muydu? Bu çılgıncaydı, değil mi?

Sanki o da öpücüğü düşünüyormuş gibi bakışları dudaklarıma kaydı ve ben zorlukla yutkundum. "Bıçağımı geri alabilir miyim?" Elimini uzatıp ona sürekli dokunmak istememe neden olan büyüyü bozmayı umarak sordum.

Boğazını temizledi ve bıçağı bana uzattı ama vücudumu aşağı yukarı süzmeden önce değil. "İyi bir av bıçağı ama yakında düzgün bir kılıca ihtiyacın olacak. Bir yay ve oka da."

Yeni silahlar edinmenin sevinci yüzümden okunuyor olmalıydı, çünkü dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kalktı.

"Umarım bu yeni düzenleme ikimize de uyar. İyi günler, Arwen." Başını öne eğdi.

"İyi günler lordum," dedim, Kraliyet Muhafızları'na katılma ihtimalinin başımı döndürdüğünü hissederek.

"Bana Drae diyebilirsin," dedi ve sonra uzaklaştı.

Kralla ilk isim bazında mı? Bu daha iyi olamazdı. Sadece beni öldürmeyecekti, Kraliyet Muhafızlarına katılacaktım!

O sırada Narine'nin kız kardeşinin düğünü aklıma geldi ve arkasından seslendim. "Bekle!"

Durdu, omzunun üzerinden bana baktı.

"Ordunuzdaki pozisyon için bir maaş var mı?"

Beni değerlendirdi. "Elbette. Ay başına yüz yeşim sikke." Narine'in tam olarak bu kadar paraya ihtiyacı vardı!

"Ama şatoda kalabilecek ve bedava yemek yiyebilecek miyim?" diye sordum. Başını salladı. "Kalacaksın."

"İlk ay ödemem için avans alabilir miyim? Satın almam gereken çok önemli bir şey var. Bu gecikemez." Sertçe yutkundum. Bir erkekten para istemek hiç iyi hissettirmemişti. Henüz başlamadığım bir iş için kraldan avans istemek berbat hissettiriyordu. Ama Narine'ye kız kardeşinin düğünü için ödemenin tamamını yaparak sürpriz yapmak istiyordum.

Kaşları birbirine çatıldı. "Benim bilmediğim bir kumar sorunuz mu var?"

Güldüm. "Hayır, daha fazla yalan söylememek adına... Hizmetçimin küçük kız kardeşinin düğünü için."

Bir süre bana baktı, belki de verdiğim cevapları okumuştı ve sonra kaşları birbirine çarparak kafasında bir düğüm oluşturdu. "Bir aydan daha az süredir tanıdığın bir hizmetçiye bütün bir aylık maaşını mı ödeyeceksin?"

Hayır demeyeceğini ya da Annabeth'e söylemeyeceğini umarak başımı salladım.

"Pekâlâ. Yarın kale tüccarını gör," dedi. "Bunu temizleyeceğim."

Sonunda gittiğinde, şansımın ne kadar değiştiğine inanamadım.

Paranın çoğunu her ay eve, anneme ve kız kardeşime gönderebilecektim ve hayallerimdeki işe sahip olacaktım. Kral, Joslyn ile birlikte varisine kavuşacaktı ve her şey yoluna girecekti...

O zaman neden biri göğsümde bıçakla bir delik açmış gibi hissediyordum?

HHIRHEEN

"Nedir bu?" Narine, içinde yüz yeşim sikke bulunan keseyi açık avucuna attığımda gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde sordu. Bu sabah ilk iş kale tüccarına gitmiştim ve o da benim için bir torba dolusu sikke hazırlamıştı.

"Bu kız kardeşinin düğün ödemesi ve günün geri kalanında işlerini halletmek için izinlisin," dedim ona, yüzümdeki sırıtışı engelleyemeyerek.

"Nasıl!?" diye haykırdı, içine bakmak için çantayı açarken gülüyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı ve bana baktı.

"Bir iş buldum. Bu benim ilk ay avansım," diye belirttim.

Başını salladı ve çantayı bana geri vermeye çalıştı. "Hayır, veremem. Bu çok cömertçe. Bir gün için kendi kız kardeşinin düğününü ödeyeceksin."

Kıkırdadım. "Cinder Köyü'ndeki düğünler on yeşim sikkesine mal olur ve herkes paylaşmak için bir tabak yemek getirir. Güven bana, bunu karşılayabilirim."

Dudağını çiğnedi ve şaşkınlıkla başını salladı. "Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Ne iş buldun? Jade City'de mi?"

"Kralın Kraliyet Muhafızlarına katılmam istendi. Krala sadakat yemini ettikten sonra bir saat içinde ilk antrenmanıma başlayacağım."

Narine'nin kahverengi kaşları saç çizgisine çarptı. "Tüm bunlardan sonra kral senden Kraliyet Muhafızlarına katılmanı mı istedi?"

"Biliyorum. Çılgınca, değil mi?"

Başını salladı. "Söyleyeceğim. Joslyn'le evleneceği haberini duydun mu?"

Başımı eğdim, duygularımı yüzümden uzak tutmaya çalıştım.

"Bir varis için yanıp tutuştuğunu duydum ama kimse nedenini bilmiyor. Kraliçe Amelia için o kadar çok yas tuttu ki, kimse bu kadar çabuk yeniden evleneceğini düşünmedi,

ama..." sesi kesildi.

Nedenini biliyordum. Ama bu Kral Valdren'le olan sırrımdı. *Drae*, artık ilk isim bazında konuşuyorduk. Bunu gizli tutacak kadar ona saygı duyuyordum. Eğer insanlar büyülerinin ve geçim kaynaklarının onun bir varisi olmasına bağlı olduğunu bilselerdi, bu tüm krallıkta panik yaratırdı.

"Joslyn'den çok etkilenmiş olmalı," dedim.

Narine başını salladı ve paralarını alıp gitmeden önce bana iyi günler diledi.

Odamdan çıktım ve adımlarımı hızlandırarak eğitim alanına doğru ilerledim. Annemin deri zırhını giymiştim ve Regina gibi bir Kraliyet Muhafızı olmaya hazırdım.

Regina'nın sadakat yemini etmem için kendisiyle ve kralla buluşmamı istediği büyük salona doğru hızla ilerledim. Oraya vardığımda, ellerini arkasında kavuşturmuş kapının dışında bekliyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Başımı salladım. Bu küçük maceranın neleri içereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama krala bağlılık yemini etmeye ve şövalye ya da her neyse onun ordusuna katılmaya hazırdım.

Büyük çift kapıyı açtı ve nefesim boğazımda düğümlenerek yukarı baktım. Neredeyse *tüm* ordu buradaydı. Ve görünüşe göre bazı soylu aileler de buradaydı. Kraliyet Muhafızları, yanımda Regina'yla birlikte yürüdüğüm koridora bakacak şekilde mükemmel sıralar halinde duruyordu. İçime kapanıp ölmek istedim. Böyle bir kalabalık beklemiyordum. Beklediğimden çok daha büyük bir olay gibi görünüyordu. Ön tarafa ulaştığımızda, soylu ailelere kibarca gülümsedim, herkesin basit bir sadakat yemini için neden burada olduğuna şaşırdım.

Yükseltilmiş kürsüye ulaştığımda, yüksek arkalıklı tahtında oturan krala baktım. Taht, ejderha pullarını taklit etmek için siyah metalden yapılmıştı; tasarımı, arkasından yukarı doğru büyüyen ve arkasında yayılan alevleri andırıyordu. Ona yaklaştığımda sarı gözleriyle beni izledi.

Regina onun önünde dururken başını eğdi, ben de aynısını yaptım, kalbim boğazımda düğümlendi.

Ya yalan söylediyse? Ya beni asla korumasına almayacaksa ve kafamı kesmek üzereyse?

Tahttan kalkıp bana doğru yaklaşırken bir metal gıcırtısı duyuldu. "Tarihimizin büyük bir kısmı atalarımız tarafından gizlendi, ancak birçoğunuz bir zamanlar *iki* ejderha klanı olduğunu biliyorsunuz."

sesi salonun her yerinde yankılanarak böğürdü. "Leydi Arwen'e büyü testi yaparken, onun Tutulma Ejderhası klanının kayıp bir üyesi olduğunu keşfettik."

Arkamdan nefesler ve mırıltılar yükseldi ve ben onun ifşasına hazırlıksız bir şekilde donakaldım. İnsanlara benden bahsedeceğini düşünmemiştim... Sırrım herkesin duyabileceği şekilde ortaya çıkınca birden kendimi çıplak hissettim ama aynı zamanda bana kayıp *kraliçe* demediğini, bunu kendine sakladığını fark ettim.

"Kendisi ordum için büyük bir değer olacak ve sadakat yemini etmesinden onur duyuyorum" dedi.

Bu *büyük* bir olay gibi, kendimi hazırladığımdan çok daha büyük bir olay gibi geldi. Kesinlikle bayılacaktım.

Regina yumuşak bir fısıltıyla bana "Diz çök," dedi.

İki dizimin üzerine çöktüm, başım hâlâ eğikti ve kral dört basamak inerek alt kata indi ve bana yaklaştı.

"Kralınla yüzleş," dedi Regina ve ben de Kral Valdren'in sonsuz yeşil gözlerine baktım. En çok hangi rengi sevdiğime karar veremiyordum, yeşil mi sarı mı? Duygularına göre o kadar sık değiştiriyordu ki, fark edip etmediğini bile merak ediyordum.

"Cinder Dağı'ndan Leydi Arwen Novakson." *Leydi*, soylu bir unvandı. Bana böyle hitap ederek, herkese tek bir kelimeyle asilzade statüsünde olduğumu söylüyordu.

"Evet, kralım?" Beni dikkatle izlerken gözlerinin içine baktım. Bana baktığında, sanki beni bir kitap gibi okuyordu.

"Yaşadığınız sürece kralınız ve hükümdarınız olarak bana sadakat yemini ediyor musunuz? Beni ve ailemi kendi hayatından daha çok koruyacağına?"

"İstiyorum," dedim sesimi herkesin duyabileceği şekilde yansıtarak.

Kalabalık alkışa boğuldu. Ayağa kalktım, sonra kral ellerini uzatarak herkesin sessiz olmasını işaret etti.

Olduğum yerde kaldım.

"Ve büyüyle bana asla zarar vermeyeceğine yemin ediyor musun?" diye ekledi.

Boğazım duygularla sıkılırken içimde acı yükseldi. Regina'nın yüzündeki ifadeden bunu herkese sormadığını anlayabiliyordum ve bana *hâlâ* tam olarak güvenmediği gerçeği yaraya tuz basmak gibi acı veriyordu.

"Evet, kralım," diye homurdandım.

Yüzü gevşedi ve kalabalık tekrar alkışlamaya başladı ama ben diz çöktüğüm yerde kaldım.

"Artık kalkabilir miyim? Ya da bana başka bir şey sormak ister

misiniz?" Ona söyledim. Toplanan insanlar o kadar yüksek sesle alkışlıyorlardı ki sadece Regina ve

Kral muhtemelen beni duymuştur.

Bana sırtıttı. "Kalkabilirsiniz leydim."

Ayağa kalktım, dizlerimi fırçaladım. Cebine uzanarak Kraliyet Muhafızları amblemiyle donatılmış bir göğüs plakası çıkardı. Arka plan siyahtı ve üzerinde altın bir ejderha amblemi vardı. Eksik olan tek şey Drayken seçkin muhafızlarını simgeleyen kırmızıydı ama yıllar içinde rütbelerimi yükseltip onu da almayı planlıyordum.

"Kraliyet Muhafızları'na hoş geldin, Arwen." Tabağı bana uzattı ve yüzümde beliren aptalca sırıtışa engel olamadım.

"Antrenmanda iyi şanslar," dedi bana ve sonra dönüp odadan çıktı.

Tamam, bu sadece beş dakika için biraz garip ve abartılı bir olaydı. Orada bulunanlar kralın yanlarından ayrılmasına aldırtış etmemiş gibiydiler, çünkü kendi aralarında sohbet etmeye devam ettiler ve Kraliyet Muhafızları beni tebrik etmek için öne atıldılar.

Gülümsedim ve onlara teşekkür ettim. Regina omzuma doğru eğilerek kulağıma fısıldadı: "Burada kolay zamanlar geçirmediğini biliyorum ve ben de senin komutanın olmak üzereyim, bu yüzden özel muamele gösteremem." Başımı salladım ve dudakları kocaman bir gülümsemeye dönüştü. "Ama bir kadın olarak söylemeliyim ki, senin muhafız birliğinde olmandan gurur duyuyorum. Benim için bir zevk, Arwen."

Kalbim hafifledi ve çarpmaya başladı. Küçüklüğümden beri Regina Wayfeather'ın hikâyelerine kafayı takmıştım. Tavernanın önünden gezerken erkeklerin ondan ve katıldığı tüm o muhteşem savaşlardan bahsettiklerini duyardım.

"O zevk bana ait Regina."

Sonra yüzü soğukkanlı bir sakinlik maskesine dönüştü. "Artık bana Komutan diyebilirsiniz."

"Evet, Komutan." Sanırım bu otuz saniyelik yakınlaşma bize yetecekti. Beni Hades'e götürecekmіř gibi görünüyordu.

"Calston!" Regina, konuşmakta olduğu diğer savaşçılardan birine seslendi.

Benden birkaç kış büyük, uzun boylu, geniş omuzlu ve kumral saçlı bir adam bize doğru yaklaştı. Saçlarını kralla aynı tarzda, yanları tıraş edilmiş ve arkadan uzun bir örgü şeklinde örmüştü. Yüksek rütbeli bir savaşçıya yakışırdı.

Regina'nın önünde esas duruşta durdu. "Evet, Komutan?"

"Leydi Arwen'e cephaneliği gösterdikten sonra onu yavru eğitim alanına götürebilir misin? Oraya gitmem gerekiyor."

Yavru eğitim alanı mı? Bize böyle mi diyorlardı?

Ona başını salladı ve o da gitti.

Sonra döndü ve benimle yüzleştirdi. "Leydi Arwen." Eğildi.

Önümde eğilmesini ve bana hanımefendi denmesi tuhaftı ama sanırım kral beni soylu biri olarak açıkladığına göre artık protokol böyleydi.

"Ee, Calston?" Reverans yaptım ve sırtı, yakışıklılığı beni şaşkına çevirdi. Sağ yanağında derin bir gamze vardı.

"Bana reverans yapmayacaksın, ben soylu değilim," dedi. "Ve artık kralın Kraliyet Muhafızları'nda olduğunuza göre, ona sadece kısa bir süre başınızı eğmeniz gerekiyor."

Sertçe yutkundum, yanaklarım kızardı. "Not edildi. Ben de aslında soylu değilim. Yani, kan bağıyla sanırım, ama Cinder Köyü'nde büyüdüm."

Parlak beyaz, düz dişlerini göstererek bana kolayca gülümsedi. "Grim Hollow'un dışındaki küçük bir köydenim ve arkadaşlarım bana Cal der."

"Cal." Başımı salladım.

Uzandı ve sırtımın küçük kısmına dokunarak beni kalabalıktan uzaklaştırıp yan kapıya götürdü. Kapıyı benim için açtıktan ve ilk ben geçene kadar bekledikten sonra sessiz koridorda benimle buluştu.

Koridorda yürüyüp kütüphanenin önünden geçerken bana "Dürüst ol," dedi. "Törende herkesin önünde olmak senin için ne kadar garipti?"

Güldüm, onun gerçekliğinden anında hoşlandım. "Çok garip. Regina bu kadar çok insan olacağı konusunda beni uyarmamıştı."

"Yeni yavruların kıvrınmasını görmek hoşuna gidiyor."

"Bana daha ne kadar yavru diyecekler?"

Homurdandım. Kıkırdadı. "İlk savaşını görene kadar."

Göğsümü kabarttım. "Ejderha kralının sırtına binerken bir Nightfall savaşçısını öldürdüm."

Bana etkilendiğini gösteren bir bakış attı.

"Duydum. Birkaç dakika içinde bir düzine düşman öldürene kadar bekle. O zaman sana artık yavru demeyeceğiz."

Bir düzine mi? Düşüncesi bile midemi bulandırıyor ama artık Kraliyet Muhafızları'nın bir üyesiydim ve buna alışmam gerekiyordu.

Öldür ya da öldürül.

Başımı salladım ve koridorun sonundaki bir kapıyı açarak dışarı çıktı. Avluyu geçip başka bir binaya girdik ve iki dev demir kapının önünde durduk.

"Thad!" Cal kapıya vurdu ve kapı açıldığında elinde beş tahta kılıç tutan dev göbekli kısa boylu bir adam ortaya çıktı.

"Eğitim kılıcı mı?" Thad sordu.

Cal başını salladı, yığından bir tanesini alıp bana verdi, sonra da diğerlerini alıp eğitim alanına götürdü.

Beklediğimden daha ağırdı ama kralın kılıcı kadar da ağır değildi. Küçük, zayıf bir eğitim kılıcı istemiyordum, özellikle de kral düzgün bir kılıca ve ok ile yaya ihtiyacım olduğunu söyledikten sonra, ama çenemi kapalı tuttum.

"Kraliyet Muhafızları'nda başka kadınlar da var mıydı?" Yeşil çimenlikte yürürken sordum.

Cal bana ciddi bir bakış attı. "Hayır, hanımefendi. Sadece sen ve Regina."

Böyle bir şey olmayacağını umuyordum... Diğerleri gibi kabul edilmek istiyordum. İyi bir avcıydım ve düzgün bir eğitimle harika bir savaşçı olacağıma emindim.

"Kral seni Kraliyet Muhafızları'na çağırdığına göre büyük bir gücün olmalı," dedi Cal ve ben aniden sessizleştim, yürüyüşümüze devam ederken kılıcı garip bir şekilde tutuyordum.

"Sanırım," diye mırıldandım.

Cal durdu ve bana baktı, bu da benim de durmama ve mavi gözleriyle buluşmama neden oldu. "Kral, çok güçlü olmadıkları sürece kadınların Kraliyet Muhafızları'nda yer almasına izin vermiyor, onları yanında görmekten korkuyor."

Sertçe yutkundum, çünkü bu bir uyarı gibiydi. "Regina güçlü mü o zaman?" Konuşmayı kendimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Kıkırdadı. "İçimizde en fazla güce sahip olan o. İstese tek nefeste yüksek bir binayı yakabilir."

O kadar büyük bir ateş püskürtebiliyor muydu? Bu inanılmazdı.

"Yani Eclipse klanı mı?" diye sordu bana kuşkuyla bakarak. "Düşündüm de... Yani, bu nasıl mümkün olabilir?"

Bu konu hakkında konuşmak istemedim. Çok tatlıydı ve iyi niyetliydi ama burada dikkatli olmam gerekiyordu. "Hiçbir fikrim yok." Omuz silktim, uzakta Regina'yı gördüm. Bana bakmıyor olsa da ona el salladım. "Geliyorum!" diye bağırdım ve hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Kral, Eclipse klanı soyumu ortaya çıkarmıştı çünkü erkekler eninde sonunda mavi ateşimi ve kanatlarımı görebilirdi ama bundan fazlasını bilmelerine gerek yoktu.

Eğitim alanına vardığımda, Regina önünde duran birkaç adama emirler yağırdırıyordu.

Ona doğru yürürken başım dönerek el salladım. "Hey, eğitimimiz var-"

"Geç kaldınız ve bu yeni çaylak filusunun aylarca gerisindesiniz," dedi. bana havladı. "Kılıcını al ve kendine bir eş seç. Dövüş formuna girmek için günde üç antrenmana ihtiyacın olacak. Zayıf askerler öldürülür ve benim nöbetimde buna izin vermeyeceğim."

Yutkundum. Bunun yeni filomla bir sabah kaynaşması olacağına dair tüm iddialar suya düşmüştü. Bana özel muamele göstermeyeceği konusunda şaka yapmıyordu.

"Emredersiniz Komutan." Kılıcımı havaya kaldırdım ve kaybolmuş gibi görünen sıska bir adamın yanında durdum.

"Yukarı," diye bağırdı Regina ve kılıcını önünde, gökyüzüne doğru tuttu. "Sağa çapraz," diye bağırdı ve kılıcı aşağı ve sağa doğru indirdi. Diğer adamlar da onun gibi yaptı, ben de hemen sıraya girdim ve hareketleri taklit ettim.

"Sola çapraz." Kılıcı sola doğru getirdi. "Ve aşağı." Kılıcı aşağı indirdi.

Sonra bunu beş bin kez daha yaptık. Belki o kadar çok değildi ama öyle hissettirdi. Kollarımın kemikleri erimiş ve geriye sadece deri ve kan kalmış gibi hissediyordum. Regina çalışmaya son verirken, kılıcı yukarıda tutmaya çalıştığımda titriyorlardı.

Regina gruba "Yiyecek bir şeyler getirin," diye seslendi ama sonra başını bana doğru eğerek geride kalmamı işaret etti.

Yanına gittim ve o da benden Cal'a baktı. "Öğle yemeğinden sonra gel ve Cal ile çalış. Arayı kapatman gerekecek."

Cal tüm ders boyunca Regina'ya yardımcı olmuştu ve şimdi de görünüşe göre benim öğretmenim olmuştu. Bana gülümsedi ve yine ne kadar yakışıklı olduğu dikkatimi çekti. Belki de kralla evlenmemek, kendi işim ve maaşımla bağımsız olmak en büyük nimet olacaktı.

Belki bunu kendime yeterince söylersem doğru olduğuna bile inanabilirim.

FOURHEEN

Üç Hafta Sonra.

Hades'in her ruh için korkunç bir kader olduğunu, öbür dünyada sürekli eziyet ve acıyla dolu olduğunu duymuştum. Regina ve Cal'ın sürekli "bakımı" altında geçen üç hafta boyunca bunun tadına bakmıştım. Sanki beni her gün ölümün eşiğine getirmeye çalışıyorlardı ve ancak Yaradan'la buluşmaya hazır olduğumda eve gidip dinlenmeme izin veriyorlardı. Deri avcı kıyafetim artık üzerime uymuyordu. Sürekli ağır silahlar taşıdığım ve zengin yiyecekler yediğim için her yerim şişmişti. Saray terzisi bugün onu benim için çıkaracak ve bir yan panel ekleyecekti.

Sürekli alıştırmalara, çürüklere ve hatta dikişlere rağmen, hiç bu kadar güçlü, hızlı ya da ölümcül olmamıştım. Savaşta kılıç kullanmayı ve düşmanıma ateş püskürtmeyi öğrenmiştim. Kendi kendimi iyileştirme gücüm olduğunu bile öğrendim. Daha önce iyileşmesi haftalarımı alan bir yara şimdi bir gün içinde iyileşiyordu.

Günde üç antrenman yapıyordum; biri Regina ve yavru bölüğümle, biri Cal ile, diğeri de kralın kendisiyle. Kral ve benim antrenmanlarım gizliydi, burada bana ejderha büyümü kullanmayı öğretti.

Joslyn ve kral bir hafta içinde evlenmek üzere resmen nişanlanmışlardı. Bazen antrenmanlara gelirdi ki bu biraz garipti. Onun krala aşık oluşunu izlerken ön koltukta oturuyordum ama kralın onun sevgisini paylaşmadığı açıktı. Ona karşı saygılıydı, ihtiyaçlarını önemsiyordu ama elini tutmuyordu, onu öpmüyordu ve kız bana bunun bir mantık evliliği olacağından korktuğunu söylemişti.

Ben de ona yakınlaşmıştım, onu iyi arkadaşlarımdan biri olarak görüyordum. Nazik, güçlü ve düşünceli biriydi ve neredeyse her akşamı bahçede yürüyüş yaparak ve günümüz hakkında konuşarak geçirirdik. İçinde bulunduğunuz durumu bilen başka birinin olması güzeldi ve hem Joslyn'in hem de benim durumumuz benzersizdi. O Embergate'in gelecekteki kraliçesi olacaktı ve benim Kayıp Kraliyet mensubu olduğum sırrını öğrenmişti. Kral katili. Tüm bu unvanlardan kaçındım. İyi bir avcı ya da Kraliyet Muhafızları'nda bir yavru olarak tanınmayı tercih ederdim.

Bir elmayı ısıtırken eğitim alanında durmuş kralı bekliyordum. Joslyn yakındaki bir kayanın üzerinde güneşleniyordu ve koyu renk saçları arkasına dökülmüştü.

"Annen ve kız kardeşin Güz Ayı Festivali için geliyorlar, değil mi?" Joslyn sordu.

Yüzümdeki sırtışı engelleyemeyerek başımı salladım. Neredeyse bir ay önce buraya geldiğimden beri onları görmemiştim ama eve kraliyet kuryesiyle yeni işimi bildiren bir mektup göndermiştim ve annem de Kraliyet Muhafızları'ndaki yeni görevimden memnun görünüyordu. "Drae kendisinin ve kız kardeşimin sarayda kalabileceğini söyledi."

Kralla ilk isimlerimiz gibiydik ve bunu itiraf etmekten nefret etsem de onu en yakın arkadaşlarımdan biri olarak görüyordum. Her gün antrenman için görüşürdük ve bana yeni şeyler öğretirken çok sabırlıydı ve konuşması çok kolaydı. Kraliyet Muhafızları'na katıldığım ve herkesin önünde yemin ettiğim andan itibaren bana tamamen güvenmiş gibiydi. Okunmaz bakışları olan o havasız kral gitmişti. Artık o sadece... Drae'ydi.

"Bunu yaptığına göre ne kadar iyi bir kral." Drae'nin sesi arkamdan geldi ve ben gözlerimi devirirken Joslyn kahkahalara boğuldu.

"Bazen fena değil," diye itiraf ettim ve beni omzumdan hafifçe itmesine neden oldum.

"Merhaba Drae," dedi Joslyn beceriksizce, doğrulup ona hevesle el sallayarak.

"Bugün nasılsın?" diye sordu ona nazikçe.

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Güzel. Yeni bir elbise diktirdim." Ellerini parlak sarı ipeğin üzerinde gezdirdi ve beklentiyle ona baktı.

Bir iltifat beklediği belliydi.

Drae onun ilgiye olan ihtiyacını okuyarak iç çekti. Beni atlatıp onunla yüzleşti ve eğilerek yanağından öptü. "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

Gerçekten de güzel görünüyordu; bu bir yalan değildi.

Joslyn ellerini Drae'nin ellerinin üzerine koydu, muhtemelen onun dokunuşu için çaresizce ona bakıyordu ve Drae'nin ona hayranlıkla bakarken onun üzerinde gezinmesini izlerken göğsümde küçük bir ağrı oluştu.

Ben de bunu istedim. Dokunacak, sarılacak ve öpecek birini istedim.

Drae ile sorgu odasında geçirdiğimiz o günden beri kimseyi öpmemiştim ve artık Joslyn ile evlendiğini bildiğim için hayatıma devam etmek istiyordum. Kılıç eğitmenim Cal ile yakınlaşmıştık ve beni öpmek istediğini düşündüğüm birçok kez kıl payı kurtulmuştuk ama bir şey onu engelliyordu. Bugün ona bunu sormaya karar verdim.

Kralla olan eğitimimden *sonra*.

Drae Joslyn'den uzaklaştı ve benimle yüzleşti. "Kırk metrelik bir akıntıya ateş püskürebilir, ellerinden her seferinde beş tane ateş topu fırlatabilirsin. Sanırım artık uçuşta ustalaşmamızın zamanı geldi."

İçimdeki endişe çalkalandı ve Joslyn aniden ayağa kalktı. "Kralım, geçen sefer o-"

Joslyn'in sözünü kesti. "Eğer savaşta yanımda savaşacaksa, yetenekli bir uçucu olduğumu bilmeliyim."

İçimi hastalıklı bir huzursuzluk kapladı. Toplamda üç kez dönüşmüştüm.

Bir kez büyü testimde. İkinci kez Drae ve Regina ile antrenman yaparken, o zaman kollarım ve bacaklarım da dönüşmüştü. Üçüncüsü ise geçen hafta, tüm vücudum mavi bir ejderhaya dönüştüğünde ve Drae beni onunla uçmaya ikna ettiğinde oldu. Dışarıda hava rüzgarlıydı, bu yüzden kanadım havayı yanlış yakaladı, büküldü ve elli metrelik ölü bir düşüşle düştüm. Ejderha büyüm bana ileri düzeyde iyileşme sağlasa da, tekrar acı çekmeden yürüyebilmem iki gün sürdü ve bunu tekrar yaşamaya hevesli değildim.

"Ben... Ben korkuyorum. Yapamam," diye itiraf ettim.

Başını iki yana salladı. "Yapabilirsin ve yapacaksın da. Eğer korkunun seni ele geçirmesine izin verirsen asla uçamazsın ve uçamayan bir ejderha ne işe yarar ki?"

İnleyerek gökyüzüne baktım, rüzgâr var mı diye.

Hiç yoktu.

Nightfall kraliçesi Büyük Nehir'deki köprülerimizi sürekli tehdit ediyordu. Oradaki savunmamızı tekrar aşmasının an meselesi olduğunu söylüyorlardı. Kralın ve tüm ejderha halkının ölmesini istiyordu, verimli topraklarımızı ele geçirmekten bahsetmeye bile gerek yoktu. Söylentilere göre

Nightfall toprakları yaz aylarında sıcak ve ıssızdı ve orada hiçbir şey yetişmezdi.

"Bunu yapabilirsin," diye beni cesaretlendirdi Joslyn. Sesindeki titremeyi duyabiliyordum.

Düşüşüme tanıklık etmek için oradaydı, beni yerde kırık ve kanlar içinde yatarken gördü. Geceleri uyumak için uzandığımda, bazen kafamın içinde onun yardım çığlıklarını duyabiliyordum.

Kral bana doğru yaklaştı ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Altında uçacağım, böylece düşersen seni yakalayabilirim."

Yeşil gözlerine bakmak, verdiği sözü duymak midemi ısıttı. Anında bu hislerim için kendimi suçlu hissettim, özellikle de Joslyn buradayken. Bedenlerimiz arasındaki sıcaklık o kadar yoğundu ki geri adım attı. Bu aramızda sık sık olurdu ama bu konuda hiçbir şey söylemez, görmezden gelirdik.

"Peki," diye homurdandım. "Ama tek bir kemik kırarsam bana beş yüz yeşim sikke borçlu olursun."

Sırıttı. "Anlaştık."

Yanına gidip kılıcımı, para kesemi ve kemerimi ona uzatırken Joslyn bana, "Ben bin dolara giderdim," dedi.

Ona gülümsedim. "Senin kemiklerin benimkilerden çok daha değerli," diye onu bilgilendirdim ve sonra çalılıkların sık olduğu dereye doğru yürüdüm, böylece mahremiyet içinde üstümü değiştirebilirdim.

Kral yüzünü bir ağaca döndü ve açık havada soyunmaya başladı. Bu adam kendisini çıplak görenleri umursamıyordu ve ben de şu anda onun popo yanaklarının görüntüsüyle kendimden geçmiş durumdaydım. Kıkırdayarak, daha önce Cal ile yaptığım antrenman seansında çamura bulanmış olan antrenman kıyafetlerimi çıkardım ve tamamen çıplak kaldığımda vücuduma baktım.

Kalçalarım ve dizlerimde mor, mavi ve sararmış çeşitli çürükler vardı. Her biriyle gurur duyuyordum. Karnımdaki ve kalçalarımındaki kaslı girintiler en belirgin olanlarıydı ve onlarla da gurur duyuyordum.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım ve sihrimi hissettim.

Kralın bana öğrettiği gibi dönüşmek, ateş fırlatmak ya da üflemekten farklı bir büyü bölümüydü. Daha derindi ve gerçekten güvenle çekip çıkarılması gerekiyordu. Dönüşüm büyüme uzanarak, toplayabildiğim kadar güçle onu sertçe çektim. Acı boyunca

Kemiklerin çatırdama sesi çalıların arasında çınlamaya başladığında omurgam ve ben öne doğru eğildim.

"İşi çoktan bitti!" Joslyn trilled.

"Beklemek zorunda!" Ben de acı dolu bir hırıltıyla karşılık verdim.

Kralın sabırsız bir adam olduğunu öğrenmişim, ama bu sadece beni daha fazla bekletmesini istememe neden oluyordu.

Dönüşümümü tamamladıktan sonra, sık çalıların arasından çıktım ve yolumun üzerindeki bazı dalları kırdım.

Kral beni gördüğünde *'Uçmak için mükemmel bir gün'* dedi.

Ona bir ejderha homurtusu ve göz kırpmasına eşdeğer bir tepki verdim. *"Unutma, Kraliyet Muhafızlığı sözleşmeme göre eğer ölürsem cesedimi Cinder Köyü'ndeki anneme geri götürmen gerekiyor."*

"Bunun olmasına asla izin vermem, Arwen," diye sevindi.

Yanına yanaştım ve ona uzun uzun baktım. *'Şimdi de yaşayıp yaşamadığımı mı önemsiyorsun? Çok yol kat ettiniz kralım.'*

Bir ay önce beni hapsetmiş ve öldürmekle tehdit etmişti. Bunu yaşamasına asla izin vermemeye kararlıyım.

'Sana söyledim, ilk tanıştığımız andaki davranışlarımdan pişmanlık duydum. Beni öldürmek için burada olduğunu sanmıştım!' diye tersledi.

Kanatlarımı açarak olabildiğince hızlı bir şekilde pompaladım. *"Hayır, sadece Cinder Köyü'nden uçamayan bir kız! Cesaretimi kaybetmeden önce son kelimedeye yere tekme attım."*

Rüzgârın direnci kanatlarımı zorladıkça içime bir korku yayıldı. Bocaladım ama Drae'nin sesi beni rahatlatmak için kafamın içindeydi.

"Harika gidiyorsun, sadece nefes al ve kanat atışlarına odaklan."

Ejderha burun deliklerimden hava emdim ve sonra aşağı bakınca Drae'nin tam altımda olduğunu gördüm.

"Düşersen seni tutarım."

Sinirlerimi silkeleyerek kanatlarının ne yaptığına odaklandım. Yukarı, durakla, aşağı, durakla, yukarı, durakla. Yaptığımız şeyi taklit ettim, ki bu benim çılgınca hızlı uçuşumdan çok daha yavaş, yumuşak ve kontrollüydü.

'İşte bu,' dedi.

"Git, Arwen!" Joslyn'in aşağıdan gelen sesi bana ulaştı ve sıırıttım.

Drae sola saptı, saray kapılarının dışındaki çiftlik arazisine doğru ilerliyordu ve ben yutkundum.

"Emin misin?" Ona sordum.

Dönüşüm güçlerimi sadece Kraliyet Muhafızları'nın seçkin üyeleri ve ev personeli biliyordu. Çiftliklerin üzerinden uçmak insanların konuşmasına neden olurdu. Sadece tam kanlı bir kraliyet ejderhası dönüşebilirdi.

Kale kapılarının üzerinden uçarken tek söylediği, *'Sizinle ve yeteneklerinizle ilgili soruları yanıtlamaya hazırım,'* oldu.

Hiç bu kadar uzağa ya da bu kadar uzun süre uçmamıştım ama endişemi bir kenara itip onu takip ettim. Sıra sıra buğdayların üzerinden süzıldük, sonra altın rengi tarlalar mor lavantalara dönüştü ve sonunda bir grup söğüt ağacının üzerinden alçalmaya başladı.

Kaleden belki yarım saatlik bir yürüyüş mesafesindeydik. Güzel ve kısa bir uçuş olmuştu. Benim için çok uzun değildi ama kendime güvenmemi ve daha fazlasını istememi sağlayacak kadar yeterliydi. Alçalırken, bizi nereye götürdüğünü görmek için aşağıya baktım ve kalbim boğazıma fırladı.

Dört dev ağlayan söğüdün oluşturduğu çemberin arasında bir avuç mezar taşı vardı. Bir tanesi büyüktü, bir yetişkininki gibi, diğer dördü ise küçüktü.

Dört çocuk.

Burası Kraliçe Amelia ve doğmamış çocuklarının yattığı yeri.

"Seni buraya neden getirdiğimi bilmiyorum," dedi birden kafamın içinde, küçük mezarların önüne inerken. Ağaçlardan birinin altında bir sepet giysi vardı ve acaba buraya sık sık uçtuğu ve sonra insan formuna geçtiği için mi diye merak ettim.

Sertçe yutkundum, kabaca yanına indim, düşmemeye çalıştım çünkü inmek henüz ustalaştığım bir şey değildi.

Henüz ne söyleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden sadece yanında durdum ve altın işlemeli yeşil yeşim taşlı mezar taşına baktım.

*Majesteleri, Kraliçe
Amelia. Sevgili eşim ve
annem.*

En iyi arkadaşım.

Boğazımda bir hıçkırık oluştu ama ejderha formundayken kulağa hırıltı gibi geliyordu.

Kral bana baktı, siyah parlak pulları sarı yanan gözleriyle büyük bir tezat oluşturuyordu. *'Ejderha formundayken ağlamaya çalışma. Kulağa korkunç geliyor ve civardaki köylüleri korkutacak.'*

Benimle nadiren şakalaşırdı, bu yüzden beni ürküttü ve ejderha formunda yine korkunç bir ses çıkaran hırıltılı bir kahkaha attım. Burun deliklerimden siyah duman sızdı.

Dudakları geriye doğru sıyrılarak tüm ejderha dişlerini sergiledi. Bunun bir gülümseme olduğunu ve böyle bir zamanda güldüğüm için beni yemek istemediğini umuyordum. *'Amelia seni severdi. Onunla kılıç çalışmayı severdi.'*

Regina'ya her fırsatta.'

"Gerçekten mi?" diye sordum, onun hakkında bunu hiç bilmiyordum. Onu sadece narin dalgalı bir elbise ve kadınsı bir makyajla görmüştüm. Regina ile kılıç talimi yaptığını hayal etmek dudaklarıma bir gülümseme getirdi.

"İlk çocuğumuzu kaybettikten sonra Amelia ağlayarak kaleden kaçtı ve ben onu burada, ağaçların ortasında ağlarken buldum. Ona geri dönmesini ve kaybettiğimiz küçüğümüz için bir evden daha büyük bir anıt mezar inşa edeceğimi söyledim ama o hayır dedi."

"Neden?" Ona bir adım daha yaklaştım, her sözüne kilitlenmişim.

"Ağaçların da ağlıyor gibi görüldüğünü ve yükünü hafifletmek için acısını onlarla paylaşmak istediğini söyledi. Biz de ilk cenazemizi buraya gömdük."

Hüzün beni ele geçirirken göğsüm ağrıyordu. Söylemesi güzel bir şeydi. Ağaçlar gerçekten de ağlıyormuş gibi görünüyordu, "ağlayan söğüt" adı da buradan geliyordu.

Söylemek zorunda olmadığı şey, karısıyla birlikte bir çocuğunun daha, bir diğerinin ve son olarak bir diğerinin öldüğüydü. Ve hepsini buraya getirmişti.

'Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim. Burası çok özel bir yer.'

O zaman insan formuna geçmeye başladı ve ben de döndüm, kıyafetlerini giyerken onu yalnız bıraktım. Bir kır çiçeği tarlasına doğru yürüdü, bir avuç dolusu çiçek kopardı ve Amelia'nın mezarına yerleştirdi. Sonra bir demet daha kopardı ve ben de yer değiştirmeye karar verdim. İnsan formuma geri dönmek küvetin giderinin fişini çekmek gibi bir şeydi. Her şeyi içinde tutuyordun ve aniden hepsi dışarı fırladı. Dönüşmem bir an sürdü, sonra sepete doğru koştum, dizlerimi geçen ve Drae kokan uzun bir tunik giydim. Dizlerimi de geçtiği için pantolonla uğraşmadım.

Drae üçüncü çocuğun mezarına çiçek bırakıyordu, ben de mor ve beyaz çiçeklerden bir demet koparıp bir araya getirdim ve dördüncü çocuğun mezarında onunla buluştum. Tek kelime etmeden çiçekleri ona uzattım ve o da çiçekleri küçük tümseğin üzerine yerleştirdi.

Orada uzun bir süre sessizce durduk, hafif esintinin söğüdün ip gibi uzun dallarını hareket ettirmesine izin verdik, ta ki sonunda bana dönüp

Bakışlarında fırtına kopuyordu.

"Joslyn'i sevmiyorum," diye ilan etti ve tüm vücudum kaskatı kesildi.

Bunu bana neden söylüyordu? Artık onunla iyi arkadaş olduğum için mi? "Ona saygı duyuyorum, iyiliğini önemsiyorum... ama onu sevmiyorum."

Kalbim kaburgalarımı bir kafes gibi sarsıyordu. Göğsümden fırlayıp yere düşeceğinden ve sınırlarımı açığa çıkaracağından gerçekten korkuyordum.

"Bir varisin olmalı yoksa ejderha halkı ölür." Suçluluk duygusunu yatıştırmaya çalıştım ve o da başını salladı.

"Ama seni seçebilirdim," dedi cesurca, bana yaklaşarak ve sanki tüm dünya ekseninden kaymış gibiydi.

Bunu neden söylüyor? Beynim o kadar karışmıştı ki nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyordum. Keşke beni seçseydim mi diyordu? İçimde aynı anda hem heyecan hem de keder vardı. Kral bir adım daha yaklaştı. Aramızda sadece ince bir kumaş parçası varken göğsümü göğsüne bastırdım ve birden kendimi bir cehennemin içine girmiş gibi hissettim. Daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık içime doldu ve üst dudağım ter içinde kaldı. Derin bir nefes aldı, göğsü bana daha sert bastırdı ve sonra titreyen bir nefes verdi. Öne doğru eğildi, dudaklarını ıslatmak için yaladı.

Onu öpmek istiyordum - Tanrım, şu anda onunla yatmak istiyordum, ama o anda aklımdan geçen tek bir şey vardı.

Joslyn.

Adam onu sevmiyor olabilirdi ama kız ona aşık oluyordu. Henüz evlenmemiş olabilirler ve bu sadece bir mantık evliliği olabilirdi ama bunu ona yapamazdım. O benim arkadaşımdı.

Yüzümü hızla çevirdim. "Yapamam," diye mırıldandım ve dondu kaldı, benden kocaman bir adım geri çekildi ve tüm o lezzetli sıcaklığı kendisiyle birlikte çekti.

Zorlukla yutkunarak başını salladı, yüzünde çelişkili bir ifade vardı. "Belki de en iyisi budur. Eğer kimseyi sevmezsem, öldüklerinde beni yok edemezler." Dönerek ağlayan söğütlerin oluşturduğu çemberin dışına çıktı.

Ağlamamak için kendimi zor tutarken, duygular boğazımı acı verecek kadar sıktı. Ona koşmak, onu kollarımın arasına almak ve beni sevebileceğini söylemek istedim. Bunun güvenli olacağını, benim de onu seveceğimi. Ama ölümünü izlediği sevdikleriyle çevriliyken, bunun gerçek olduğundan emin değildim. Dr. Elsie'nin dediği gibi, çiftleşmemizin nasıl bir çocuk yaratacağını bilmiyorduk-Joslyn daha güvenli bir seçimdi. Ben ise

Kendimi toparladıktan sonra kıyafetlerini çıkardı ve bana kraliyet kışını bir kez daha gösterdi.

Kış yanaklarının mükemmel detaylarından nefret ederek inledim ve sonra ona sırtımı vermek için döndüm. Öfkeyle tuniği çekip çıkardım ve sonra kendi vardiyamı başlattım.

Bunu neden yaptı? Neden böyle söyledi?

Joslyn'i sevmiyorum.

Seni seçebilirdim.

Bu sözler ölene kadar aklımdan çıkmayacaktı.

Tamamen ejderha formuma geçtiğimde, arkamı döndüm ve bana bir bakış attı ve yerden tekmeleyerek gökyüzüne doğru ilerledi.

Onu takip ettim, itirafı karşısında hâlâ şaşkınlık içindeydim. Beni seçmediği için pişman mıydı? Fikrini değiştirmek mi istiyordu? Bilmek istiyordum ama hiçbir şey söylememeye karar verdim. Joslyn'in hatırı için. Tüm ejderha-dostlarının iyiliği için.

Yatağını yapmıştı ve içinde yatmak zorundaydı.

Dönüş uçuşu sessiz ve biraz garipti. Drae söz verdiği gibi altımdan uçtu ve kanatlarımı her çırpışında uçma korkusu beni terk etti. Eğitim alanına geri döndüğümüzde Joslyn oradaydı, her zamanki gibi iyi bir nişanlı olarak, yeni sarı elbisesiyle erkeğini bekliyordu.

Heyecanla bize el salladığını görünce suçluluk duygusu içime işledi.

"Başardın!" diye bağırdı.

Joslyn'i sevmiyorum.

"Yürü, Arwen!" Yumruğunu havaya kaldırdı.

Joslyn'i sevmiyorum.

Çalıların arasına girip üstümü değiştirdim, karnımdaki yumağın gittikçe ağırlaştığını hissediyordum. Dışarı çıktığımda Joslyn kralın saçından bir yaprak koparıyor ve ona gülümsüyordu.

"Bu akşam birlikte yemek yemek ister misin?" Joslyn ona sordu.

"Benim... yetiştirmem gereken bir sürü iş var," dedi bana suçlulukla bakarak.

Kalbim aynı anda hem Joslyn için kırıldı hem de kralın onu sevmemesine sevindim. Korkunçtu, kötüydü ve yine de o anda onu kendim için istediğimi fark ettim. Keşke beni seçseydi diye düşündüm ama bu tür hayaller insanı yiyip bitiriyordu. Joslyn'in benim sevgili arkadaşım olduğundan bahsetmiyorum bile ve bu doğru değildi. Bunu derhal düzeltmem gerekiyordu.

Joslyn için adil değildi.

Joslyn'e ve krala gitmem gereken bir yer olduğunu söyleyerek Cal'ı aramak için aceleyle at ahırına doğru yola çıktım. Cal flört ediyordu

üç hafta boyunca benimle birlikte oldu. Onu öperdim ve ikimiz de birlikte mutlu olabileceğimizi görürdük ve kralı unutabilirdim. Drae de beni başka bir adamla görecekti ve Joslyn'le mutlu bir şekilde yoluna devam edecekti. Bu bir kazan-kazandı.

Bir sürü askerin yanından geçerken Cal'in adını haykırdım ve sonunda onu ahırın kenarında atını eyerlerken buldum.

Yaklaştığımı görünce sırtarak başını kaldırdı. "Hala ağrın var mı?"

Ona çarparak dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Kolları bana dolandı ve beni kendine doğru çekti. Dudaklarımız birbirine değdiğinde inledi ve yaptığım hatanın ağırlığını hemen hissettim.

Dünya kendi ekseninde dönmüyordu. Bu öpücük dünyayı sarsmadı. Anneme iyi geceler öpücüğü veriyormuşum gibi hissettim.

Aniden geri çekildi, sanki o da öpücükten hoşlanmamış gibi iri gözlerle bana baktı.

Tam bir aptaldım. Yaratıcının beni o anda bir yıldırımla öldürmesi için dua ettim, böylece bunu yaşamak zorunda kalmayacaktım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, sendeleyerek ondan uzaklaşırken. "Ben... ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yok."

Uzandı ve elimi tuttu. "Hayır. Yapma... İstiyorum ama... İznim yok."

Kıpırdamadan durdum, ona bakarken parmakları parmaklarımla arasındaydı. "Beni öpmene *izin* yok mu?"

Yanakları pembeleşti ve kimsenin bizi duyacak kadar yakın olmadığından emin olmak istercesine sağına soluna baktı. "Kral tüm Kraliyet Muhafızlarına hiçbirimizin seni alamayacağını söyledi."

İşte bu. Piç kurusu.

"Neden?" Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Yüzümdeki rengin azaldığını fiziksel olarak hissedebiliyordum.

Cal alt dudağını çiğnedi. "Joslyn'e bir şey olursa diye... sen onun yedeğisin."

Boğazıma gerçek bir safra kaçtı. Kral, beni *yedekte* tutabilmek için Kraliyet Muhafızları'ndan hiçbirinin benden hoşlanmamasını mı emretti?

Ben *kimsenin* yedeği

değildim. Piç kurusu.

Başımı salladım, adımını söylediğinde Cal'dan hızla uzaklaştım. Gözlerim dolmaya başladı ama onları geri kııptım.

Seni ağlarken görmelerine izin verme.

Neredeyse bir aydır antrenman yapıyordum. Kemiklerimi kırmış, kendimi kesmiş, bayılmışım ve bu adamların önünde tek bir damla gözyaşı dökmemiştim. Şimdi de görünmez bir kalp yarası için ağlamayacaktım.

Annabeth'in yanından geçerken ona sert bir gülümseme verdim, yürüdükçe boğazım sıkılıyordu. Sonunda odamın kapısını çekip açtığımda kendimi içeri attım ve arkamdan kapıyı kapattım.

"Arwen?" Narine'in tatlı sesi mutfaktan geldi ve sonra içimdeki her şey kırıldı. Yere yığılırken hıçkırıklar bedenimi sarstı. Artık kendimi tutamıyordum.

"Oh Maker." Narine ileri atıldı, beni kaldırdı ve sanki yara arıyormuş gibi vücudumu taradı. "Yaralandın mı?"

"Fiziksel olarak değil." Burnumu çektim. "Buraya gelmeyi hiç istemedim! Onunla evlenmek istemedim. Bunların hiçbirini ben istemedim." Ağladım.

Narine'nin yüz ifadesinde anlayış belirdi ve başını salladı, bukleleri yüzünde dalgalanıyordu. "Kalp meseleleri bedensel yaralanmalardan daha çok acı verir. Sana çay yapayım ve banyoyu hazırlayayım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve beni kanepeye götürüp bırakmasına izin verdim.

Narine banyoyu hazırlarken orada oturup çayımı yudumladıkça daha da sinirlenişiyordum. Drae Joslyn'e evlenme teklif etti, onu seçti, bana asılmamalıydı. Sonra da Kraliyet Muhafızları'na bana dokunmamalarını, böylece onun yedeği olabileceğimi söylüyordu! Bu hiç adil değildi. O güzel suratına bir yumruk atmak istedim!

"Sigara içiyorsun," dedi Narine ve ben donup kaldım, burnumdan yukarı doğru süzülen duman kıvrımlarına baktım.

Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirdim.

Eğer kimseyi sevmezsem, öldüklerinde beni yok edemezler. O anda kralın unutulmaz sözleri aklıma geldi ve söndüm. Ona duyduğum tüm öfke benden kaçtı ve sadece bir keder ve acıma yumağına dönüştü. Korkunç bir durumdaydı, halkı için görev yapmak zorundaydı. Joslyn çocuk sahibi olmak için onun için daha güvenli bir seçimdi ve ben buna saygı duyuyordum. Eğer durum tersine dönseydi, ben de aynı seçimi yapardım; halkımın iyiliği için kalbimi feda ederdim.

Banyodan sonra biraz kitap okudum ve erken yatmayı planlıyordum ki kapı çalındı. Gelenin kral olmasını umuyordum ama saatin geç olması nedeniyle bu uygunsuz olurdu.

Narine kapıyı geri çektiğinde Joslyn içeri adım attı, kırmızı lekeli gözleri ağladığını gösteriyordu.

Hades.

"Yürüyüşe çıkabilir misin?" diye sordu.

Hayır.

"Elbette." Sandaletlerimi giydim ve av bıçağımı alışkanlıktan dolayı pantolonumun arka kemerine soktum.

Koridorda sessizce yürüyorduk. Önce yanımdan geçen bir hizmetçiye, sonra da bahçeye açılan kapıda duran Kraliyet Muhafızlarına el salladım. Sadece bahçede yalnız kaldığımızda, mor leylaklara bakarken Joslyn bana baktı.

"Beni asla sevmeyecek," dedi ve kalbim kırıldı. "Ne?"

Şaşırmış gibi davranmaya çalıştım.

Joslyn ellerini birbirine kenetledi. "Az önce onunla konuştum. Bunun bir mantık evliliği olacağını ve beni sevmeyi hak ettiğim gibi sevebileceğinden emin olmadığını açıkça belirtti ve istersem bundan kurtulabileceğimi söyledi."

Bunun üzerine içimden bir şok geçti. "Bundan kurtulmak mı? Nişanı bitirmek mi?"

Başını salladı. "Çekip gitmeyi seçersem ailemin adının lekelenmemesini sağlayacağını söyledi. Hâlâ soylu statüsüne sahip olacaktım ve hayatımın geri kalanında bana bakması için aylık maaş bağlayacakmış."

Kralın nezaketi karşısında kalbim sıkışmıştı. Görüşüm bulanıklaşırken gözyaşlarımı birkaç kez kııptım. "Ne yapacaksın?"

Dudağını çiğnedi. "Ben kalacağım. Bir kraliyet varisi sağlamak ve Embergate halkını kurtarmak benim görevim ve bunu yapacağım. Aşk olsun ya da olmasın."

O da ona halkını kurtarmak için bir varise ihtiyacı olduğunu söylemiş. Onun halkını. Bizim halkımızı. Embergate'teki insanların yüzde doksanı damarlarında ejderha büyü taşıyordu ve kralın büyü eninde sonunda yok olurken ölüme yenik düşeceklerdi.

Birden Joslyn'e karşı büyük bir saygı duymaya başladım. "Sen iyi bir insansın. Harika bir kraliçe olacaksın," diye bilgilendirdim onu.

Onu kucağıma aldım ve omzumda ağladı. Drae'ye asla sahip olamayacağım için kalbimin kırıldığını itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Ama o anda kralı bir daha asla bir arzu nesnesi olarak görmeyeceğime yemin ettim. Onu sevdiği belli olan Joslyn'e olan saygımdan dolayı.

Geri çekildiğinde gözlerini sildi. "Bana bir hikâye anlat. Aklımı başımdan al."

Başımı salladım, bahçeyi adımlamaya başladım ve çocukluğumdan onu güldürecek bir hikâye bulmaya çalıştım. "Ben küçükken babam yeni ölmüştü ve şömine için kömürümüz yoktu. Yaşadığımız yeri düşünürsek ironik ama kömür de diğer her şey gibi satın alınmak zorundaydı. Babamın maaşı olmadan, annem korkunç ve soğuk bir kış olacağından korkuyordu."

Joslyn bana endişeyle baktı. "Ne yaptın sen?"

"Şey," diye mırıldandım, çimenlerde volta atarken, "Çingene Kayası'ndaki insanların kurutulmuş inek gübresi yakarak ısındıklarını duymuştum... ama Cinder Köyü'nde hiç ineğimiz yoktu. Sadece köpekler vardı."

Joslyn aniden kahkahalara boğuldu. "Sen yapmadın!"

Sırıttım, yüzümü ona döndüm, onu güldürdüğüm ve moralini düzelttiğim için mutluydum. "Köpek bokunun oldukça sıcak yandığını bildirmekten mutluluk duyuyorum."

..

Kelimeler boğazımda düğümlendi. Joslyn'in arkasında aniden bir adam belirdi. Bir eliyle ağzını kapatırken diğer eliyle boğazına bir bıçak dayadı. Zırhının üzerinde Nightfall arması vardı. Mekanik kanatlarının çelik parıltısı ay ışığında titriyordu.

Bir an için şok olmuş bir şekilde orada durdum ve sonra gömleğimin arkasındaki bıçağıma uzandım. Sonra arkamda yapraklar hışırdadı ve biri bileğimi kavradı, bıçağı düşürene kadar sertçe sıktı.

"O kadar hızlı değil," dedi cızırtılı yün gibi bir erkek sesi.

Korkmuş ve titreyen Joslyn'e bakarken kalbim boğazımda düğümlendi.

"Müstakbel eş hangisi?" diye sordu Joslyn'i tutan adam beni tutan kişiye.

Burun deliklerimden küçük duman dalları sızdı ve ejderha gücümü çektim.

Arkamdaki erkek elimi daha sıkı sıkarak beni hareketsiz bıraktı. "Senin elin."

Her şey çok hızlı oldu.

Bir saniye önce Joslyn dimdik ayaktaydı ve bir saniye sonra adam bıçağı boğazına doğru sürüklüyordu ve vücudu yere düşmeden önce hayat kanı elbisesine damlıyordu.

"Bunu da al. O yedek." Tanıdığım bir adam ormandan çıktı.

Bonner. Bir Kraliyet Muhafızı. Bir hain. Ondan hiç hoşlanmamıştım.

Beni tutan adam bıçağını çıkardı. Ezici keder ve Joslyn'in öldüğünün farkına varmak bana çarptı ve beni ikiye böldü.

Sıcaklık, öfke ve ıstırap beni tüketirken boğazımdan insanlık dışı bir feryat koptu. Dışarıya doğru mavi bir ateş patladı ve sonra her şey karardı.

FIFHEEN

"Arwen." Tanıdık, paniklemiş bir ses beni uyandırdı. "Arwen!" Yanağıma hafif bir tokat indi.

Göz kapaklarım hızla açıldı ve Drae ile yüz yüze geldim.

Panik içindeki yeşil bakışları vücudumu boydan boya taradı. "Yaralandın mı?" dedi.

Birkaç kez göz kırptım ve sonra tamamen çıplak olduğumu görmek için aşağıya baktım. Giysilerim yanmıştı. Küçük kül ve is parçaları tenimi lekelemişti. Bakışlarım bahçenin etrafını taradı ve her şeyin anısı bana geri geldi.

"Joslyn," diye inledim, vücudum titremeye başlarken dudağım titriyordu.

Kral uzanıp tuniğini çıkardı ve sonra kollarımı giysinin içinden geçirerek oturmama yardım etti. Askerler bahçede koşturup emirler yağdırıyor ve silahlanıyorlardı ama benim tek görebildiğim çimlerin üzerine yayılmış güzel siyah saçlar ve Joslyn'in vücudunun altındaki kan birikintisiydi.

"Ben... Ben onu kurtaramadım," diye hıçkırdım.

Kral beni kollarının arasına aldı ve iki cesede baktım.

Hayvan eti gibi yakıldılar. Gücüm olmalı.

"Biri bana ihanet etti. Kimdi o?" diye homurdandı kral kollarında benimle yürürken, beni sıkıca göğsüne bastırdı.

"Bonner," diye mırıldandım.

Kralın çenesi gerildi ve kolları bana daha sıkı sarıldı. Cal'ın yanından geçerken kral durup onunla yüzleşti. "Bonner'ın karısını sorgulamak için içeri alın. Eğer onun bir hain olduğunu biliyorsa, onu ve çocuklarını Nightfall'a sürgün edin."

Cal başını salladı ve sonra koşmaya başladı.

Nightfall ejderha halkına göre bir yer değildi... Sanırım bu yüzden kral hainleri oraya sürgün ediyordu. Topraklarına ayak bastığınız anda, eğer içinizde bir gram bile büyümlü kan varsa sizi öldürüyorlardı. Şu anda bu umurumda değildi. Joslyn'in bir goatin gibi kanının akıtıldığı görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum.

Ölümcul bir soğuk üzerime çökerken bedenim titredi.

Drae yanağıma bir tokat attı ve ben yine bayıldığımı fark ederek nefes nefese kaldım. "Şoka giriyor," dedi Dr. Elsie.

Dr. Elsie buraya ne zaman geldi?

Etrafıma bakındım, siyah ejderha pulu desenli duvar kağıdına ve koyu gri lake sayvanlı yatağı baktım. Drae beni kömür rengi ipek çarşafının üzerine yatırdı ve gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Bahçenin yarısını yaktı, en az yirmi metre genişliğinde ejderha ateşleyle patladı."

Dr. Elsie doktor çantasından bir elf şifa asası çıkardı ve bana doğru tuttu. Bir keresinde bir elf şifası görmüştüm. Bir elf, Embergate'ten Thorngate'e uzanan Nightfall topraklarındaki küçük tarafsız toprak parçası olan tehlikeli Dar Boğaz'da seyahat ederken kasabaya gelmişti. Boğazın dışına bir adım atarsanız, Nightfall savaşçıları yasal haklarıyla sırtınıza bir ok saparlardı.

Elf, Dar Boğaz'ın tarafsız bölgesinin dışına çıkan bir arkadaşıyla seyahat ediyordu ve Cinder Köyü'ne sırtında bir okla gelmişti. Şifacı iyileştirici asasını çıkardığında, sahip olduğu doğaüstü parıltıyı asla unutmadım. Mavi ile mor arası bir şeydi ama aynı zamanda gümüş rengiydi. Sanki gökyüzündeki yıldızlar o asanın içindeydi ve...

Tokat.

Nefesim kesildi, göz kapaklarım
çarpınarak açıldı. "Benimle kal!" Dr.

Elsie böğürdü.

"Beni tokatlamayı kes," diye sızlandım zayıfça, ona bakarak.

"Bilincinin yerinde olması gerek Arwen. Şoka giriyorsun ve nedenini bilmiyorum."

Sözleri beni çok korkuttu.

Şimdi elinde, nehirde yüzmek için elinize alacağınız bir sopa kadar küçük bir asa vardı. O büyümlü mavimsi mor renkte parlıyordu ve ışık tenimi yıkıyor, etrafını sarıyor ve bedenimi kucaklıyor gibiydi. Işık altımdaki çarşafı dokunmuyordu, sadece onu arıyor ve ona yapıyor gibiydi.

tıpkı köyüme getirilen düşmüş elf gibi canlıydı.

Bacaklarım aniden titremeye başladı ve dişlerim şiddetle takırdadı.

Elsie soluk soluğa, sanki az önce ona bir şey söylemiş gibi tenimi yıkayan ışığa baktı. "Sıcak bir banyo yaptır! Buz gibi soğuk. Organları iflas ediyor. Tüm ateşini adamlarla savaşmak için kullandı ve şimdi... donarak ölüyor."

Kral Valdren şimdi tepemdeydi, gözleri turuncu bir ateşle parlıyordu. "Banyo için zaman yok. Kımılда."

Dr. Elsie kaşlarını çatarak ona baktı. "Lordum, ona ihtiyacı var-" "Kımılда!" diye bağırdı ve Elsie ayağa fırlayarak geriye doğru tökezledi.

Tüm vücudum sarsıldı, soğukluk kalbimin içine kadar girdi ve beni sıktı. Gözlerimi kapadım, Yaratıcıyla buluşmaya hazırdım, sonra yakıcı bir sıcaklık tenimi sardı. Göz kapaklarım açıldı, tam o sırada kral kendini üzerime bıraktı, ellerinden alevler fışkırıyor ve tüm bedenimi sarıyordu.

Yanıyordu ama iyi anlamda. Elleri altıma uzandı ve sonra beni kendine çekti, bizi bu ısı kozasının içinde birbirimize yapıştırdı. Alevler etrafımızda dans ediyordu ve yatak takımları yanarken duman kokusu alıyordum ama kral ve ben zarar görmemiştik, sanki bu ejderha ateşi başka biri için kavurucu bir sıcaklık değil de iyileştirici bir merhem gibiydi. Gözlerinin içine baktım, o aşağı bakarken üzerimdeki ağırlığını hissediyordum.

Farkına varmak beni çok etkiledi.

Ona aşık olmuştum. Onu istedim. I...

Joslyn'i düşündüğümde duygular boğazımı sıktı. Cal'ı ve beni nasıl öpmediğini. Ben yedektim, o beni seçmedi. Bunu hatırlamam gerekiyordu.

Sıcaklık beni ele geçiren derin soğuğu çözdü ve bedenimin titremesi durdu. Dişlerim artık takırdamıyordu ve zihnime berraklık gelmişti. Derin bir nefes aldım, artık kendimi bu dünyada yarım hissetmiyordum.

Etrafımızdaki ateş söndü ve Regina ile Dr. Elsie öne atılarak etrafımızda patlak veren küçük yangınları söndürmek için çarşafı okşadılar. Kral beni itti, göğsü kabarıyordu, doğduğu günkü gibi çıplaktı.

Bana bakarken gözleri kapalıydı. Vücuduma baktığımda tuniğimin yandığını ve yine tamamen çıplak olduğumu gördüm.

"Onu güvende tut," dedi Dr. Elsie'ye. "Ben dönene kadar odamdan çıkmayacak."

Dr. Elsie başıyla onayladı ve Drae gardıroptan bir pantolon kaparak odayı geçti. Regina onun yanına sokuldu. "Kralım, bu adaletsizliğe nasıl misilleme yapacaksınız? Nightfall kraliçesi az önce nişanlınızı öldürdü ve sonra da desteğinizi öldürmeye çalıştı."

Yedekleyin.

Destek dedi. Yani Regina da mı biliyordu? Ordusunda olmamı istediği için burada olduğumu gerçekten düşünen tek kişi ben miydim? Onlardan uzağa, yan tarafıma yuvarlandım; gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı, yanık çarşafın üzerine düştü. Dr. Elsie üzerime yeni bir battaniye serdi ve elf اساسıyla beni tekrar taramaya başladı.

"O benim bir varis fırsatımı elimden aldı, şimdi ben de onunkini alacağım." Kralın sesi camı kesebilirdi ve sözleri karşısında kaskatı kesildim.

"Oğullarından biri mi?" Regina'nın sesi memnun olmuş gibiydi.

Kral başını sallamış olmalı, çünkü sonra kapı kapandı ve ben sessizlik içinde, elflerin iyileştirici ışığıyla yıkanmış ve yapayalnız kaldım.

Kral, Nightfall kraliçesinin oğullarından birini mi öldürecekti? Yedi oğlu ve bir kızı olduğunu duymuştum.

Ya Drae, Joslyn'in ölümüne misilleme yapmaya çalışırken öldürülürse? Onlara yardım edebilecek gücüm varken bunun olmasına izin veremezdim.

Ayağa kalktım ve Dr. Elsie'nin benimle kafa kafaya vermemek için geriye doğru eğilmesine neden oldum.

"İyileştim mi? Onun ateşi beni iyileştirdi, değil mi? Kendimi iyi hissediyorum," diye bilgilendirdim onu; iyi derken fiziksel olarak iyi ve duygusal olarak kırılan olduğumu kastetmiştim.

Kaşlarını çattı. "Vücudunuz stabil görünüyor, organlar planlandığı gibi çalışıyor, ama-"

Yataktan fırladım ve kralın gardırobuna koştum.

"Ama hiçbir yere gidemezsiniz. Kral'ın emri!" Elsie talep etti.

Onun tuniklerinden birini giydim, iç çamaşırlarıyla uğraşmadım ve kapıdan dışarı fırladım.

"Oof." Cal'ın göğsüne doğru koştum.

"Hiçbir yere gitmene izin veremem," dedi bana, kaşlarını çatarak görünüşümü inceledi. Muhtemelen saçlarımda ve cildimin kırısklıklarında is vardı ve vahşi bir hayvana benziyordum. Umurumda değildi. Kendimi öyle hissediyordum.

"Çekil," diye homurdandım, burun deliklerim tütüyordu.

Cal gözlerini devirdi ve duruşunu genişletti. "Kralın emriyle, bu odadan çıkmayacaksın, Arwen."

Elimi kaldırdım ve içine bir ateş topu çağırdım. "Geri çekil ya da bana Drae'ye kadar eşlik et. Hangisi olduğu umurumda değil ama yolumdan çekilin."

Cal iç çekerek yoldan çekildi. "Size ona kadar eşlik edeceğim ve sonra hemen buraya döneceğim," dedi.

Bekleme zahmetine girmeden koşmaya başladım.

Eğer kral Joslyn'in adına intikam almak istiyorsa, ben de ona yardım edecektim.

Nerede olacağını biliyordum; ahırda, ordusuyla birlikte ata binmeye hazırlanıyordu. Koridorda koştum, Joslyn'in gözümün önünde öldürüldüğünü görmenin travmasıyla bacaklarım hâlâ titriyordu. Kıpırmızı kan gölünün içinde yatan cesedinin görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Çimenli patikadan ahıra doğru ilerlerken, onu Regina'nın da aralarında bulunduğu altı Drayken muhafızından oluşan küçük bir gruba hitap ederken buldum.

"Form değiştireceğim ve ikinizi sırtımda Nightfall bölgesine uçuracağım."
."

Yaklaştığımı görünce konuşmayı kesti. "Arwen," diye hırladı, ve sonra Cal'a baktı.

"Ben gidiyorum," dedim.

Regina içini çekerek diğer beş muhafızı ve Cal'ı uzaklaştırdı ve sonra sadece Drae ve ben kaldık.

"Gidemezsiniz. Bu konu tartışmaya açık değil" dedi.

Gözlerimi ona diktim ve ayak parmaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştım. "Senin güvenli küçük *yedeğin* olmak için burada kalmayacağım," diye tükürdüm. "Ben rahmimden daha fazlasıyım. Ben bir savaşçıyım ve sen olsan da olmasan da Joslyn'in onuru için savaşacağım!"

Sanki ona tokat atmışım gibi başı geriye döndü. "Ben... Ben seni sadece bir rahim ya da sadece bir *yedek* olarak görmüyorum," diye homurdandı.

"Yalanlar," diye tersledim. "İlk günden beri beni hep böyle gördün. Joslyn de öyle. Seninle kalacaktı, bunu biliyor muydun? Bahçede bana, onu asla sevmeyeceğini söylemene rağmen kalacağını ve sana bir varis vermek için görevini yapacağını söyledi."

Dondu kaldı, nefesleri kesik kesik gelip gidiyordu. "Joslyn'e onu sevmeyeceğimi söyledim... çünkü başka birine aşık oldum," dedi.

Kıpırdamadan durdum, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki yere fırlayıp ona ne kadar gergin olduğumu gösterebileceğimi düşündüm.

"Kim?" Çekinerek sordum, cevabı bildiğim için dua ediyordum. "Sen. *Seni* istiyorum," diye bastırdı.

Yutkundum, içimdeki her şey diğeriyle savaşıyordu. *Joslyn. Destek. Kissing Cal. Kraliyet rahmi. Varis. Yedek. Yedek. Yedek.*

"Beni istemiyorsun. Bana ihtiyacın var, rahmime ihtiyacın var," diye açıkladım, işin aslını anlayamamıştım. Joslyn şu anda ölmemiş olsaydı ve çocuk sahibi olmak için tek seçeneği ben olmasaydım, hâlâ bunları söylüyor olur muydu?

"Sen imkânsız bir kadınsın!" diye bağırarak üzerime yürüdü.

Geriye doğru tökezledim, bir an için bana vurabileceğini düşündüm. Daha iyi bilmeliydim. Eli enseme dolandı ve sonra beni öne doğru çekerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Nefesini içime çekerek soluk soluğa kaldım. Dudaklarım açıldı ve dillerimiz birbirine çarptı. Öpüşmelerimiz hep böyle öfkeli, tutkulu ve ateşli olurdu. Diğer eli belime dolandı ve karnımı ona doğru bastırdı. Vücudunun benimkiyle aynı hizada olduğunu hissederek inledim; aramızda bir sıcaklık oluştu ve dilimi onunkinin üzerinde gezdirdim, dünyanın eğildiğini hissettim.

Öpüşünde bayıldığım bir açlık vardı. Sanki benim tadıma açmış ve doyamıyormuş gibiydi. Ben de aynı şekilde onu tüketmek istiyordum ama kafamda tek bir kelime dönüp duruyordu.

Yedekleyin.

Beni sadece Joslyn öldüğü ve varisi olmak için tek şansı ben olduğum için mi öpüyordu? Onu suçluyor muydum? Sahte olsalar bile onun sevgisini hâlâ istiyor muydum?

Ondan uzaklaştım, artık dudaklarından sarhoş olmamıştım ve ağzımı tutmak için uzandım.

Beni izlerken kaşları endişeyle çatıldı.

"Bulunduğunuz konuma saygı duyuyorum ama..." Derin bir nefes aldım. "Ben kimsenin yedek planı olamayacak kadar iyiyim." Çenemi dik tuttum, bunun beni öldürtebileceğini çok iyi biliyordum. Beni hayatta tutmasının tek nedeni bu olabilirdi ve şimdi onu reddettiğime göre, annemin başından beri uyardığı şeyi yapacaktı.

Sanki göğsüne bir bıçak saplamışım gibi göğsünü tuttu. "Arwen, sen... sen anlamıyorsun-"

"Lordum!" Regina'nın keskin sesi ikimizin de arkasından geldi ve ben sıçradım. "Sabah ışığı yaklaşıyor. Eğer bunu yapmak ve karanlık çökmeden eve dönmek istiyorsak hemen gitmeliyiz."

Drae'ye baktım. "Ben uçuyorum. Sırtımda bir tane taşıyabilirim." Nightfall topraklarına girmenin tek mantıklı yolu havayoluydu. Sınırları tüm diyarlardaki en güvenli sınırlardı.

Gözleri turuncu renkte parlıyordu. "Daha önce hiç kimseyi taşımadın."

"Ben küçüğüm," dedi Regina, "beni taşıyabilir. Nasıl hareketsiz kalacağımı ve onun dengesini nasıl bozmayacağımı biliyorum."

"Anlaştık," dedim ve kralın yanından geçerek ahıra girdim ve üzerimdeki tuniği çıkarıp üstümü değiştirdim.

Dışarıda biraz tartıştılar ama umurumda değildi. Ben gidiyordum. Joslyn öleli daha bir saat bile olmamışken kralı öptüğüm için şimdi daha da suçlu hissediyordum. İntikam almak zorundaydım. Tamamen şekil değiştirdiğimde ahırdan çıkıp kralın da ejderha formuna girdiği açık otlağa adım attım. Siyah pullarının arasından görünen küçük insan derisi parçalarını fark ettiğimde nefesim kesildi, sanki tam olarak şekil değiştirememiş gibiydi.

Regina, "Gittikçe kötüleşiyor," dedi ve ben donakaldım, onu o halde görmenin ağırlığı üzerimdeydi.

Ona verebileceğim bir varis olmadan büyü ölüyordu. Ona vermek *istediğim bir şey*. Bana baktı ve aramızda soyut bir bağ oluştuğunu hissettim. Açıklaması zordu ama sanki benim kaderimi onunkine bağlayan bir şey birbirine örülmüş gibiydi.

Yaradan bana yardım etsin, diye dua ettim. Drae söz konusu olduğunda hiçbir şeyden emin değildim, sadece her şeyden önce kendime karşı dürüst olmak istiyordum. Sevilmek, tapılmak, istenmek istiyordum.

"*Hadi uçalım,*" dedi. "*Joslyn için. Joslyn için,*" diye kabul ettim.

Yere bir tekme attım ve hayatımda yaşadığım en iyi öpücüğü zihnimde canlandırarak batıya doğru uçtum. Onunla her öpüşmemiz böyle mi olacaktı? Sadece yeni, heyecan verici ve... yasak olduğu için miydi? Nişanlı bir kralı öpmemeliydim. *Müstakbel eşini kaybetmenin yasını tutan bir kralı.*

Ama yas tutuyor muydu? Öyle görünmüyordu. Joslyn'e saygı duyuyordu ama onun ölümüne üzülmekten çok kızmış gibiydi. Yine de uygunsuz bir zamanlamaydı ve kendimi berbat hissettim. Regina bana yedek dediğinde hiçbir şey söylemeyen bir adamı neden öpecektim ki? Bu onu bir daha öpmemem için en büyük nedendi. Bilinmeyen bir kadere doğru uçarken bu düşünceler zihnimde savaşıyordu.

SIXHEEN

Yoğun bir sis yatağının içinde saklanan Nightfall sınırının üzerinden alçaktan uçtuk. Diyarın bu kısmına daha önce hiç gitmemiştim ve bir görevde olmama rağmen bir bakıma geziyordum da. Ana kapılarına ulaştığımızda, tespit edilmelerini önlemek için gökyüzünde daha yükseğe uçtuk.

Nightfall diyarında hayatım boyunca görmediğim kadar çok cam ve metal vardı. Önlerinde lambalar olan mekanik atsız arabalar sokaklarda ilerliyordu. Gece olmasına rağmen her yer aydınlıktı. Ama alev ya da ateş yoktu, farklı bir ışık türü vardı. Yumuşak, sabit bir parıltı. Binalar ustalıklarla yapılmıştı. Cam, tuğla ve metal. Tüm çizgiler düzdü, hiçbir şey tırtıklı ya da aceleyle bir araya getirilmiş gibi görünmüyordu. Güzel olduğunu itiraf ettiğim için üzgündüm, görülmeye değer bir manzaraydı.

Askerler her yere konuşlanmıştı, her köşede iki asker vardı ve hepsinin elinde farklı öldürme mekanizmaları vardı. İçlerine mermi yerleştirilmiş metal silahlar. Ok atıcılar, mızrak atıcılar ve hatta bir tanesinin ucunda alev yanıyordu. Ateş atıcı mı?

Neydi bu yer? En çılgın rüyalarımdaya bile hayal edemeyeceğim bir icat ve teknoloji yeri... ya da kâbuslar. Sanki kraliçe sihir alemini ortadan kaldırmak ve sonra da makineleri ve metali kullanarak *sihirli insanlar yaratmak* istiyordu.

"Kraliçenin sevgili büyük oğlu Nightfall Kalesi'nin dışında kendi kalesinde yaşıyor. Drae'nin sesi zihnimi delip geçerek beni düşüncelerimden kopardı.

"Nereden biliyorsun? Sola, uzaktaki bir kalenin parlak ışıklarından uzaklaşıp daha küçük bir köye doğru saparken sordum.

Tek söylediği '*casuslar*' oldu.

Paylaştığımız öpücük aramızda kaldı. Şimdi onun önünde nasıl davranacağımı bilmiyordum. Donmak üzereyken beni ısıtarak hayatımı kurtarmıştı ama minnettar hissetmiyordum. Cal'a ve diğer tüm gardiyanlara benimle çıkmamalarını söylediği için kızgın hissediyordum. Regina'nın beni yedek olarak önermesini öylesine kabul etmiş ve Joslyn'in ölümünden birkaç dakika sonra beni istediğini öylesine söylemişti. Beni Kraliyet Muhafızlarının bir üyesi, bir arkadaşı olarak değil de Regina'nın yedeği olarak mı ifade etti? Çünkü en çok canımı yakan buydu.

Ben bir sigorta poliçesiydim.

Burun deliklerimden duman sızmaya başladı ve kralın siyah kafası bana doğru döndü. Ateşi söndürdüm ve sadece elimdeki göreve odaklanmaya hazır bir şekilde önüme baktım.

Joslyn'in intikamını al.

Gitmiş olması, ruhunun bedenini terk etmiş olması hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyordu.

'Onu korumalıyım. Ne kadar kötü bir Kraliyet Muhafızı oldum,' diye mırıldandım Drae'ye.

Bana doğru baktı. *'Berbat Kraliyet Muhafızları mı? Peki ya Nightfall askerleri saraya girerken yanlarından geçtikleri bir düzine muhafız? Regina işini yapmadığı için kendinden geçmiş durumda. Sen herkesten fazlasını yaptın. Onları öldürdün.'*

Regina'nın bunu nasıl karşılayacağını düşünmemiştim. Drayken'in lideri olarak iki yabancıнын içeri girmesine ve kralın nişanlısını öldürmesine izin verdiği için ne kadar üzüleceğini. Kendi saflarında bir casus olduğu ve bunu hiç bilmediği gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Bu olaydan sonra sessiz kaldım ve bunun benden daha fazlasını etkilediğini fark ettim. Yine de herkes arasında Joslyn'i en iyi tanıyan ve ona en çok değer veren kişi olduğuma emindim.

Kral aniden, *'Alçal, şu sisin içine,'* dedi ve alçaldı. Ben de onunla birlikte alçaldım ve sonra nemli beyaz bir sisin içinde uçuyorduk.

"Şu ağaç çıkıntısı..." Regina söyledi.

Sol tarafa baktığımda kalenin kapılarının hemen içinde küçük bir meyve bahçesi olduğunu gördüm. Sisin içinde kaldık, çitin üzerinden geçtik ve tam ağaçların üzerine geldiğimizde Drae sanki kanatları kırılmış gibi aniden düştü.

Kral, *'Görünmemek için hızla alçalın ve son anda kanatlarınızı pompalayarak etkiyi azaltın,'* dedi.

Böyle bir düşüş beni korkuya sürükledi. Bu bana rüzgârın beni yere yuvarladığı ve ağır yaralandığım zamanı hatırlattı.

Hala sisin içinde saklı olan meyve bahçesinin etrafında döndüm, dehşet beni tüketiyordu. Ya yeterince hızlı düşmezsem ve muhafızlar bizi görürse? Ya da ya çok hızlı düşersem ve sırtımdaki sepete bağlı olan Regina'yı öldürürsem? Regina uzanıp başımı okşadığında, endişeden kendimi ikiye bölerek bir dakika boyunca daireler çizdim. "Bunu sen halledersin. Ben iyi olacağım. Kral Valdren'in sırtından birçok kez yuvarlandım ve atladım."

Bu güvenceyle, kanatlarımı çökertip düştüm, böylece ölü bir serbest düşüşteydik. İçgüdüsel olarak havada kalmak için kanatlarımı çırpma istedim ama Drae'nin sesi zihnimde gürledi:

"Bekle."

Ağaçların tepesini aştığım anda kanatlarım panikle sırtımdan fırladı.

"Şimdi!" Drae bağırdı ve ben de inişimi yavaşlatmak için deli gibi kanat çırpıttım. Yavaşladım ama yine de hızlı bir düşüş oldu ve yaz ortası festivalindeki sarhoş bir soytarı gibi tökezleyerek ilerlerken ayaklarım ve göğsüm toprağa çarptı. Regina'nın tepemde sallanmaya başladığını hissettim, sonra dengemi yeniden sağlayabildim.

Regina hızlıca eyerimi çözdü ve ardından kahverengi deri av kıyafetimi uzattı. Kral çoktan üstünü değiştirmişti ve Cal dahil üç adamıyla birlikte beni bekliyordu. Diğer ikisi Nox ve Falcon'du. Falcon o kadar çok yara izi olan yaşlı bir adamdı ki derisinin nasıl hareket ettiğini bile bilmiyordum. Bir yangında yanmıştı, tek bildiğim buydu. Ona bu ismi veren evcil bir şahini olduğunu da öğrenmiştim ama şahin ölmüştü. İyi bir adamdı ve kralın babasının emrinde çalışan çok sadık bir dostuydu.

"Regina," diye fısıldadı Drae, "iki takıma ayrılacağız." Ben üstümü değiştirirken ve adamlar mahremiyet için bana arkalarını dönerken konuştu. "Falcon, Nox ve ben önden gideceğiz. Sen, Arwen ve Cal arkadan gelip çıkarma ekibi olacaksınız."

Eğitimimden biliyordum ki bu, suikastı gerçekleştirdikten sonra onları dışarı çıkarmak için bir yol hazırlamam gerekebileceği anlamına geliyordu. İki işten daha kolay olanıydı, ama gelmeme izin vermişti, bu yüzden şikayet etmeyecektim. Giyinmeyi bitirdim ve onun yanına yürüdüm.

"Bu adamı öldürmek kraliçeye zarar verir mi?" Drae'ye fısıldadım. O cadının arkadaşına yaptıklarının bedelini ödediğinden emin olmak istiyordum.

Drae başını salladı. "Sadece bu da değil, o onun baş komutanı. Onun planlaması ve onayı olmadan hiçbir görev gerçekleşmez."

Çenemi sıkıyorum, dişlerimin basınçtan gıcırdadığını hissediyorum. Bu adam Joslyn'in ölümünden doğrudan sorumlu muydu?

Drae'ye baktım. "Onu dışarı çıkaracağına söz ver."

Bana baktı ve başını salladı. "Sana söz veriyorum, Arwen."

Arwen. Adımı söyleme şekli midemin düğümlenmesine neden oldu.

Bir ara sokağa girdik ve kralın önden gitmesine izin verdik. Elinde kâğıttan bir harita vardı ve sık sık ona bakıyordu. Casusu her kimse bize Nightfall kraliçesinin en büyük oğlunun uyku odalarına giden bir şema vermişti.

Onun varisi.

Yapmak üzere olduğumuz şeyin ciddiyeti içime yerleşti. Bir adamı uyurken öldürmek, ne kadar kötü biri olursa olsun, hazmedilmesi zor bir şeydi. Drae'nin beni neden kurtarma ekibine aldığını şimdi anlıyordum. Bunu görmek için orada olmayacaktım ve sadece saatler önce Joslyn'in ölümüne tanık olduktan sonra minnettardım.

Ara sokakta saklanarak büyük bir malikânenin yanına ulaştık ve önümüzden bir muhafız geçerken hemen gölgelerin içine çekildik. Muhafız fener ışığıyla yıkanıyordu ve ona metal kanatların takılı olmadığını görünce rahatladım.

İlerideki evin yan tarafında küçük bir pencere vardı. Drae parmaklarıyla Regina'ya bir işaret yaptı, o da başıyla onayladı. Daha yakından bakınca açık olduğunu gördüm! O pencereden içeri girecekti ve sonra her şey bitene kadar onu göremeyecektim.

Ya Drae ölseydi...? Ya kraliçenin oğlu yastığının altında bir kılıç ve kapısında bir muhafızla uyuduysa?

Uzaklaşmadan önce Drae'nin eline uzandım ve onu sıktım.

'Dikkatli ol,' diye zihnimden gönderdim, insan formunda işe yarayıp yaramayacağından emin değildim.

Elimi sıkarak bana başını salladı ve ardından Falcon ve Nox onu takip ederek ayrıldı.

Şu anda o piç kurusuna çok kızgındım ama ölmesini de istemiyordum. Başka bir ölümü kaldıramazdım.

Regina konuşmadan Cal ve benim onu ara sokağın sonuna kadar takip etmemizi işaret etti. Açık pencereyi geçtiğimizde, Drae ve diğerleri çoktan içeri girmişlerdi.

Sokağın sonuna geldiğimizde Regina caddenin karşısındaki ahırları işaret etti, Cal ve ben de başımızı salladık. Gitmemiz gereken yer orasıydı.

Drae'nin yaralanma ihtimali yüksekti ve o zaman bir şekilde at arabasıyla eve dönmek zorunda kalacaktık. Her iki durumda da, biri gökyüzünden diğeri karadan olmak üzere her zaman iki çıkışa ihtiyacımız vardı. Her ihtimale karşı.

Regina başını ara sokaktan dışarı çıkardı ve hızla sağa sola baktı. Vücudunu tekrar gölgelerin içine çekti ve sonra git işareti verdi.

Üçümüz ara sokaktan çıkıp ahırlara doğru hızlı adımlarla yürüdük. Bir gözlemciyi şüphelendirecek kadar hızlı değil, ama olağandışı olacak kadar da yavaş değildi. Bu, meyhanede içki içilen bir gecenin ardından geç saatte eve yetişmeye çalışan üç arkadaşın mükemmel yürüyüşüydü.

Ahıra girdiğimiz anda bir muhafız oradaydı. İçeride tuvaletini yapıyordu ve bizi görünce pantolonunu yukarı doğru çekti. Beceriksizce kılıcına uzanmaya çalıştı ama Regina daha hızlıydı. Saldırdı ve hançerinin kabzasıyla adamın kafasının yan tarafına bir darbe indirdi. Adam kendi idrarından oluşan bir su birikintisinin içine yığıldı.

"Bu çok talihsiz bir durum," dedi Regina yumuşak bir sesle. Daha sonra atlarla hızlıca işe koyulduk. Henüz doğru dürüst binicilik dersi almamıştım ama yavru eğitimimin bir parçası olarak ahırları temizlemem ve eyerleri bağlamam gerekiyordu, o yüzden artık bunu nasıl yapacağımı biliyordum. Birkaç dakika içinde iki büyük kısırağı hepimizi taşıyabilecek orta boy bir arabaya bağladık. Üstü kapalı bir araba bulamadık; burada hepsi mekanikti, atsızdı ve nasıl çalıştırılacağını bilmiyorduk. Ama yıllardır kullanılmamış gibi görünen bu vagon işimizi görürdü. Regina arabanın içine gerekirse saklanmak için kullanabileceğimiz birkaç battaniye sermişti. Kralın şu anda malikânenin içinde, Nightfall kraliçesinin oğluna bir suikast girişiminde bulunduğunu düşündükçe kalbim hızla çarpıyordu. Küstahça ve tehlikeliydi ama gerekliydi de.

Joslyn için.

Kraliçe, Embergate'e elini kolunu sallayarak girip kralın varis sahibi olma şansını ortadan kaldıracıcağını düşündüyse fena halde yanılmıştı.

Atları ahırın hemen içinde tuttuk ve Drae'den çıkarılması gerektiğine dair bir işaret bekledik.

Bir işaret yerine evin ön kapısı menteşelerinden fırladı ve Drae siyah bir dumanla sokağa savruldu.

Bu da ne...?

Bir zamanlar sessiz olan gecede kaos patlak verirken Regina topuklarıyla atı tekmeledi. Ardından Nox ve Falcon evden fırladı, her ikisinin de kolları kanıyordu. Yarım düzine muhafız kılıçlarını çekmiş onları takip ediyordu.

Regina arabayı yanlarına çekip ısıklık çaldığında sahneyi algılamak için ancak zaman bulabildim.

Kral, Falcon ve Nox kendilerini içeri attılar ve biz de Kapalı.

Drae'nin tek söylediği "Görev tamamlandı," oldu ve zafer kazanmış gibi hissetti.

tüm uzuvlarıma yayıldı. Başardılar. Joslyn'in ölümünden sorumlu olan kişi ölmüştü.

Kale boyunca yüksek ve derin bir boru sesi duyuldu ve kapıları kapatıp saldırıya hazırlandıklarını anladım. Bir ok başımın yanından vızıldayarak geçti ve gözlerim fal taşı gibi açılmadan önce eğildim. *Savaş böyle bir şey olmalı*, diye düşündüm. Neler olup bittiğini anlayana kadar, tamamen başka bir durum ortaya çıkmıştı.

"Dizginleri tut," dedi Regina bana.

Regina benimle yer değiştirip yayını kaptığı ve peşimizden koşan öfkeli Nightfall askerleri ordusuna ok atmaya başladığı sırada ata atladım.

"Arwen, hadi uçalım!" Drae haykırdı.

Atlar kalenin kapalı kapılarına doğru ilerlerken kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Bir ejderhaya dönüş ve hareket eden bir atın üzerindeyken buradan uç! *Delirmiş mi bu?*

Döndüğümde onu çoktan gömleğini çıkarırken buldum.

Hades, o ciddi. İşte başlıyoruz.

Dizginleri bırakarak onunla birlikte küçük arabaya atladım ve çıplaklığı umursamadan derilerimi çıkardım. Ölmek üzereyken kim kendini teşhir etmeyi dert edebilirdi ki?

Soyunan ilk kişi kral oldu ama sadece yarısına kadar, hâlâ pantolon giyyordu ve saniyeler içinde acı dolu bir hırıltıyla sırtından kanatlar çıkardı. Kısmi bir ejderhaya dönüşmüştü, sadece kanatları vardı ve sonra kollarını kullanarak Nox ve Falcon'u bellerinden yakaladı.

"Cal ve Regina'yı alabilir misin? Kısmi kaydırma yaparsanız ve onları bu şekilde tutarsanız ikisini almak daha kolay olur" dedi.

Umm. Hayır. Hades hayır. Yapamam.

Bakışlarında korkunç bir şey belirdi ve kaşlarımı çattım. Bana söylemediği bir şey vardı.

'Tam olarak yer değiştiremiyorum. Yeterli büyü yok,' dedi ve korku tüm sistemimi sardı.

Şimdiden mi? Her vardiyada gücünü kaybediyordu, bu da Embergate halkının büyük bir tehlike altında olduğu anlamına geliyordu.

Başımı salladım, sonra bir sıçrayışta havaya sıçradı, arabadan uzaklaştı. Nox ve Falcon'u kalenin üzerinde uçururken kollarından sarkıyordu.

Ne. Hades. Hades mi?

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye mırıldandım Regina'ya.

Arkama, yaklaşmakta olan kapıya ve muhtemelen daha fazla adamdan oluşan bir orduya baktı. "Yapmak zorundasın," dedi ve sonra Cal'la birlikte uzanıp birer kolumu kavradılar.

Derilerim belimden rahatça sarkıyor, göğüslerim küçük sütyenimle örtülüyordu ve amaç sadece sırtımdan kanatlar çıkarmaksa bunun çıkarmak için yeterli kıyafet olduğuna karar verdim.

İçimdeki ateşi dışarı çekerek dönüşümümün içine ittim ve kanatlarım sırtımdan fırladığında bir acı hissettim.

"Şimdi!" Regina bağırdı ve araba sarsılarak durdu. Kanatlarımı çırparak havaya sıçradım. Havalandık ve birkaç saniyeliğine bunun gerçekten kolay olacağını düşündüm. Sonra iki kişinin ağırlığı beni aşağıya doğru sürükledi.

"Daha sert çırpın!" Regina iki eliyle sol kolumu tutarken bağırdı ve Cal sağ kolumu tuttu.

Kanatlarımı deli bir kadın gibi çırparak birkaç metre ilerlediğimde kanatlarım gerginlikten büküldü. Ordu şimdi altımızdaydı ve oklarla bizi hedef alıyordu.

Hepimiz öldük!

Bizi yeterince yükseğe çıkaramadım, çok yavaşttım, ben-

Bir ok yüzümün yanından vızıldayarak geçti ve çığlık attım.

Regina bir eliyle beni bıraktı ve yaklaşmakta olan yaylı adamlara nişan aldı.

"Hayır!" diye bağırdı, yüzünde şeytani bir vahşet ifadesi belirmişti. Elini kaldırarak, avucundan güzel, ölümcül turuncu bir ateş fışkırdı ve aşağıdaki adamları doyurdu.

Çığlıklar geceyi doldurdu, sonra ok sesleri gökyüzünü *kesti*. Sağ koluma aniden bir acı saplandı ve Cal'a yarım saniyeliğine tutunduğumu kaybederek haykırdım. Aşağı kaydı ama son saniyede tutunmak için çabaladı. Acımın kaynağına bakmak için döndüğümde sağ omzuma saplanmış bir ok buldum. Kan kolumdan aşağı ve Cal'ın ellerine damlıyordu. Kanatlarımı çılgınca çırpıttım ama hâlâ yerden ancak on beş metre yükseklikteydik.

Omzum cehennem gibi yanıyordu ama parmaklarımdaki uyuşukluğu görmezden gelerek devam ettim. Sadece duvarı aşmam gerekiyordu. Uçtuğumdan iki kat daha yüksekti, bu yüzden sahip olduğum her şeyle kanatlarımı pompaladım.

Ama çok zordu. İrtifa kaybettik, birkaç metre düştük ve ben sızlanmaya başladım.

"Yardım edin bana. Duvarı aşamıyorum," diye seslendim Drae'ye, panik vücudumu *sarmıştı*. Cal'ı her an düşürebilirdim.

"Deniyorum!" Dedim ve sonra Cal ile Regina'nın panik içindeki yüz ifadelerine baktım.

Regina o sırada Cal'a baktı, onun kolumdan aşağı kayışını izledi ve sonra bana baktı. "Kralı eve götür ve bir varis sahibi ol. Halkımızı kurtar, Arwen. Bu bir emirdir!"

Bir varisi mi var? Neden böyle bir zamanda bundan bahsediyordu ki?

"HAYIR!" Bıraktığında boğazımdan kan donduran bir çığlık koptu. sol elimi tuttu ve mücadelenin içine düştü. Cal çılgınca uzanıp diğer kolumu tuttu ve yaralı omzumu rahatlatmak için ağırlığını kaydırdı.

Regina kılıcını çekip ateş püskürterek kendisine saldıran yirmi adamın arasından sıyrılmaya çalışırken şaşkınlıkla aşağıya baktım.

Hayır! Böyle olmaz. Bu şekilde bilemezdi.

"Regina!" Hemen kendimi aşağıya bırakıp sevgili komutanıma yardım etmeye başladığımda içime bir taş oturdu ama ben daha bir şey yapamadan saniyeler içinde yarım düzine ok tarafından boynuzlandı. Bu yetmezmiş gibi, bir Nightfall askeri yaklaştı ve kafasını kopardı. Dizginlenemeyen öfke ve vahşi keder içimi eşit ölçüde doldurdu, biri vücudumda parçalanırken diğerine yeterince yer açmadı.

Cal kolumu sıktı. "Hayır! Hepsi boşuna olacak. Bizi şu duvardan geçir. Kral yardım etmek için geri dönmedi, bu da yaralandığı anlamına geliyor."

Cal'ın ısrarları beni kederimden sarstı. Kral yaralanmış mıydı? Neden bize yardım etmek için geri gelmemişti ya da bana cevap vermemişti?

Regina'nın öne doğru düşüşünü izledim ve tüm vücudum irkildi ve uyuştı. Bizi buradan hemen çıkarmazsam ikimizin de öleceğini anlamam için görmem gereken tek şey buydu. Kanatlarımı çılgınca çırttım, Cal'ı çoğunlukla sağlam kolumla tuttum ve yüküm hafıflediği için çitin üzerinden süzıldüm. Eyerlerimizi taşıyan ağaçların olduğu yere doğru ilerledim ve kralın da orada olmasını umdum.

Regina... idolüm, akıl hocam, Kral'ın Drayken'inin lideri...

Öldü.

Bunu sindiremiyordum, gerçek gibi gelmiyordu. Her an uyanmak ve Joslyn ile Regina'nın ölümünün iğrenç bir kâbus olduğunu öğrenmek için dua ettim.

Ağaçlara vardığımız anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Drae elleri ve dizleri üzerinde, yemeğinin içindekileri kusuyordu.

Beceriksizce yere indim, sallanan ayaklarıma takıldım ama sonunda Cal'ın yaralı kolum üzerindeki ağırlığını bıraktığım için rahatladım.

"Ne oluyor?" Vücudumu soğuk bir ter kaplarken mide bulantısı üzerime çöktü.

Drae ayağa kalktı ve ben onun da bir okla vurulduğunu fark ettim. Sıyrılmış desek daha doğru olur. Kolunun yan tarafında hafif bir kan çizgisi vardı.

"Regina... öldü," dedim, her şey bulanıklaşırken hızla göz kırpyordum.

Neler oluyor? Regina ve Joslyn'i aynı gece kaybetmek kalbimin kaldıramayacağı kadar büyük bir keder miydi? Ölüyormuşum gibi hissediyordum.

Kral ileri atıldı, omzumdaki okun ucunu kavradı ve çekti. Çığlık atmaya çalıştım ama ağzımı kapattı, böylece sadece tuzlu parmaklarına doğru feryat ettim.

"Oklar zehirlenmiş," diye nefes aldı, gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. "Başka bir panzehir getirdik mi?" diye seslendi Nox'a.

Nox bir adım öne çıktı. "Hayır efendim, sadece az önce aldığınız."

Yüzünü kaplayan vahşi panik dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu. "Öleceğim," diye inledim.

Belki de en iyisi buydu. Belki de bu gece Acılar Gecesi olarak bilinecekti. Kralın nişanlısının, desteğinin ve komutanının ondan alındığı gece. Artık umurumda değildi, sadece acıdan kurtulmak istiyordum.

"Hayır!" Omuzlarımı sıktı ve sonra Cal'a baktı. "Sen ve diğerleri Embergate'e yürüyerek dönebilir misiniz?"

Cal başını salladı.

"Lordum, eve dönüş uçuşundan sağ çıkamaz. Dr. Elsie çok uzakta," dedi Falcon.

Drae başını eğdi. "Biliyorum. Ama Archmere sınırından sadece birkaç mil uzaktayız."

Cal'ın gözleri büyüdü. "Elflere mi gidiyorsun?"

Drae içini çekti. "Başka seçeneğim yok."

O anda mideme korkunç bir kramp girdi ve geriye doğru düştüm. Drae beni yakalamak için uzandı.

"Bırak beni gideyim. Joslyn ve Regina'yla birlikte olmak istiyorum," diye sızlandım.

Beni göğsüne çekti ve kulağıma mırıldandı, "Yapamam. Sana *ihtiyacım var*."

Sana ihtiyacım var. Bu uzun zamandır söylemesini istediğim bir şeydi ama yine de... nedense bunu istediğim şekilde kastettiğini düşünmüyordum.

Rahmime ihtiyacı vardı. Bana değil.

Sonra her şey bulanıklaştı ve hayat parçacıklar halinde geçmeye başladı. Uçmaya.

Drae panik içinde çığlık atarken kollarında benimle bir elf çiftinin mütevazı evine koştu.

Evin elf kadını iyileştirici asasıyla beni taradı. Başını sallayarak Drae'ye başaramayacağımı söyledi.

Daha çok uçuyor.

Her şey sonunda uğursuz görünümlü bir erkeğin üzerimde yükselmesiyle sona erdi. Parlak beyaz saçları ve başında ince gümüş bir tacı vardı. Bir çeşit kristal yatağın üzerinde yatıyordum. Sertti ama yine de rahatsız edici değildi. Dev bir gül kuvarsından oyulmuş gibiydi ve vücuduma bir eldiven gibi oturan girintileri vardı.

"Bu konu beni ilgilendirmiyor," dedi erkek gözlerini aşağıya dikerek.

Ben.

Yan döndüm ve kaslarımdaki kramplar arttıkça inledim.

O kadar acı vericiydi ki ölmek istedim. Kalp atışlarım sanki kulaklarımın içindeymiş gibi hissediyordum.

"Raife," diye hırladı Drae. "O benim için önemli. Onu kurtarabileceğini biliyorum. Eğer bunu yaparsan... sana ne istersen veririm. Kömür, gemiler, yeşim taşı. Fiyatını söyle!"

Raife mi? Raife Lightstone. Elf kralı mı? Söylentilere göre tüm ailesini bir gecede Nightfall kraliçesinin elinde kaybetmiş. Anne babasını ve yedi kardeşini. Şimdi intikam peşinde koşan kırık bir adamdı.

"Benim fiyatım mı?" Kral Raife başını yana eğdi. "Kardeşim, benim fiyatım hep aynıydı ama sen her seferinde beni reddediyorsun. Ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Boğazımda yükselen bir yanma hissiyle inledim. Drae uzandı ve yüzünün kenarlarından çekti. "Tamam, Arwen'i kurtarırsan Nightfall kraliçesini öldürmene yardım edeceğim ama Lucien ve Axil'in de bize yardım etmeyi kabul etmesini sağlamalısın. Birleşmezsek çok güçlü olur."

Fae kralı Lucien Thorne ve kurt kralı Axil Moon mu? Drae hayatımı kurtarmak için Nightfall krallığını yıkmayı kabul etti mi?

Raife uzanıp derin düşüncelere dalmış gibi çenesini ovuşturdu ve Drae ileri atıldı. "Kurtar onu, lanet olası!"

Elf kralı gözlerini devirdi. "Pekâlâ, bir anlaşmamız var. Diğer kralları ikna etmem zaman alabilir ama sen sözünü tutacaksın."

Boğazımı tuttum, artık nefes alamıyordum. Nefes nefese kaldım.

Drae bir yumruğunu göğsünün üzerinde çaprazladı. "Yemin ederim Raife! Ailenin intikamını alman için sana yardım edeceğim. Sadece onu kurtar!"

Raife diz çökmüş, zambak kokusunu da beraberinde getirerek üzerime doğru geliyordu. Zambaklardan nefret ederdim. *Çok güzel* kokarlardı ve her zaman hışırımama neden olurlardı. Elf kralı öne doğru eğilerek burnunu yaralı omzuma bir santim kadar yaklaştırdı ve içine çekti.

"Ölüm odunu özü," diye belirtti.

Drae koşarak yanıma geldi. "Bunu tersine çevirebilir misin?"

Raife başını kaldırıp Drae'ye baktı ve ben bu ikisinin birbirini nasıl tanıdığını merak ettim. Raife ona *kardeşim* demişti.

"Varisin olması için seçtiğin kişi o mu?" Raife sordu. Vereceği cevaba kendimi hazırladım.

Yedekleyin.

Drae gözlerimin içine baktı ve sonra başını salladı. "Eğer beni kabul ederse."

Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu; görüşümün kenarlarında siyahlık dans ediyordu. Eğer öleceksem, ölmenden önce bunu duymak çok hoş bir şeydi.

Raife başını salladı. "Pekala o zaman."

Elini yaralı omzuma koydu ve teni benimkine değdiğinde nefesim kesildi. Avucundan mor bir ışık patladı ve beni bir anlığına kör etti. Sonra görüşümün etrafındaki siyahlık azaldı ve boğazımın yanması durdu. Sonunda nefes alabildim. Kocaman ciğerlerime hava çektim. Sonra teker teker kaslarımın kasılması durdu ve mide bulantım geçti.

Şok içinde başımı kaldırıp elf kralına baktım, o da bana soğuk ve acımasız bir bakışla baktı. Yüzünü buruşturdu ve beni iyileştirmenin ona bir şekilde acı verip vermediğini merak ettim. Elini omzumdan çekti ve sanki omzum yaralıymış gibi göğsüne götürdü.

Birden kendimi daha iyi hissederek doğruldum. "Teşekkür ederim," diye nefes aldım.

Beni görmezden gelerek Drae'ye baktı. "Sabaha gitmiş ol, Zaphira'yı ortadan kaldırmak için onları ikna edene kadar konseyimin sana yardım ettiğimi bilmesine izin veremem."

Drae başını eğdi ve ardından Kral Raife'ye küçük bir gülümseme verdi. "Hâlâ evlenmen için seni rahatsız ediyorlar mı?"

Raife inledi, sanki zehrin ona verdiği şifayı dışarı atmaya çalışıyormuş gibi parmaklarını salladı. "Kısa kadar bir eş almalıyım yoksa beni devireceklerini söylüyorlar."

Drae tekrar gülümseyerek başını salladı ve sonra öne doğru bir adım atarak elf kralını kucakladı. "Teşekkür ederim kardeşim."

Raife ona sarılmadı. Sanki hayatı boyunca hiç kimseye sarılmamış gibi donup kalmıştı ama Drae'nin umurunda değil gibiydi. Ejderha kral geri çekildi, Raife'nin omuzlarını sıktı ve sonra arkasını dönüp bana doğru yöneldi.

Raife uzak duvardaki kapıya doğru yürüdü ve ben ilk kez etrafımdaki odaya baktım: beyaz taş zeminler, altın benekli açık mor duvar kâğıtları. Sakin, iyileştiriciydi.

"Drae?" Raife açık kapı aralığından seslendi.

Drae dönüp elf kralına baktı.

"Senin için geleceğim ve Kraliçe Zaphira'nın saltanatına son vereceğiz." Bu bir emir ve sözdü.

"Sana söz veriyorum," dedi Drae ve ardından Raife odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Dilim ağzımın çatısına yapışmış gibi hissediyordum. Bir gün içinde neredeyse iki kez ölmek sistemim için çok büyük bir şoktu.

"Bana iyi olduğunu söyle." Drae önümde diz çöktü, ellerini belime koydu ve gözlerimin içine derin derin baktı.

Kaşlarımı çattım, gözlerimden yaşlar süzülürken dudağımın titrediğini hissettim. "I..." Boğazımdan bir inilti çıktı. "Joslyn... Regina," dedim.

İçini çekti ve soğuk beyaz fayansa baktı. "Kraliçenin çok uzun süre devam etmesine izin verdik. Durdurulması gerekiyor."

"Uçuş aletleri ve ateş fırlatıcılarıyla, nasıl olacağını göremiyorum. Elflerle bile. Atsız arabaları gördün mü?"

Başını salladı. "Raife'nin ailesi, onun bir gün büyülü ırkları yok etme planlarını bildikleri için teknolojisini engellemek istedi. Babam yardım taleplerini reddetti."

Nefesim kesildi. "Denediler ve o da onları öldürdü mü?"

Başını öne eğdi. "Raife'nin ailesi onun makine fabrikalarından birini havaya uçurdu ve bunun karşılığında kraliçe Raife'nin tüm ailesini öldürdü ve onu bir merhamet olarak hayatta bıraktı."

Tüm ailesini öldürdükten sonra onu hayatta bırakmak merhamet miydi?

"Bunu yaptıktan sonra neden intikam almasına yardım etmediniz? İkiniz yakın arkadaşmışsınız gibi görünüyor."

Utaç yanaklarını renklendirdi. "Ben genç bir prenstim. Babam Nightfall kraliçesinden korkuyordu ve Raife'ye yardım etmemesini öğütledi."

Başımı salladım. "Ama kışlar sonra, kral olduğunuzda, neden hala onu reddettiniz?"

Drae sorum karşısında acı çekmiş görünüyor. "Çünkü kendi babamı yeni kaybetmiştim, evleniyordum ve bir varis sahibi olmaya çalışıyordum. Bir bölgeyi işgal etmek ve savaş başlatmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, Nightfall kraliçesi beni korkutuyordu. Lightstone ailesine yaptıkları beni korkuttu."

Sesinin bu kadar zayıf ve savunmasız çıkması beni öldürüyordu. "Raife biliyor mu? Bir varis olmadan sihrinin ölmüş olduğunu?"

Başını iki yana salladı.

İçimi çektim. Yedek olabilirdim ama sahip olduğu tek şey bendim ve bana ihtiyacı olduğunda onu terk etmeyecektim.

"Peki, kraliyet rahmimi alabilirsin," diye takıldım.

Kıpırdamadan durdu, kaskatı kesildi. "Böyle şaka yapma. Seni varisli ya da varissiz istiyorum."

Şimdi tamamen hareketsiz kalma sırası bendeydi. "Drae, tüm Kraliyet Muhafızlarına benden uzak durmalarını söylediğini biliyorum çünkü ben senin yedeğimim."

Hırladı. "Bunu sana kim söyledi?" "Cal..."

onu öptüğümde," diye itiraf ettim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Calston'ı öptün!"

"Seni unutmaya çalışıyordum!" Göğsüne hafifçe yumruk attım. "Ama beni kabul etmedi. Yapamayacağını söyledi."

Bana doğru eğildi ve gözlerimin içine baktı. "Diğer adamlara senden uzak durmalarını emrettim çünkü başka bir adamla birlikte olduğun düşüncesi beni delirtiyordu."

"Oh." Nefesimi içime çektim ve o da uzanıp parmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Tüm vücudum ürperdi ve gözlerim doldu. "Amelia öldüğünden beri boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Sonra sen hayatıma girdin... ve şimdi ilk defa nefes alabildiğimi hissediyorum."

Bu açıklama karşısında nefesim kesildi. Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şeydi.

"Sen hiçbir *zaman* benim yedeğim olmadın, Arwen. Omuzlarında o dev puma kuşuyla kasabaya girdiğini gördüğümünden beri hep ilk tercihim sendin. Bu güzel ve güçlü kadın avcı beni büyülemişti."

İçimden bir şok geçti. *Avımı getirirken beni mi izlemişti?*

Bir adım daha yaklaştı. "Öpüşme çadırına baktım ve seni başka bir adama doğru yürürken gördüm, dudakların büzülmüş ve hazırды. Hiç düşünmeden önüne atladım ve istediğimi aldım."

O olduğunu biliyordum! Ve o zaman bile benden hoşlandığı için beni bilerek öptüğünün farkına varmak, kalbimin etrafına yığıdığım tüm tuğlaları yerle bir etti.

"Evlen benimle, Arwen. Bir varise ihtiyacım olduğu için değil, bir şekilde sana aşık olduğum ve artık sensiz yaşayabileceğimden emin olmadığım için."

Nefesimi içime çektim ve karşılık olarak uzanıp boynunun arkasını kavrayarak dudaklarını kendime çektim. Dili ağzıma girdiği anda göğsümde neredeyse acı verici bir rahatlama oldu. Bazen birini sevmek acı verirdi ve bu Drae için de geçerliydi.

Geri çekildi ve bana belirsizlikle baktı. "Bu bir evet mi?"

Sırıttım. "Evet. Bu, annemin korktuğu gibi beni öldürmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Kaşlarını çattı. "Sakın böyle bir şey söyleme." Elim kaldırdı ve her bir boğumunu öptü.

"Dr. Elsie çocuk sahibi olmamızın tavsiye edilmediğini söyledi, çünkü karışık büyüümüzün ne yaratacağı belli olmamış," dedim ona, birlikteliğimizde yanlış bir şeyler bulmaya çalışarak, çünkü gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

Bana şüpheyle baktı, şüphesiz bunu söylediğini *nereden* bildiğimi merak ediyordu, ama ben hiçbir şey söylemedim.

"Yarattığımız her şey Embergate'in *tamamı için* bir lütuf olacak. Bundan eminim. Şimdi eve gidelim ve ölülerimizi gömelim. Sonra da herkese seni kraliçem olarak seçtiğimi söyleriz."

Elimi onunkinin içine soktum ve Joslyn öldükten hemen sonra krala söz vermenin suçluluğu üzerimde ağırlığını hissettirse de, bunca zamandır öpüşme çadırında olanın o *olduğu* gerçeğiyle teselli buldum. Ona ilk ben sahip olmuşum.

Joslyn ve Regina'yı saygılı bir şekilde defnettikten sonra, ona sonsuza dek sahip olmak istedim.

SEVENHEEN

Bizi korumak için birkaç saat sonra sabahın erken saatlerinde birlikte kaleye geri uçtum. Drae'nin daha kaç vardiyası olduğundan emin değildik, bu yüzden mecbur kalmadıkça denemesini istemedim. Drae'nin Nightfall kraliçesinin oğlunu öldürdüğü haberi şüphesiz yayılacaktı ve yüksek alarmda olmamız gerekiyordu. Güneş doğarken Yeşim Şehri'nin kapılarına vardığımızda muhafızlar kralın döndüğünü bildiren boruyu çaldı. İnsanlar kanatlı krallarını görebilmek için sokağa akın etti ama onu görmek yerine sırtımda onunla birlikte beni gördüler. Elleriyle işaret edip alkışlarken ve küçük çocuklar peşimizden koşarken insanların yüzüne şaşkınlık ve nefes nefese bakışlar düştü.

Drae zihnime, *'Seni kraliçeleri olarak sevecekler,'* dedi.

Cevap vermedim. Birdenbire ondan hamile kalmakta güçlük çekebileceğimden endişelenmeye başladım. O zaman Adaline de dahil olmak üzere tüm bu insanlar ölecekti.

"Bunu nasıl yapıyorsun? Bizi ahırların ve cephaneliğin üzerinden aşağı indirirken ona sordum.

"Ne yapmak?"

"Tüm halkınızın kaderinin yükünü omuzlarınızda taşıyın. "Her seferinde bir gün."

Aşağıda bizi bekleyen Cal, Nox ve Falcon'u gördüğümde neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Çamura bulanmışlardı ve sıırıslıkam görünüyorlardı ama hayattaydılar. Buraya hızlı gelmişlerdi... at çalmış ve bütün gece at sürmüş olmalıydılar. Dr. Elsie yanlarında kralın danışmanı, elinde benim test törenimden kalma kitap olan yaşlı adamla birlikte duruyordu.

İndiğimde kral indi ve ben de giyinmek için ahıra koştum. Dışarı çıktığımda kral kaşlarını çatmıştı. Nox, Falcon ve Cal gitmişti ve Drae deri ciltli küçük bir kitaba bakıyordu.

Arkasından koştum ve koluna şefkatli bir el attım, o da sertleşti ve geri çekilmeme neden oldu.

Dr. Elsie bana beni korkutan derin bir sempatiyle baktı; birine sevdiğini kaybettiğini söylemeden önce gösterdiğiniz türden bir sempati.

Göğsümü kavradım. "Annem ve kız kardeşim iyi mi?"

"İyiler," dedi Drae, kitabın beline düşmesine izin vererek.

"Kral Valdren de tam bize evlenme planlarınızdan bahsediyordu..." Dr. Elsie yaşlı danışmana bakarak şöyle dedi. Emin olamadım ama Drae'ye beni öldürmesini tavsiye edenin o olduğunu düşündüm. Dr. Elsie devam etti: "Büyü açısından bir sonraki en iyi seçeneğin sen olacağını biliyordum, bu yüzden sen gittikten sonra biraz araştırma yaptım."

Sürekli olarak büyüğü rahmimin uygunluğunu değerlendirmesinden nefret ediyordum. "Ve...?" diye sordum.

Drae aniden, "Onunla yalnız konuşacağım," deyince Dr. Elsie kaskatı kesildi ve hâlâ zar zor yaşıyormuş gibi görünen danışmana bakmaya devam etti. Cidden, bu adam kaç yaşındaydı?

Koşarak uzaklaştılar ve Drae yüzünü bana döndü.

"Söyle bana," diye yalvardım ona. "Joslyn ve Regina'yı kaybettim. Sadece... söyle bana. Oyun oynayacak duygusal kapasitem yok."

Başını salladı.

"Kraliyet doğumlarını kataloglayan eski bir kitap var. Bu kitap doğası gereği gizliydi... Bin kış önce Eclipse klanı ile Dark Night klanı arasında gerçekleşen bir kraliyet doğumundan bahsediyor."

Bin kış önce! Belki de klanlarımız o zamanlar arkadaştı, bilmiyordum.

Ellerim titremeye başladı, Elsie uzaktaki üç tanıdık yüzü selamlarken gözlerim Drae'nin omzuna kaydı.

Jade City'deki kızıl saçlı kız mı? Nefesi kokan sarışın.

Bunlar Joslyn'i seçmeden önce kur yaptığı kızlardı.

"Kızlar neden geri döndü?" diye sordum.

Drae iç çekti. "Bunu gördükten sonra, onları aramanın ihtiyatlı olacağını düşündü.

Kendal da yolda." Yüzünü buruşturdu.

Kendal! Kalbim neredeyse göğsümde sıkışacaktı.

Neden bahsediyordu bu adam? Uzanıp kitabı elinden aldım, açık sayfaya baktım ve nefes nefese kaldım.

İlk satır kalın yazılmıştı. **Bebek ciddi şekilde deforme olmuş, sadece birkaç saat yaşamış.**

Sonra bir sonraki satırı okudum.

Hipotez: Annenin Tutulma Klanı büyüüsü, Karanlık Gece Klanı büyüüsünü tüketerek çocuğu öldürdü.

Gözyaşlarım sayfaya düşüp kelimeleri ıslatana kadar ağladığımı farkında bile değildim.

"Bir çocuğumu daha kaybedemem." Drae'nin sesi kırılmıştı. Başımı salladım, kitabı katladım ve ona geri uzattım.

Yüzümün kenarlarını kavradı ve beni ona bakmaya zorladı. "Ama yine de seni istiyorum."

Diğer kızlara bir göz attım. Hepsi Annabeth ve Dr. Elsie ile konuşuyor, şüphesiz kralı bekliyorlardı.

"Eğer sana bir çocuk veremeyeceksem, o zaman beni seçmemelisin," dedim ona dürüstçe. "Tüm Embergate'in geleceği buna bağlı."

Kaşlarını çattı, omzunun üzerinden kızlara ve sonra tekrar bana baktı. "Ya seninle hâlâ evliysem... ama onlarla yatıyorsam?"

Nefesim kesildi.

"Sırf çocuk sahibi olmak için - hamile kaldıktan sonra dururum. Halkımın büyüüsü sadece bir varis sahibi olmamı istiyor. O çocuğun piç olup olmaması umurumda değil."

"Metreslerin olacağını bile bile seninle evlenmemi mi istiyorsun?" O kadar incinmişim ki doğru düzgün düşünemiyordum bile.

Başını iki yana salladı. "Senden hayatının geri kalanını benimle geçirmeni ve binlerce hayatı kurtarmak için o kadınlarla bir ya da iki kez yatmama izin vermeni istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Hepsiyle yatmak mı?" Kendal olmaz.

Lütfen Kendal olmasın.

Sertçe yutkundum. "Dr. Elsie bunun bana en iyi başarı şansını vereceğini düşünüyor."

Boğazımda safra yükselirken ağlamamak için dudağımın içini çiğnedim. "İstediğin şey imkânsız gibi geliyor... ama bunu düşüneceğim. Artık yalnız kalmak istiyorum." Yüzümü ellerinden çekip aldım ve antrenman sahasına doğru koşmaya başladım.

"Arwen!" diye bağırdı ama peşimden gelmedi.

Benimle evliyken üç kadınla yatmak mı? Ve sadece bir kez değil. Hamile kalması aylar sürerdi ve bebek ölürse, yaşayan bir varisi olana kadar devam ederdi.

Daha birkaç saat önce bana aşkını itiraf edip kraliçesi olmamı istediğini söylerken şimdi arkadaşlarımla yatmak istediğine inanmak zordu. Bunu hazmedemiyordum.

Ama aklımın bir yanı annemi ve onun bana babamın tohumu hakkında anlattıklarını düşündü. Bu, babamın Adaline'i elde etmesine izin verdiği şeyden farklı mıydı?

Pek sayılmaz.

Bir lavanta çiftliğinin içinden geçerken ayaklarım çimenleri dövüyor, göğsüm kederle kabarıyordu. Üç kişinin kaybının yasını tutuyordum. Joslyn. Regina. Ve şimdi de Drae.

Aramızdaki evliliğin sahip olabileceği saflık, üç metresle kirletilmiş olacaktı. Onlarla yatıp sonra da gizlice yanımda mı uyuyacaktı? Bu süreçte onlardan birine aşık olur muydu?

Drae ve benim birkaç saatten fazla yaşamayacak bir çocuğa sahip olma riskimiz varsa, bu onun benimle asla yatamayacağı anlamına geliyordu! Kocam krallığın yarısıyla uyurken ben saflığımla ölecektim.

Hayır. *Yapamam.*

Boğazımdan bir hıçkırık koptu ve beni irkiltti. Onunla bir hayat hayal etmek için kendime ne kadar izin verdiğimi fark etmemiştim. Ona ne kadar değer verdiğimi ve kendimi onun yanında gördüğümü. İlerideki küçük salkım söğütleri görene kadar nereye gittiğimi bilmiyordum.

O ağaçların barındırdığı rahatlık ve yıkıma koşarken içimden teslim olmuş bir iç çekiş geçti. Sanki bu küçük toprak parçası hüznünüzle doldurabileceğiniz bir yerdi. Drae ve Amelia burayı çocuklarının kaybıyla doldurdu. Sonra Drae onu kendisinin ve başka bir çocuğunun kaybıyla doldurdu. Şimdi ben orayı asla sahip olamayacağım ama bana sadece birkaç saatliğine vaat edilen bir geleceğin kaybıyla dolduracaktım. Birini kırmak için gereken tek şey buydu, birkaç saatlik umut. Sökülüp alındığında, doldurulması imkânsız bir boşluk bırakıyordu.

Kraliçe Amelia'nın mezarının önünde diz çöktüm, buraya neden geldiğimi, neden onun mezarının önünde durduğumu bilmiyordum.

Belki de anlayabilecek tek kişi o olduğu için. Başta görücü usulü evlenmiş olabilirlerdi ama birbirlerini severek büyümüşlerdi. Onun tarafından gerçekten sevilme şansını kaybettiğim için duyduğum üzüntüyü anlayabilirdi.

Diğer küçük mezar taşlarına baktım ve kalbim ağırlaştı. Basit ve neşeli bir görev olarak başlayan aile kurma işi korkunç bir kayıpla sonuçlanmıştı. Hiçbir ebeveynin mezarlığının tamamı yavrularından oluşmamalı.

Hiçbir zaman. *Hiçbir zaman.*

O zaman anladım ki Drae'den bana sadık kalmasını istemenin sonu da aynen böyle olacaktı. Sadece birkaç dakika yaşayan çocuklarla dolu bir tarlada. Ağır bir depresyon üzerime çökerken uyuşukluk tüm bedenime yayıldı.

Ona ihtiyacı olan şeyi, halkımızın ihtiyacı olan şeyi veremezdim ve eğer Kendal ya da diğerlerinden biri bunu yapabilseydi... o zaman bencil olmamam gerekirdi.

Arkamda bir dal kırıldı ve döndüm, ayağa kalktım ve savaşmak için kollarımı uzattım.

Drae'yi görünce rahatladım ve gözlerimi sildim.

Şaşkın görünüyordu. "Bunu senden asla istememeliydim. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Ben... Dr. Elsie bana bu bilgiyi verdiğinde ben hâlâ düşünüyordum. Arwen, seni daha önce hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyorum ve

."

"Sorun yok." Ona yaklaştım ve ellerini ellerimin arasına aldım.

Omzumun üzerinden mezar taşlarına baktım. "Neler yaşadığını biliyorum. Bir daha asla bilerek sana bunları yaşatmam."

Dondu kaldı.

"Evlilik teklifimi reddediyor musun?" Sesi kırıldı.

Başımı salladım ve uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Yapmıyorum. Sadece bir varis sahibi olmak ve halkımızı kurtarmak için mümkün olan her yolu denemeniz gerektiğini kabul ediyorum."

Yüzü gevşedi ve dudakları bir gülümseme şeklinde kıvrıldı.

"*Bizimkiler.*" Omuz silktim. "Ne de olsa kraliçe olmak üzereyim."

Yaklaşarak yanağımı okşadı. "Sen her zaman bir kraliçe oldun. Seni muhafızlarım arasına alarak bu unvanı asla düşürmeye çalışmamalıydım."

"Kraliyet Muhafızlarınızda olmak hoşuma gidiyor lordum," dedim. Gülümsedi.

"Karısı ordusunda olan bir kral mı? Bu bir ilk olabilir," diye kabul etti.

Öne doğru eğildim ve dudaklarımı yanağında gezdirdim. "Düğün gecemizin tamamlanamayacak olmasından dolayı hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim."

Fırtınalı gözlerine bakmak için geri çekildim. Uzanıp bir elini

kalçamdan yukarı kaydıldı ve bacaklarımın arasında sıcaklık dalgalarının oluşmasına neden oldu. "Böyle çılgınca şeyler söyleme. Düğün gecemiz eksiksiz olmaktan çok daha *fazlası* olacak."

Kaşlarını çattım. "Ama... eğer çocuk sahibi olmaktan kaçınacaksak-"
Öne doğru eğildi ve dilini köprücük kemiğimin üzerinde gezdirerek bacaklarımın güçsüzleşmesine neden oldu. "Hamilelikten kaçınmanın yolları var, aşkım."

Aşkım benim. Bunu söylediğini en az bir milyon kez daha duymak istedim.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Evliliği geciktirmek için bir neden göremiyorum. Annem ve kız kardeşim buraya gelir gelmez evlenmeliyiz."

Kahkahası mekânda çınlayarak buradaki kederin bir kısmını kovaladı ve dağıttı. "Hevesli. Bunu sevdim."

Geri çekilerek başını salladı. "Üç gün içinde evleneceğiz. Hemen anneni çağıracağım."

Kutsal Hades. Az önce kralla evlenmeyi kabul ettim... ve onun başka birinden çocuk sahibi olmasına izin verdim.

EICHHEEN

Regina ve Joslyn için düzenlenen cenaze töreni çok güzeldi. Regina, gömülecek gerçek bir bedeni olmadan, şehrin kuzey tarafındaki Kraliyet Muhafızları mezarlığına, Joslyn ise kralın özel aile mozolesinin yanına defnedildi. Bu büyük bir onurdu ve Jade Şehri'nin tamamı yas tutarak kapandı. Drae, Joslyn'in ailesine hayatlarının geri kalanı için aylık ödemeler ayarlamıştı çünkü onlar Grim Hollow'un en fakir kesiminden geliyorlardı ve buna güveneceklerini biliyordu. Kasabada benim hikâyelerdeki Kayıp Kraliyet üyesi olduğum ve o gece Joslyn'in hayatını kurtarmaya çalıştığım söylentileri yayılmıştı. İnsanlar beni seviyor gibiydi, yanlarından geçerken gülümsüyor ve mutlulukla el sallıyorlardı. Sihrimin krallarının hayatını emebildiğinden ve kralın bir varis yaratması gerektiğinden yoksa hepsinin öleceğinden haberleri yoktu.

Narine bana, kralın ilk başta beni seçtiğini ama danışmanlarının onu Joslyn'i seçmeye zorladığını ve bu yüzden benimle bu kadar çabuk evlendiğini, beni başından beri sevdiğine dair bir dedikodu yayma cüretini gösterdiğini söyledi. Şehir dedikoduyu çok severdi ve krallarının mutlu olmasını istiyorlardı, bunun için minnettardım. Joslyn'i benimle aldattığına dair bir dedikodu çıkmasını ya da bunun gibi korkunç bir şey olmasını hiç istemezdim.

Nightfall kraliçesi Regina'nın kafasını bir mesaj olarak geri gönderdi ama başka bir misilleme yapmadı. Drae sınır devriyelerini arttırdı ve annemle Adaline için Kraliyet Muhafızlarının tamamını gönderdi. Düğün bu geceydi ve annem her an gelebilirdi.

Tüm bunlar hakkında ne düşüneceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Başlangıçta bana zarar vereceğinden korktuğu adamla evleniyordum. Ama doğduğumdan beri bana aşıladığı bir şey vardı.

Görev.

"Bu aileye, kız kardeşine, bu köye, bana karşı bir görevin var" derdi.

Artık tüm ejderha halkına karşı bir görevim olacaktı ve annemin bunu anlayacağını umuyordum çünkü ona her şey hakkındaki gerçeği anlatmayı planlıyordum. Pek çok insandan sır saklayarak yaşayabilirdim ama annem onlardan biri değildi.

"O burada!" Narine heyecanla başını odama soktu.

Ayağa kalktım ve gelinliğimi düzeltmesine izin verdim. Bu etkinlik, yani düğünümüz, pantolon giymek istediğim bir etkinlik değildi, yine de saray terzisinden benim için gelinliğe cepler koymasını rica etmiştim.

Cepleri olmayan bir kız hançerlerini ve eşyalarını nerede saklayabilir?

"Rüya gibi görünüyorsun," dedi Narine beyaz elbisemin dantel eteklerini buruştururken.

Gülümsedim. "Annabeth sana o yüz yeşim sikke ödül parasını verdi mi?"

Narine sırtıttı. "Bu gece törenden sonra alacağım. Sonra sana geri ödeyeceğim-"

"Saçmalama, sende kalsın! Ben kraliçe olacağım. Emrime amade fazlasıyla param olacak."

Narine başını salladı. "İmkânı yok-"

"Bunu kendi düğünün için sakla." Göz kırptım ve kızardı. Son zamanlarda Cal ile flört ettiğini görmüştüm. "Kız kardeşinin düğün planlaması iyi gidiyor mu?" diye sordum.

Narine bana el salladı. "Evet, senin sayende. Şimdi git anneni ve kız kardeşini gör!"

Oyalanıyordum. Dürüst olmak gerekirse, anneme krala aşık olduğumu, onunla evleneceğimi ama ondan asla çocuk sahibi olamayacağımı, bunun yerine metreslerinden çocuk sahibi olmasına izin vereceğimi söyleyeceğim için Hades kadar gergindim...

Ya düğünde yanımda durmayı reddetseydi? Ya şehri terk etse ve benimle bir daha konuşmasa?

Titreyen bir nefesle Narine'ye başımı salladım. "Lütfen onu ve kız kardeşimi alıp oturma odasına getirin."

Narine yatak odamdan çıktı ve ben de onu takip ederek oturma odasında volta atıp beklemeye başladım. Bu, bu dairede son bulunuşum olacaktı.

Bu gece Drae'nin yanında uyuyacak ve hayatımın geri kalanında onunla aynı yatağı paylaşacaktım.

Kutsal Hades, hasta olacağım.

Kendi düğün gününüzde her birkaç saniyede bir kusacakmış gibi hissetmeniz normal miydi?

Ön kapı açıldı ve annemle kız kardeşim yanlarında Narine'yle içeri girdiler. İkisinin de elinde küçük bir seyahat çantası vardı ve içeri girerken bana kocaman gözlerle baktılar. Dün gece bekleniyorlardı ama bir kum fırtınası olmuş ve diyarın dört bir yanından gelenler yüzünden gecikmeler yaşanmıştı.

"Kutsal Hades, kraliçe gibi görünüyorsun!" Adaline koşarak yanıma geldi. "Bu beni prenses mi yapıyor?"

Bana sarılmak için kollarını açtı ve annem ona bağırdı. "Elbisesine dokunma, leke bırakacaksın."

Elbiseyi umursamadan kız kardeşimi kemik kıran bir sarılmayla kendime çektim. "Prensес olabileceğini sanmıyorum ama yüksek doğumlu bir hanımefendi olacaksın."

Adaline geri çekilerek iri gözlerle bana baktı. "Leydi Adaline?"

Başımı salladım ve o da sırtıttı.

"Bu çok havalı."

Annem kıpırdamamıştı. Gözlerinde nasıl yorumlayacağımı bilemediğim yaşlar vardı.

"Leydi Adaline, biraz çikolatalı kek ister misiniz?" Narine annemle aramızdaki garip anı görünce, "Size sarayın ana mutfaklarını ve kütüphaneyi gösterebilirim," dedi.

Adaline anneme baktı, o da başıyla onayladı ve Narine'le birlikte oradan ayrıldı.

O zaman anneme baktım ve yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü.

"Ben... Sana ne söylediklerinden emin değilim," diye geveledim. "Ve senin için üzgünüm.

bu şekilde evleneceğimi öğrenmek zorunda değilim. Sadece-"

"Çok güzel görünüyorsun." Bana yaklaştı ve ellerimi kavramak için uzandı. "Kral Valdren birkaç saat önce nakliye ekibimiz şehrin dışına vardığında beni karşıladı ve seninle ilgili niyetini söyledi."

Öyle mi yaptı?

"Benimle ilgili niyetleri?" Şimdi ne dediğini bilmek istiyordum.

"Bana senin soyunu bildiğini ve saçının teline bile zarar vermeyeceğini söyledi. Seni sevdiğini ve sana bakmak istediğini söyledi. Seninle bir aile kurmak istediğini." Gülümsüyordu ve o zaman gözyaşlarının mutluluk gözyaşları olduğunu fark ettim.

Bir aile... Tabii ki anneme anlaşmamızdan bahsetmeyecekti. Benimle sağlıklı bir aile kuramazdı, sorun buydu.

"Anne, otursana," dediğimde dudakları çatıldı.

Kanepede bana katıldı ve ben de elbisemi dağıtmamaya dikkat ederek yanına oturdum. Drae'yi seviyordum ama anlaşmamızdan dolayı hâlâ üzgündüm ve sorunlarımı başka birinin üzerine yıkmaya ihtiyacım vardı. Annemin bilgeliğine ihtiyacım vardı.

"Drae'nin bir varise ihtiyacı var yoksa tüm ejderha halkı ölecek."

Annemin nefesi kesildi, eli ağzına gitti. "Adaline."

Başımı salladım. "Halkı ona özel bir sihirle bağlı; bu sihir üreyince güçleniyor ama belli bir yaşa kadar üremezsen yok oluyor. Ne olursa olsun soy devam etmeli."

Annem başını eğdi. "Anlıyorum. şimdi bu hızlı nişan ve düğün mantıklı geliyor. İnsanları kurtarmak için ne yapman gerekiyorsa onu yap Arwen."

Kalbim sıkışmıştı. "Mesele de bu anne... Drae Karanlık Gece Ejderhası klanından bir ejderha, ben ise Tutulma klanından tam kanlı bir ejderhayım."

Sanki bunun hoşlanmayacağı bir yere gittiğini hissetmiş gibi sustu. "Ve kısa bir süre önce benim ve onun sihrinin birbiriyle uyuşmadığını öğrendik-"

Boğazım düğümlendi ve aniden konuşamadım; gözyaşlarım görüş alanımı doldurdu. "Oh, tatlım, ne oldu?"

Annem ebeydi; çocuk doğurma konusunda en kötünün de kötüsünü görmüştü.

"Bizim gibi bir kraliyet çiftine ait bir ebe günlüğü bulundu, biri Karanlık Gece klanı asilzadesi, diğeri Tutulma klanı asilzadesi. Birlikte bir çocukları olmuş ama... çocuk ciddi şekilde deforme olmuş, organları vücudunun dışında kalmış ve sadece birkaç saat yaşamış."

Annem o zaman kendi içine kapandı. Yetiştirmesine yardım edebileceği bir torun sahibi olma umudu o anda yıkıldı. Gözlerindeki ışığın söndüğünü görebiliyordum.

"O zaman neden seninle evleniyor?" Annem şaşkınlıkla bana baktı.

Bu basit soru gözlerimi yaşarttı ve Drae'nin bana olan sevgisinin gerçek bir kanıtı oldu. "Çünkü o beni seviyor."

Annem başını salladı.

"Anne, babamın Adaline'i elde etmek için başka bir adamla yatmana izin verdiğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" Ona sordum.

Annemin yüzünde anlayış belirdi ve başını eğerek elimi tutmak için uzandı. "Ne yapman gerekiyorsa onu yap, Arwen. Sen bir kraliçe olacaksın. Embergate halkına karşı bir görevin var."

Görev, işte oradaydı. Bunu söyleyeceğini biliyordum. Kardeşim ve diğer herkes için doğru olanı yapmak istiyordum ama bu işimi kolaylaştırmıyordu.

Başımı salladım. "Ama bu üç kadın, ona mümkün olan en iyi şansını vermek için."

Annem bunun üzerine yüzünü buruşturdu ama sonra elimi ovuşturdu. "Onlara gittiğinde bir, belki de iki kış merak içinde geçecek ve sonra varislerine kavuşacak ve sen de ona sonsuza dek sahip olacaksın."

"Ama... Onlara yalan söylemek ve sonra da bana yalan söylemek..." Yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

Annem gözlerimin altını sildi. "Eğer baban beni reddetseydi, Adaline diye biri olmazdı."

Sanki kalbimi alıp sıkılmış gibiydi. Küçük kız kardeşim bazen beni ne kadar kızdırsa da, Adaline'in var olmadığı bir dünya hayal edemiyordum. Haklıydı - haklı olduğunu biliyordum - ama yine de tüm bu olanlar beni huzursuz ediyordu. "Teşekkürler anne."

Sağlıklı bir varis doğana kadar bir ya da iki kış. Bunu yapabildim. Gençtim ve o kadar uzun sürmedi.

6FHER HY HOHHER LEFH, beni mahvedebilecek bir evliliğe adım attığım hissinden kurtulamıyordum. Drae'yi görmem ve yeni anlaşmamız için bazı temel kuralları belirlemem gerekiyordu. Narine'den annemi ve Adaline'i yan dairelerine yerleştirmesini istedikten sonra Drae'ye onu görmek istediğimi bildirmesini söyledim. Sonra dairemde volta attım ve içimdeki endişe artıkça ellerimi birbirine vurdum.

Kapı aniden açıldı ve ben sıçradım. Drae oradaydı, siyah ejderha pullu deri baskılı kraliyet zırhını giymişti ve her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. Beni elbisemle görüyor olması umurumda değildi. Bunu ona söylemem gerekiyordu.

"Bana düğünü iptal etmeyeceğini söyle." Sanki fiziksel bir ağrı oraya yerleşmiş gibi göğsünü tuttu.

Gülümsedim ve başımı salladım. "Ben değilim."

Rahatlayarak sarktı ve ardından kapıyı arkasından kapattı, gözleri vücudumda ve sağlığımın sembolü olan beyaz dantelli elbisemde gezindi.

"İyi değil misin?" diye sordu, ellerimi ellerinin arasına alıp sıcaklıklarını hissetmek için uzandı.

İçimi çektim. "Seni başka kadınlarla paylaşma fikrinden hoşlanmıyorum, bu yüzden birlikteliğimizden önce tartışmak istediğim bazı kurallar var."

Ani çıkışım karşısında gözle görülür bir şekilde irkildi ama başını salladı.

"Onlarla ne zaman yattığını bilmek istemiyorum. Bana söyleme."

"Elbette," diye kabul etti.

"Beni görmeden önce bir banyo yap. Senin üzerinde de kokusunu almak istemiyorum."

"Evet, aşkım." Yüzü düştü ve bunu gerçekten düşünmediğini görebiliyordum. Bunları söylemek zorunda kaldığım için bile kalbim acıyordu.

"Hayır Kendal," diye sızlandım. "O benim evden arkadaşım. Önce diğer ikisini dene, eğer sağlıklı bir çocuk olmazsa Kendal son çare."

Beni kollarına çekti ve etrafıma sardı. "Bunu hiç yapmak istemiyorum. Yapabileceğimden bile emin değilim. Sadece seni istiyorum."

Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi. "Yapmak zorundasın," diye çıkmayı başardım. "Bu ikimizden daha büyük bir şey. Yapmak zorundasın. Bunu birlikte atlatacağız."

Asla anne olamayacağımın farkına varmak bana bir ton tuğla gibi çarptı.

"Asla anne olamayacağım," dedim aniden ve dehşet içinde yüzüme bakarak geri çekildi. Demek o da bunu düşünmemişti.

"Ben... Ben çok üzgünüm, Arwen." Ayaklarına baktı ve sonra bir şeyin farkına varmış gibi hareketsiz kaldı. "Başka biriyle yatarsan anne *olabilirsin*. Çocuğu birlikte büyütebiliriz..."

Bunlar düğünümünden saatler önce yapmak istediğim konuşmalar değildi. Başka bir adamla yatmak mı? Başka bir adamın çocuğunu doğurmak? İkimiz de başkalarının yataklarına mı girecektik? İstediğim hayat bu değildi.

"Calston sadıktır. Bir anlaşmaya varmayı kabul ederdi. Çocuğu benim büyütmeme izin verir," dedi Drae ama sesi acı doluydu.

Cal'ın çocuğunu Drae ile büyütmek mi? Cal'ı yatırmak mı? *Hayır*.

Sesim kısıktı. "Bunu asla yapamam. Böyle bir şeyi yapabilecek kapasitede değilim."

Rahatlamış ama aynı zamanda üzgün görünüyordu. Ne yapacağını bilemeden beni tekrar kollarına aldı, sanki kaçıp gitmemden korkuyormuş gibi sıkıca sarıldı.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca birbirimize sarıldık. Sonunda gözlerini kısarak geri çekildi. "Bana seni mutlu edebileceğimi söyle. Bu hayatın seni mutlu edeceğini. Değilse, seninle evlenmek ve benim yüzümden keder içinde yaşamak istemiyorum."

Sorusunu ciddiyetle değerlendirdim. Hiçbir zaman kendi çocuğum olamayacak olması üzücü olur muydu? *Evet, üzüldüm.* Varis sahibi olmak için başka kadınlarla yattığını bilmek beni öldürür müydü? *Evet.*

Ama alternatifi, onsuz yaşamak, sırf bir varise sahip olmak için Kendal'la ya da diğerlerinden biriyle evlenmesi... Bunu düşünmek bile beni mahvediyordu.

Öne doğru eğilip dudaklarını öptüm ve geri çekilerek gözlerinin içine baktım. "Kederli olduğum zamanlar olabilir, yalan söylemeyeceğim. Ama kocam olarak sen olmadan hayatımda mutluluk göremiyorum."

Yıkıcı derecede yakışıklı bir sırıtış ağzının kenarlarını yukarı kaldırdı. "Sanki tüm hayatım boyunca seni bulmak için beklemişim gibi hissediyorum." Başparmağını çenemde gezdirdi.

Ona bakmak için çenemi yukarı kaldırdım. Gözlerinde hak ettiğimden emin olmadığım bir hayranlık vardı ama ruhumun derinliklerinde bu adamla evlenmeye hazır olduğumu biliyordum.

"Hadi evlenelim." Öne doğru eğildim ve dudaklarımı kulak memesinde gezdirdim.

Boğazından küçük bir hırıltı çıktı ve gülümsedim, onun üzerinde böyle bir tepki uyandırdığım için kendimden memnunum.

NINEHEEN

Jade Şehri'nin tamamı kraliyet düğünü için dışarı çıktı. Sarayın balo salonu herkesi alamadı ve bu yüzden sokaklara döküldüler ve çatılarda oturup birlikteliğimizi görmeye çalıştılar. Kendal, annem ve Adaline'le birlikte düğüne katıldı ama bakışlarıyla tanışmaya çalıştığımda utanç içinde gözlerini kaçırdı.

Biliyordu. Tabii ki anlamayı biliyordu. Eminim Dr. Elsie ve Annabeth hepsini bilgilendirmişti.

Bunu düşündüğümde çok üzülüyordum, bu yüzden düşünmedim. Tüm şehrin önünde Drae'nin karısı olmaya, onun kraliçesi olmaya evet dedim. Ben şarap içtim, o da bal likörü içti. İlk randevumuzla aynı tarife sahip çikolatalı kek yedik. Dans ettik ve at sırtında şehirde dolaşarak insanları selamladık. Tüm bu süre boyunca, küçük anlaşmamızı çevreleyen sorunları içimin derinliklerine doldurdum. Drae onlara bir varis vererek büyüü geri getirmese tüm bu gülümseyen insanlar eninde sonunda ölecekti, bu yüzden bu konudaki her türlü ihtiyacım ya da düşüncem sadece bencilceydi.

Eğlence dolu bir gecenin ardından yeni kocam beni ortak odamıza geri getirdi. Sarayın daha önce hiç kullanılmamış bir odasını bizim için tamamen yeniden tasarlatmıştı. Artık eski odaları gibi karanlık duvar kâğıtları ve siyah halılar yoktu. Bu oda kremler ve altın rengiyle doluydu ve havadar ve aydınlık hissettiriyordu.

Yeni bir başlangıç.

Endişeyle ortak yatağımıza doğru yürüdüm, Kendal'ın saflığımdan vazgeçtiğinde olacağını söylediği bir tutam acıdan aniden korktum.

Başta biraz acı çekersem ileride zevk alacağımı söylemişti.

Yatağın kenarına oturdum ve Drae'ye baktım. Onunla sevişmeyi ne kadar istesem de bir o kadar da gergindim. O benden çok daha deneyimliydi. Önümde diz çökmek için odayı geçerken korkularımı anlamış gibi görünüyordu. Popomu kavrayarak beni kendine doğru yaklaştırdı, böylece bacaklarımın arasına sıkışmış oldu.

"Yatak odasında yetki sende, tamam mı?" dedi ve midem ağzıma geldi. "İstedğin kadar yavaş ya da hızlı hareket edebiliriz."

Sertçe yutkundum ve kontrolü bana vermesinden cesaret alarak başımı salladım. Öne doğru eğilerek alt dudağını ağzıma aldım ve emdim. Boğazından kopan zevk iniltisi sırtıtmama neden oldu. Arkama uzanarak korsemi bir arada tutan yayın ipini çektim ve sonra üst kısmımdan sıyrılarak göğüslerimi serbest bıraktım.

Drae başını yavaşça eğip göğsümü ağzına aldı ve bir iniltiyle geriye doğru düşmeme neden oldu. Aramızda bir sıcaklık oluştu ve ben devasa eteğimin yan açıklığını açmaya başladım. Drae şefkatli elleriyle soyunmama yardım etti, tamamen çıplak ve tamamen... tahrik olmuş bir şekilde karşımda durana kadar kendi kıyafetlerini çıkardı.

Kendini üstüme bırakırken vücuduna baktım. "Kontrol sende," diye fısıldadı, boynumu öpücüklere boğarken. Islak dili vücuduma zevk dalgaları gönderdi.

Bacaklarımın arasındaki sıcaklık artmaya başladı ve ellerinden birini kavrayarak kalçalarımın arasına yerleştirdim. Orama dokunduğu, en hassas noktamın üzerinde küçük daireler çizdiği anda şok içinde nefesim kesildi. Öne doğru eğilip dudaklarımı omzuna dayadığımda zevk dalgaları üzerimde dans etti ve kendimden geçerek nefes nefese kaldım.

Üzerimde durdu, bir koluyla destekledi, hınzır bir sırıtışla bana baktı. Aldığım zevk hoşuna gitmişti ve ben daha fazlasını istiyordum.

Aşağı uzanarak onu kalçalarımın hizaladım ve sonra birlikte boşaldık. Yavaşça öne ve arkaya doğru sallandı ve ben keskin bir acıyla tıslayarak donup kalmasına neden oldum. "İyi misin?" Bana endişeyle baktı.

Başımı salladım, onu öpmek için eğildim ve sonra biraz daha salladı. Acı hâlâ oradaydı ama her hamlede azalıyor, yerini daha fazla zevke bırakan derin bir zonklamaya bırakıyordu.

Şimdi annemin neden Adaline ve bana evlenene kadar saflığımızı korumamız için baskı yaptığını anlıyordum. Bu son derece mahrem bir şeydi.

iki kişi arasında. Bazı kızların yaptığı gibi bir geceliğine meyhanede yapmayı hayal edemeyeceğim bir şey.

Üstümde titremeye başladı ve sonra eliyle kendini tutarak hızla benden uzaklaştı.

Bir an için bir şeylerin ters gittiğini düşündüm.

-Ama sonra bunun hamilelik olmadığından emin olmak için bahsettiği yöntem olduğunu anladım.

Hayatımın en özel anıydı, kendimi tamamen ona vermek, sadece onun için sakladığım bir şeyi ona vermek. Ama yakında bu anı başka kadınlarla paylaşacağını fark ettiğimde yüzüm düştü. Asla birlikte bir çocuğumuz olmayacaktı.

Başını çevirip yüzümü taradı, ne düşündüğümü anlamış gibi görünürken endişesi yüzünü ele geçirdi.

"Onlarla öyle olmayacak. Onları öpmeyeceğim, onlara zar zor dokunacağım, sadece işimi göreceğ kadar temas edeceğim."

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan süzölüp boynumun arkasına aktı ve evliliğimizin başından beri mahkûm olduğunu anladım. Bu anlaşmayı asla gerçekten kabullenemeyecektim. Ben patlayana kadar içimde iltihaplanacaktı. O anda kocamın bir santimini bile paylaşmak istemeyen korkunç kıskanç bir kadın olduğumu öğrendim. Bir krallığı kurtarmak için bile.

Ama hiçbir şey söylemedim çünkü söylersem anlaşmadan cayacağını, Adaline'in ve ejderha büyü taşıyan sevdiğim herkesin öleceğini biliyordum.

HHE NEXH HORNINC iki kez daha seviştik ve öğlene kadar yatakta kaldık. Sonunda yıkandık ve yemekhanede öğle yemeği yemek için giyindik. Drae beni Grim Hollow'a iki günlük bir geziye götüreceğine söz verdi. Diyarın ötesinden gelen mallarıyla ünlü olan ve tüccar tezgahları ve pazarlarla dolu olan nakliye limanını hiç görmemiştım.

Öğle yemeği yiyip geziyi planlayacaktık ama yemek salonuna adım attığımızda Cal ve Falcon diğer kapılardan içeri daldılar, tam da şehir kapılarından savaş boruları çalınırken.

Drae hiç tereddüt etmeden Cal ve Falcon'un durduğu yere doğru koşmaya başladı.

Ona bir şeyler mırıldandılar ve Drae bana baktı. "Burada kal aşkım!" diye bağırdı ve hepsi koridordan aşağı koştu, muhtemelen savaşa gitmek için ahıra gidiyorlardı.

Hades gibi burada bekliyorum! Onun karısı olmam bana ne yapacağımı söyleyebileceği anlamına gelmiyordu. Arkalarından koştum, bugün pantolon ve küçük bir tunik giydiğim için minnettarım.

"Nightfall kraliçesi Orta Köprü'yü ele geçirdi. Ordumuz onu zor da olsa geride tutuyor," dedi Cal koşarlarken.

Üçünün yanından koşarak geçtim, Annabeth'in yanından geçerken korkudan kendini duvara yaslamıştı.

"Kral ve ben yardım etmek için uçacağız," dedim.

Drae bana baktı ve başını salladı. "Geride kalmalı ve güvende olmalısın."

Neredeyse insanlık dışı bir hırıltıyla homurdandım ve bu üç adamın da bana şaşkınlıkla bakmasına neden oldu. "Ben hâlâ Kraliyet Muhafızları'nın bir üyesiyim ve sizi korumaya yemin ettim. Savaşacağım ve siz bana ne yapacağımı söyleyemeyeceksiniz."

Gözleri kısıldı. Cal bir sırtış saklıyormuş gibi görünüyordu.

"Kraliçe konuştu," dedi Falcon. "Onun gücünü kullanabiliriz efendim. Özellikle de Regina'yı kaybettikten sonra."

İsmi somut bir şey gibi havada asılı kaldı. Kaybı o anda derinden hissedildi. Ne yapacağını bilirdi, kararları o verirdi. Drae henüz onun yerine geçmemişti bile. Bir parçasının onun gerçekten öldüğünü kabul etmek istemediğine inanıyordum.

"Kraliyet Ordusu'nda savaşan bir kraliçe mi?" Drae, tüm Kraliyet Muhafızları'nın savaşa hazırlandığı kaos ortamında dışarı fırladığımızda, "Kraliçe, Kraliyet Ordusu'nda savaşan bir kraliçe mi?" dedi.

Başımı salladım. "Bu doğru."

Boyun eğerek iç çekti ama hiçbir şey söylemedi. Ahıra girdik; diğerleri biz yer değiştirirken bizi yalnız bırakmak için dışarıda kaldılar. Artık ona sırtımı dönmüyordum, bu sefer o beni sarı parlayan gözlerle izlerken ben de onun önünde kıyafetlerimi çıkarıyordum.

"Yer değiştirmek için sihrini kullanmanın sorun olmayacağından emin misin?" Ona sordum.

Başını eğdi. "Kanatlarımı kısmi olarak değiştirmeyi deneyeceğim. İki uçucu kullanabiliriz."

Büyümü çektim ve sonra değişim bedenimi ele geçirirken öne doğru itildim. Drae'nin üstümde homurdandığını duyduğumda ellerim ve dizlerimin üzerindeydim, kendi değişimini tamamlarken kemikleri kırılıyordu.

Drae'nin boğazından bir hüsrân hırıltısı koptu. Değişimim tamamlandığı için ejderha formumla ona baktım. Üstsüzdü, dizlerinin üzerindeydi, sırtından yarım bir kanat çıkmıştı, yüzünde siyah pullar vardı ve bir eli pençeye dönüşmüştü.

Kalbim göğsümün içine düştü. *"Sorun nedir? Zihinsel bağlantımızı kullanarak sordum."*

Güzel yüz hatlarını gölgeleyen saf bir şokla bana bakarken göğsü kabardı.

"Ben... Ben yer değiştiremem." Sözleri bana ok gibi saplandı ve kuyruğum ahırın arka tarafına çarpına kadar geriye doğru tökezledim.

Hayır. Hayır... Buna hazır değildik. Şimdi değil, saldırı altındayken değil.

Sessizliğe gömülmüş gibiydi ve ben de içimdeki Regina'yı yönlendirerek kontrolü ele aldım. Gözlerinin içine baktım. *'Giyin. Eyerimi al ve bir okçu gibi sırtımda at sür.'*

Sanki bir şeylerin değişebileceğini umuyormuş gibi gözlerini dört açarak orada durdu. Bir varisi olması için çok uzun süre beklemişti. Annesi ikinci çocuklarını doğururken ölmekten önce ailesinin sadece bir çocuğu olmuştu.

Zamanımız kalmamıştı.

"Adamlarım neden ejderha formumda at sürmediğimi merak edecekler," dedi, derin sesini utanç gölgeliyordu.

Onlara kanadının yaralı olduğunu söyle. Ya da daha iyisi, onlara krallarını sorgulamamalarını söyle. Hadi gidelim! Onu teşvik ettim. Burada durup konuştuğumuz her saniye, Nightfall kraliçesi Orta Köprü bölgemizi ele geçirmeye daha da yaklaşıyordu.

O zaman harekete geçti, tek elini ve kanadını insana çevirdi ve ardından kıyafetlerini giydi. Birkaç dakika içinde eyerimi bağladı ve elinde bir yayla sırtına oturdu. Savaş için giyinmiş sıra sıra adamlara doğru yürürken, kalbim kocamla, kralımla birlikteydi. Kraliçe oğlu için misilleme yapıyordu ve ben de Drae'nin zayıflamış haline bir şey olmasına izin vermeyecektim.

Eğer o ölürse, eğer hepsi ölürse, ejderha büyüüne sahip tek kişi ben olurum... ve bu düşünce çok korkutucuydu, bu yüzden onu bir kenara ittim.

Adamlar Drae'nin sırtına bindiğini görünce bir an şaşırdılar ama Drae emir yağdırmaya başlayınca hemen sıraya girdiler.

"Bizimle Orta Köprü'de buluşun!" diye bağırdı ve sonra uçtum.

Ağırdı, bu yüzden ilk kalkışım sallantılıydı, ancak oldukça hızlı bir şekilde kendimi dengeleyebildim ve kanat hızımı kontrol edebildim.

yolculuk.

Daha önce hiç olmadığım kadar hızlı uçtum, savaş tamtamları tüm krallıkta çalışıyordu. Altımızda savaşçılar at sırtında Orta Köprü'ye doğru gidiyordu. Gözlerimi kısarak uzaktaki herhangi bir şeyi seçmeye çalıştım. İlerideki ufukta Orta Köprü'den yükselen dumanları gördüm.

"Onu yakıyorlar! Ben bağırdım.

Orta Köprü, Dar Boğaz'dan geçip Fae'lerle ticaret yaptığımız Thorngate'e giden tek yolumuzdu. Tükettiğimiz gıdanın üçte biri Thorngate ile yapılan ticaretten geliyordu. Bu bizi mahvedecekti. Öfke içimde dönüp duruyordu. Gökyüzünde metal lekeler parlıyordu ve bunların kuş olmadığını biliyordum.

Ona *'İnsan uçucuları indirin'* dedim.

'Hemen,' diye cevap verdi ve ben de yaklaştım, sırtımda dururken ustalıklı ok atmasını hayranlıkla izledim. Uçan insanlar birer birer gökyüzünden taş gibi düştüler ve ben de görüşümü aşağıdaki köprüye odakladım. Köprü'nün hemen başında küçük bir yangın vardı ve savaşçılarımız nehirden getirdikleri kovalarla yangını söndürmeye çalışıyorlardı. Köprü'nün sonunda, Dar Boğaz'ın girişinde Nightfall'un kraliçesi duruyordu. Onu daha önce hiç şahsen görmemiştim ama kırmızı deri bir savaş kıyafeti ve uzun altın bir taç giyen at sırtındaki bu muhteşem kadını tanımamak mümkün değildi. Kolları, üzerlerine bağlanmış metal aletlerden dolayı parlıyordu. Yüzü buruş buruştu.

'Arwen, hayır! O çok güçlü,' dedi Drae ama ben çoktan ona doğru uçmaya başlamıştım. Tam önümde duruyordu. Bir ateş akımı ve dünya ondan kurtulacaktı. O zayıftı, basit bir insandı. Eğer onu şimdi ortadan kaldırmazsam, benim, Drae'nin ve gelecekteki çocuklarının üzerine gelmeye devam edecekti.

"Arwen!" Beni başka bir yöne yönlendirmeye çalışır gibi omzuma vurdu.

Kafasını bana doğru çevirdiğinde, içimdeki ateşi büyüttüm ve onunla onu patlatmaya hazırdım. Onu zayıf bir insan sanmakla hata etmişim ama bunu çok geç fark ettim. Hızlı bir hareketle atının sırtında ayakta durur pozisyona sıçradı ve kollarını kaldırdı. Bir saniye önce bana doğru bakıyordu ve bir saniye sonra ön kolundaki cihazdan bir düzine metal ok, gökyüzünden düşen kuyruklu yıldızlar gibi Drae ve benim üzerime doğru uçu.

Metal mermilerden kaçınmak için havada bir takla atarken kemerinin bağlı olması için dua ettim.

"Vay anasını! Sen iyi misin? Doğrulurken Drae'ye sordum.

Ben iyiyim. Ona çok yaklaşma! Kolundaki o şey yayımla yapabileceğimden çok daha uzağa ve hızlı ateş ediyor.

Ejderha başımı salladım, hâlâ her şeyin etkisindeydim.

Ne yapacağız? O köprüyü alamazlar. Fae ekinleri olmadan kışı atlatamayız.'

Kraliçe geri çekilmemden memnun görünüyordu. Atından indi ve köprünün henüz yanmayan diğer tarafına doğru yürüdü. Bir çelik parıltısı vardı ve avucunda küçük bir alev titriyordu.

Aptal makine mekanizmaları!

Köprüyü alacaktı.

"Ormanını yakın! Drae böğürdü. 'Köprümüzü almak istiyorsa, biz de onun topraklarını alırız.

Evet!

Harikaydı.

Sola doğru yönelerek, tarafsız Dar Boğaz'ın kayalık arnavut kaldırımlı yolunun dışına ve Nightfall bölgesine uçtum.

Ağaçlardan bir ok fırladı ama ondan kaçtım ve sonra sık ormana doğru alçaktan süzıldüm. Ağaç çizgisinden birkaç metre uzaklaştığımda, tuttuğum tüm büyüü ölümcul ateşten mavi bir akışla serbest bıraktım.

Alçaktan uçtum, alevleri mümkün olduğunca çok ağacın tepesine yaydım, ahşap bir nöbetçi kulesine ulaştığımda durmadım bile. Kule tutuştu ve bir adam çığlık atarak kuleden yere doğru atladı.

"Geri çekilin!" Kraliçenin feryadını duydum. "Su getirin."

Nightfall savaşçıları karınca gibi dağılırken köprüye doğru geri dönmeye başladım. Köprüyü terk ettiler ve nehirden şimdi yanmakta olan ormana doğru koştular. Kraliçenin atış menziline uzak durdum ama yüzünü görebileceğim kadar yakındım.

Öfkeli görünüyordu, ağzı şeytani bir yüz ifadesiyle buruşmuştu ve bu bana büyük bir sevinç verdi. Köprüdeki yangın bizimkiler su sıktıkça sönüyordu. Tahta yer yer kömürleşmişti ama dayanıyordu.

Şimdilik.

Kraliçe'nin geri dönüp köprüyü yakmaya ya da daha kötüsü topraklarımıza girmeye çalışmadığından emin olmak için daireler çizerek üzerlerinden uçarken Kraliyet Muhafızları beni alkışladı. Ama kendi ateşini kontrol altına almaya çalışmakla yeterince meşguldü, ki şu anda benim tutuşturduğumdan üç kat daha fazla ağaca yayılmıştı. Binalara sıçrarsa haftalarca, hatta belki aylarca uğraşmak zorunda kalacaktı.

İndim ve Drae'nin adamlarıyla konuşmasına, onları kontrol etmesine ve yaralı savaşçıların envanterini çıkarmasına izin verdim. Her şey sakinleştikten sonra

orada kalmalarını ve taştan bir köprü için planlar yapmaya başlamalarını söyledi. Durumun halledildiğini hissettiğimizde, eyerime geri tırmandı ve bizi eve uçurdum.

Sarayın zeminine indiğimde Dr. Elsie koşarak geldi ve beni yaralarım açısından muayene etti. Drae attan indi, eyeri çekti ve ben de üzerimi değiştirip kıyafetlerimi giydim.

"Ben iyiyim. Onu kontrol et," dedim ve Drae'nin bana endişeyle baktığını görmek için döndüm.

"Ben de iyiyim," dedi.

Başımı salladım ve gözlerimi büyüttüm. "Söyle ona."

Dr. Elsie kaşlarını çattı. "Bana ne söyleyeceksiniz?" İyileştirici asası hazırdı.

Dr. Elsie ikimizin arasında şaşkın şaşkın bakarken iç çekti.

Bir adım öne çıkarak sesimi alçalttım. "Onun büyüü..."

Bunu yüksek sesle söyleyemedim; bu düşünce beni dehşete düşürdü.

"Ölüyorum. Artık kısmi vardiya bile yapamıyorum," diye bitirdi Drae ve Dr.

Elsie'nin yüzü düştü.

"O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun. Bu gece." Sesinde bir aciliyet vardı.

Drae anlayışla başını salladı ve sonra bizi terk etti.

Kocamın başka bir kadınla yatması gerektiğine bu kadar çabuk karar vermesi göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi.

Farkında olmadan kurallarımızdan birini çiğnemişti. Tüm bunlar olurken aklımı başımda tutması gereken bir kuralı. Ne zaman olduğunu bilmek istemedim.

Artık biliyordum ve uyuyamıyordum. Her tırnağımı çiğneyecektim. Halıda delikler açacaktım.

Bu gece.

"İstemiyorum." Kolları boynuma dolanırken sesi alçaktı, boynumdan aşağı nefes alırken beni tutuyordu.

Yan kapı açıldı ve Adaline neye doğru yürüdüğüünün tamamen farkında olmadan dışarı çıktı ve sevgili küçük kız kardeşimi görünce başımı salladım. "Yapmalısın."

Kıskançlığım yüzünden Adaline'in ve diğer herkesin ölmesine izin veremezdim.

Dönerek yanağından öperken duygularımı kontrol altında tuttum. "Bu akşam annem ve kız kardeşimle yemek yiyeceğim," diye haber verdim.

Kıpırdamadan durdu, bir hayvanın avını izlediği gibi beni izliyor,

takındığım maskeyi görmeye çalışıyordu. Hıçkırmak istedim, tokatlamak istedim.

Onunla sevişmek istedim.

Hiçbirini yapmadım.

"Seni seviyorum," dedim, sonra ondan uzaklaştım ve kız kardeşimi çağırdım.

Kraliçe olarak ilk görevim halkımı kurtarmaktı. Ama insanların bundan haberi yoktu ve asla da olmayacaktı.

Akşam yemeğinde yemeğimi tabağında çok gezdirdim ama yemedim. Adaline fark etmedi ama annem fark etti. Topuklarım halıya sinirli bir şekilde vururken kaşlarını çatarak bana baktı. Havadan, incir ağaçlarından ve diğer sıkıcı şeylerden konuştuk ve bir süre sonra onlara iyi geceler diledim.

Lüks yatak odamızın halısında volta atıyor ve evlilik yatağımıza bakıyordum. Dün gece beni nasıl yatağa attığını düşünmek bacaklarımın arasında bir sıcaklık yarattı ama bunu başka kadınlara yaptığını düşünmek burun deliklerimden dumanlar çıkmasına neden oldu. Yatağa doğru yürüdüm, bir yastık aldım ve hayal kırıklığı içinde odanın öbür ucuna fırlattım. Annem bir keresinde bana bir kadının doğurganlık günlerinin ne zaman olduğunu söylemenin zor olduğunu, bu yüzden gebe kalmaya çalışan çiftler için günlük yatak takımlarını savunduğunu söylemişti. Drae'nin bunu her gece yaptığını düşünmek boğazıma safra kaçmasına neden oldu.

Neden ona sorun olmadığını söyledim? Birden ona böyle bir şey yapma izni verdiğim için pişman oldum. Adını haykırarak sarayın koridorlarında koşmak ve şu anda onun altında hangi kadın varsa ona saldırmak istedim. Bunun için biçilmiş kaftan değildim, ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Porselen bir çay fincanını kavrayarak bir çığlıkla duvara fırlattım. Paramparça olup yüzlerce kırık parça kanepenin üzerine sıçradığında, kendimi daha iyi hissetmedim.

Çaresizlik beni yakaladı. Sonra kapı patlayarak açıldı ve duvara o kadar sert çarptı ki sıçradım. Boğazımdan bir şaşkınlık çılgılığı koptu ve bakışlarım Drae'nin gömleksiz halini tarayarak döndüm.

Tek bir damla gözyaşı yanağını lekeledi ve kapıyı arkasından kapatırken başını salladı. Bir gözyaşı, bir baş sallama. Bu ne anlama geliyordu?

Zamanın içinde donmuş, zihnime kilitlenmiş, durumu analiz etmeye çalışıyordum.

Kızmış mıydı? Yanlış bir şey mi yaptım? Kadınlar onu reddetmiş miydi?

Bana ulaştığında kalçalarımı kavradı. "Yapamam. Yapmayacağım."

Dört kelime. Ona olan aşkıma derinleştirmek için tek gereken dört küçük kelimeydi.

"*Seninle* bir bebek istiyorum. Çocuğunuzun babası olmak istiyorum ve sizin de anne olmanızı istiyorum" dedi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken dudağım titredi. "Ama... eğer deforme olmuşsa-"

"Umurumda değil. Birlikte yapacağımız çocuk ne olursa olsun, onunla geçireceğimiz süre boyunca onu seveceğim."

O anda kalbim neredeyse kanatlanacaktı ve göğsümden fırlayacak diye korktum. Kan bağına bu kadar düşkün bir kral, kusurlu bir çocuğa sahip olmayı umursamaz mıydı? Bu duyulmamış bir şeydi. Nightfall kraliçesi bir keresinde kekeme olduğu için oğullarından birini öldürmüştü.

"O mu?" Kaşlarımı çattım.

Sırıttı. "Ya da o."

Elleri belimden karnıma doğru hareket etti ve ben durumun ciddiyetini düşündüm. Rahatsızlık içinde doğacağını bildiğin bir çocuğu doğurmak yanlış değil miydi? "Bencilliğimiz için bir çocuğa acı çekertmek doğru değil," dedim.

"Bir günlük kaydı, o çiftin her çocuğunun bir hastalıkla doğduğu anlamına gelmez. Böyle şeyler olur. Sadece ilk bebekte olup diğerlerinde olmayabilirdi. Aralarında beş sağlıklı çocuk daha olabilirdi." Sanki bütün gün peşimde dolaşan kara bulut gökyüzünde dağılmıştı.

O haklıydı. Annem bana böyle şeylerin olduğunu söylemişti. Sebepsiz yere kaderin acımasız cilveleri. Keşke bu çift bugün hayatta olsaydı da onlara sorabilseydim.

Bir çocuğun bir hastalığa sahip olması onu daha az hasta yapmazdı ve yaratacağımız küçük çocuğu çok severdim. Yarı ben yarı Drae olacaktı.

"Eğer çocuk sadece bir an yaşarsa, yine de büyünüzü güçlendirir mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Hamile kaldığın anda büyüm biraz güçlenecek, sonra doğumda tamamen güçlenecek."

Birdenbire bu adama hayranlık duymaya başladım. Beni seçmişti, tüm kusurlarımızla bizi seçmişti ve bu benim için oldukça mükemmeldi.

DOKUZ HOONS L6HER.

"O P6IN'DE. SOHHINC YAP!" Drae, Dr. Elsie'ye havladı.

Ejder-elf şifacı krala gözlerini devirdi. "Doğum yapıyor! Ağrı beklenir."

Annem yanımdan kalktı ve halının üzerinde volta atan Drae'ye doğru yürüdü. Durdu, çılgın ve vahşi gözlerle ona baktı. Amelia'nın tüm doğumlarına katılmış, dört çocuğunu ve en son bir eşini kaybetmişti; bu onun için çok travmatik bir durumdu. Ona burada olmasına gerek olmadığını söyledim ama o bunu kabul etmedi. Yanımdan ayrılmayacağını söyledi.

"Korktuğunu biliyorum," dedi annem. "Ama doğum yapan pek çok kadın gördüm ve Arwen'imın yarısı kadar bile güçlü değillerdi. O iyi olacak."

Kucaklamak için kollarına atıldı ve boğazım duygularla sıkıldı. Adaline ve annem, hamileliğimi açıkladığımda saraya taşınmışlardı ve annemle kocam arasında özel bir bağ oluşmuştu. Annemin kocamı sakinleştirmek için bir yolu vardı; kocam ona saygı duyar ve bilgeliğine değer verirdi.

Karnım bir kez daha sıkıştığında homurdandım. Oldukça kolay bir hamilelik olmuştu. Diğer kadınların şikayet ettiği gibi hastalık yoktu; Drae bana her gece çikolatalı kek yediriyor, başka ne istersem veriyor ve ayak masajı yapıyordu. Ama doğum kolay olmaktan çok uzaktı.

Elf kralı Raife bize bir iyilik yapıp kraliçeyle küçük bir çatışmaya girmişti ve kraliçe bize olan ilgisini kaybetmişti... şimdilik.

Acı bedenimi ele geçirdiğinde çığlık attım ve hem annem hem de Drae yanıma koşarak her biri bir elini tuttu. Bacaklarımın arasındaki bölge yanıyormuş gibi hissediyordum.

"Yakıyor," diye homurdandım, annemin bana son birkaç aylık koçluk seanslarında öğrettiği gibi sertçe itmeye çalışıyordum.

"Başını görüyorum!" dedi annem, bacaklarımın arasında pozisyon alarak. Dr. Elsie bir battaniye ve steril su dolu bir leğen kaparak annemin yanına koştu. Annemin benimle ilgilenmesi konusunda anlaştık ve Dr. Daha deneyimli olan Elsie, çocukla ve onun... komplikasyonlarıyla ilgilenecekti. Her ne olabilirlerse.

Drae'nin başı omzuma yaslandı. Fısıltının biraz üzerinde konuştu. "Seni bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdim," diye kulağıma nefes verdi.

O zaman beni ölüme hazırladığını anladım ve bu beni şok etti ve üzdü.

"Ölüm döşeğindeyken bunu bana bir daha söyle."

Basınç arttı ve daha önce hiç hissetmediğim bir acı bacaklarımın arasını, en hassas yerlerimi kesen bir kasap bıçağı gibi keserken homurdandım.

Basınç o kadar yoğunlu ki neredeyse bayılacaktım. Sonra rahatlardım.

"Bir kız!" dedi annem sevinçle ve ben şok olmuş bir şekilde yere baktım. I

Kendimi deformasyonlara, küçüğün vücudunun dışındaki organlara, nefes alamayan bir çocuğa, mavi bir tene hazırladım ama... o mükemmeldi. O sırada tavandan altın bir parıltı düştü ve bebeği kaplayarak nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oldu.

Büyü bu muydu? Halkımızı besleyen ejderha büyü mü? Tenine değdiği anda, sanki hayal etmişim gibi yok oldu.

Gözyaşlarına boğuldum ve Drae'nin başının hâlâ aşağıda olduğunu fark ettim. Kafasını kaldırıp bakmaya cesaret edemiyordu. Muhtemelen başka bir ölü doğumdan korkuyordu. İşte o anda kızımız büyük bir çılgılık attı ve Drae'nin kafası yukarı kalktı.

Yüzünü inceledim, bu anı sonsuza dek hafızama kazımak istiyordum - sağlıklı bir çocuğa sahip olduğu anı.

"Elsie, kalbini, ciğerlerini,..." Boğazında bir hıçkırık düğümlendi.

"O iyi. Onu sadece taradım." Elsie asasını kaldırdı.

Drae elini ağzına götürerek hıçkırdı, artık duygularını tutamıyordu. Annem ayağa kalkıp bebeği bana vermeye gittiğinde bacaklarımın arasındaki basınç yeniden arttı. Acı içinde homurdandım, gözlerim dönmüş bir halde anneme bakıyordum. "Bir sorun var," dedim ve Drae'nin tüm vücudu kaskatı kesildi.

Annem bebeği Drae'ye uzattı ve o da sanki narin bir yumurtaymış gibi tutarak onu kucağına aldı. "Neler oluyor? Kanaması mı var? Böyle olur, kadın çok fazla kanar" dedi.

Annem başını salladı. "Muhtemelen sadece doğum sonrası-" Bacaklarımın arasına bakarken nefesi boğazında düğümlendi.

"İkın!" diye bağırdı ve karnım kaya gibi sertleşti. Ne olduğundan emin olmadan öne doğru eğildim ve ittim.

Ateş. Basınç. Ve sonra rahatlama.

Odada ikinci bir ıgık koptu ve Drae ile ben iri gözlerle birbirimize baktık.

"İkiz kızlar," dedi annem neşeli bir kakhahayla.

"İki mi?" Drae önce kendi kucağındaki kıza, sonra da annemin kucağındakine baktı. Yatağı yaslandı ve ikinci çocuğı bana uzattı. O da kaybolmadan önce sadece birkaç saniye kalan o altın büyüyle kaplıydı.

M kemmел bir kızdı. Yumuşak tenli, mavi gözlü, d ğme burunlu. İkizler. Bu çok nadir görülen bir şeydi ve doğıuma girene kadar bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu. İçimden yükselen kakhahalara engel olamadım.

İki kız.

Drae'ye "Regina ve Joslyn, onlara bu ismi vermek istiyorum," dedim.

Başını salladı ve sonra yatağı kenarına oturup kucağındaki minik çocuğı baktı. "İki prenses."

Sırıttım. "Bir süre için son ejderha kralı sen olacaksın."

Dudaklarındaki g l msemi daha da büyüdü. "Benim için sorun değıl."

Kızlarımızı aramızda tutarken arkasına yaslanıp bana sarıldı. Bazen hayat zordu ve korkunç şeyler oluyordu, ama biz en karanlık zamanların bile sonsuza dek mutlu bir hayata dönüşebileceğinin kanıtıydık.

Annem benimle ilgilendi ve kızları temizledi. Drae ve ben öylece uzanmış, şaşkınlıkla onlara bakıyorduk. Joslyn'in saçları benimki gibi bulanık sarıydı ama Regina'nın saçları babasınınki gibi daha koyuydu.

"Büyünün içimde dolaştığını hissedebiliyorum. Çok güçlü," dedi Drae.

Artık iki mirasçım var, umarım öyledir. Bu büyük bir rahatlamaydı. Adaline ve değıer verdiğıim diğıer herkes iyi olacaktı.

Kapı çalındı ve Drae içeri girmeleri için seslendi. Cal içeri girdi, iki kıza şöyle bir baktı ve başını  ne eğıdi,

Gülümseyerek. "İkiz mi?

Tebrikler." "Teşekkür ederim,"

dedik hep bir ağızdan.

Krala bakarken gülümsemesi dudaklarından düştü. "Lordum, görüşmemiz gereken acil bir konu var."

Drae kaşlarını çattı. Gerçekten acil olmasaydı Calston doğıumumdan birkaç dakika sonra beni rahatsız etmezdi.

Drae, "Bunu karımın ve krali emin önünde özgürce tartışabilirsiniz," dedi. Cal boğazını temizledi. "Kral Raife Lightstone  alışma odanızda."

Drae sarsılarak oturur pozisyona geçti, önce k  k Regina'ya sonra da bana baktı. Raife buradaysa, Drae'nin sözünü yerine getirmek için buradaydı demekti.

Söz veriyorum. Kocamdan bir savaş başlatmasını istemek için buradaydı.

"Git," dedim ona, sesimin titremesini engellemeye çalışarak. Raife ciddi olmasa buraya kadar gelmezdi. Hayatımı o adama borçluydum ve savaş ölüm ve zorluk getirse de, Nightfall kraliçesinin durdurulması gerektiğı konusunda hemfikirdim.

Annem bebek Regina'yı Drae'den aldı ve odanın karşısına geçerek bana son bir kez baktı ve gülümsedi.

O gülümsemeyi seviyordum. Onunla tanıştığımdan beri tek yaptığı şeyin her geçen gün daha fazla gülümsemek olmasını seviyordum. Bunun benim sayemde olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Bu savaş ne getirirse getirsin, birbirimize ve dört kişilik yeni küçük ailemize sahiptik.

HWENHY

Drae

Arwen'i ilk gördüğüm anda onunla evlenmek istemiştim. Sırtında kanayan bir yara ile ormanda doksan kiloluk bir puma taşıyordu. Yalnızdı, bu da onun kendine güvenen bir avcı olduğunu gösteriyordu ve üstü başı kir ve kan içinde olsa bile o güne kadar gördüğüm en güzel kadındı. Çocuklarımızın doğumundan hemen sonra onu terk etmek istediğim bir şey değildi ama Raife Arwen'in her an doğum yapabileceğini biliyordu; bir hediye sepeti göndermişti. Bizi tebrik etmek için şahsen gelmeyecekti.

Bir sorun vardı.

şimdi kraliçeyle savaşa girmemi ister miydi? Baba olduktan birkaç dakika sonra mı? Raife ve ben altı yaşındayken ailelerimiz bizi "prensler yaz kampına" gönderdi. Raife, Fae'lerden Lucien, kurtlardan Axil ve benim kaynaştığımız, yılda dört hafta süren bir kamptı. Ailemiz bunun, kraliçe peşimize düşerse doğaüstü krallığı güçlü tutacağını düşünüyordu. Sonra on dört yaşındayken, Raife'nin ailesi öldürüldüğünde, Lucien, ben ve Axil'e bir mektup göndererek intikamlarını almamıza yardım etmemiz için yalvardı. Biz daha çocuktuk ve ailelerimiz bunun bir elf sorunu olduğunu, bu yüzden karışamayacağımızı söylemişti. Raife o zaman bizimle konuşmayı kesti ve yıllık inzivalar sona erdi.

On dört yaşında kral oldu... Hayal bile edemezdim.

Nihayet on sekiz yaşında Kral olduğumda, Raife taç giyme törenime geldi ve yine ailesinin intikamını almak için benden yardım istedi. Kral olarak ilk günüm ve benden *savaş* ilan etmemi mi istedi?

Yapamazdım. Kendi sorunlarım devam ederken olmazdı. Babamın ölümü ejderha büyüsünün tamamen bana bağlı olduğu anlamına geliyordu ve kendi varisim olmadan *savaşa* giremezdim.

Bu dört kış önceydi. Artık iki varisim vardı. Raife bugün benden *savaşa* gitmemi istese, onu reddetmezdim.

Benden talep edeceği her şeye evet demeye hazır bir şekilde ofisimin kapısını açtım. Sevgili Arwen'imi ölümden kurtardığını unutmayacaktım. Artık bilge bir kraldım ve elimde güçlü bir ordu vardı. Eğer isterse verebileceğim çok şey vardı. Yeni doğmuş iki çocuğum varken, Gece Kraliçesi'ni karşıma alma fikri hoşuma gitmiyordu ama Raife hayatını kurtardıktan sonra Arwen'in beni destekleyeceğini biliyordum.

Lucien ve Axil'i şimdiden ikna etmiş miydi? Kendi konseyinin onu görevden almamaları için evlenmesi konusundaki ısrarıyla uğraştığını düşünürsek buna inanmak zordu. Bu *savaşı* başlatmak için bana gelmesinin birkaç kış alacağını ummuştum. Her taraftan insanlar ölecekti ve ben böyle bir şeyi hızlandırmak istemiyordum ama Nightfall kraliçesi durdurulmalıydı. Bu konuda anlaşmıştık.

Odaya girdiğimde onu sandalyemde oturmuş, parmaklarını masamın üzerinde gezdirirken buldum.

Bana baktı ve gülümsedi. "Tebrikler sırayla mı?" Rahat tavırları beni sakinleştirdi. Belki de buraya gerçekten iyi dileklerini iletmek için gelmişti. Birbirimize mektuplar gönderiyor, bozulan dostluğumuzu yeniden inşa etmeye çalışıyorduk.

Başımı salladım. "İkiz kızlar. Sağlıklı."

Ayağa kalktı ve masamın arkasından çıktı. "İkiz mi? Harika bir haber!" Bakışlarım eline ve şimdi taktığı süslü evlilik yüzüğüne kaydı.

"Ve sizi de tebrik ederim. Düğüne gelemediğimiz için üzgünüm ama Arwen çok ağır bir şekilde hamileyken-"

Bana el salladı. "Sorun değil. Dinle, bilmen gereken bir istihbaratım var ve bunu sana kurye aracılığıyla söyleyemem."

Kaşlarımın çatıldığını hissedebiliyordum. Yorulmuştum. Bütün gece Arwen için endişelenmişim. Hâlâ onun hayatta ve sağlıklı olduğuna ve artık iki kızım olduğuna inanamıyordum. Gerçek gibi gelmiyordu. Keşke Amelia da burada olsaydı da görseydi. O benim en iyi arkadaşımdı; benim için çok mutlu olurdu.

Bugün ben. Amelia ve ben doğduğumuzdan beri kaderlerimizin birbirine bağlı olduğunu biliyorduk; bize asla başka bir seçenek sunulmamıştı. Bir keresinde bana, onunla nişanlı olmasaydım nasıl bir kadın arzu edeceğimi sormuştu. O zamanlar on iki yaşındaydım, bu yüzden dürüstçe cevap vermiştim.

Hayalimdeki kadının saçları ay ışığı rengine olurdu, benimle ve arkadaşlarımla avlanmak ve ok ve yay atmak isterdi, elbiseler ve moda için telaşlanmazdı ve normal porsiyonlarda yemek yerdi, bir kuş gibi salataları didiklemezdi.

Amelia gülmüş ve bana o kadının var olmadığını söylemişti. O zaman bilmiyordum ama Arwen'i tarif ediyordum.

"Drae?" Raife endişeyle bana baktı ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Başımı salladım ve yüzümü ovma için uzandım. "Özür dilerim. Uyuyamadım.

Ne oldu?"

Raife titrek bir eli saçlarında gezdirdi. "Ben... nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Tüylerim diken diken oldu. Bu düşündüğümde de kötüydü. Raife'nin söyleyecek sözü hiç olmazdı.

"Nightfall kraliçesi mi?" Ben başladım.

Yeni karısını o mu öldürdü? Yas tutuyormuş gibi görünmüyordu. Daha çok korkuyordu. Elf kralı hiçbir şeyden korkmazdı.

Başını salladı ve gözlerinde korkuyla bana baktı. "O... onun yeni bir makinesi var."

Şu kadın ve makineleri. Sihirden hoşlanmayan biri için, onu teknolojiyle taklit etmeye çalıştığından eminim.

"Ne işe yarıyor?"

Uzun süre acı çeken bir iç çekti. "Bir insanı büyüsünden arındırarak insan yapar. Bir çeşit büyülü hadım etme."

"Hades," diye lanet okudum, tüylerimi diken diken eden bir ürperti kemiklerime yerleşti. İşte buydu; sonunda büyülü yaratıklardan arınmış bir insan dünyası hedefine bu şekilde ulaşacaktı.

"Halkım ejderha büyümüz olmadan hayatta kalamaz. İnsan benliğimizi besler," dedim ona. "Bu bizim için ölüm olur."

Raife başını salladı. "İşte bu yüzden olabildiğince çabuk size haber vermeye geldim. Lucien ve Axil'i uyarmak zorundayız. Birleşmeli ve savaşa hazır olmalıyız."

Sertçe yutkundum. "Lucien'i görmeye gitmek ister misin? Fallenmoore'a ulaşabilir ve münzevi kurt kralı bulup bulamayacağıma bakabilirim."

Raife boğazını temizledi. "Buraya gelirken denedim."

Ellerimi iki yana açtım. "Sorun nedir?"

Elf kralı uzandı ve ensesini ovuşturdu. "Beni öldürmeye çalıştı."

Sırıttım, bir şekilde bunun bir hikâyesi olduğunu biliyordum. "Peki bunu neden yapsın ki?"

Raife iç çekti. "Birkaç karanlık yıl geçirdim ve Thorngate'i iş için ziyaret ettiğim sırada hayatının aşkıyla yatmış olabilirim de olmayabilirim de."

Eski dostumu omuzlarından tutarak kahkahalarla bağırdım. "Bu yüzden mi şimdi böyle sefil bir aptal oldu?"

Raife yüzünü buruşturdu. "Benimle Lucien'i görmeye gelmen gerekiyor. Sonra onu da bizimle Axil'i görmeye getirebiliriz. Kurtların sayısı arttı. Dolunayda sınırlarımda onları duyuyorum. Herkese ihtiyacımız var. Axil her zaman en çok Lucien'i sevmiştir."

Bu doğrudu. Lucien ve Axil yıllık inzivalarımızda hırsızlar kadar samimiydiler. "Karımın ikizleri oldu," dedim ona sert bir bakış atarak.

Raife homurdandı. "Kraliçe birkaç ay önce beni tekrar zehirlemeye çalıştı."

Onunla savaşıacak hiçbirimiz kalmadan önce Zaphira durdurulmalıdır."

Kaşlarımı çattım. Tüm ailesini zehirledikten sonra hala onu öldürmeye mi çalışıyordu?

Kendi bahçeme gelip Joslyn'i nasıl öldürdüğünü unutamazdım. Tüm kralları ortadan kaldırmaya mı çalışıyordu? "Pekâlâ. Bana sevgili yeni ailemle bir hafta verin, sonra Lucien'le konuşmak için sizinle Thorngate'te buluşacağım."

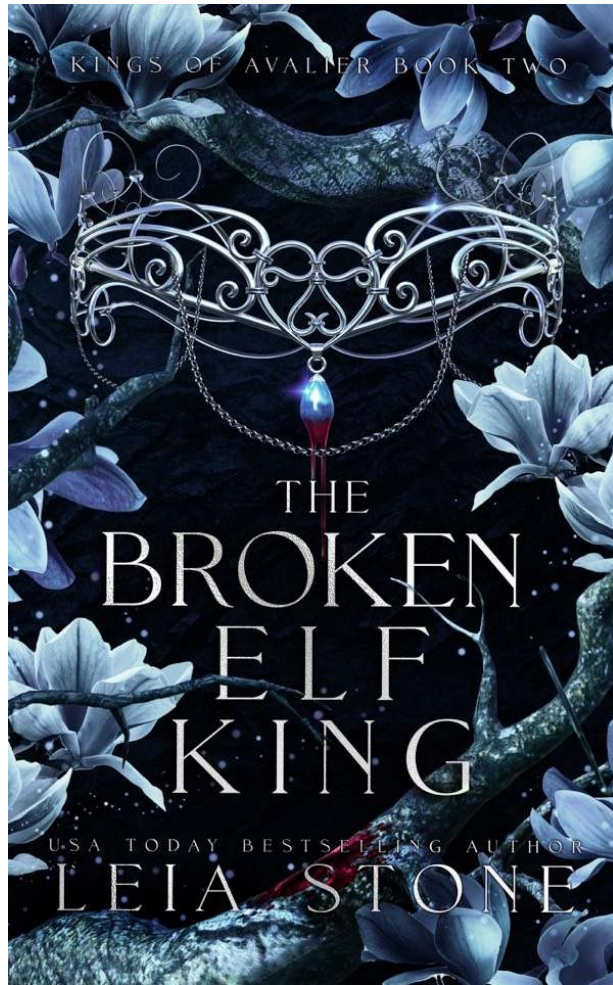
Raife beni omuzlarımdan alkışladı. "Sana güvenebileceğimi biliyordum."

Raife'nin güvenini geri kazanmak benim için önemliydi ve Zaphira ile şeytani makineleri yaşadığı sürece bu dünya karım ve kızlarım için güvenli olmayacaktı.

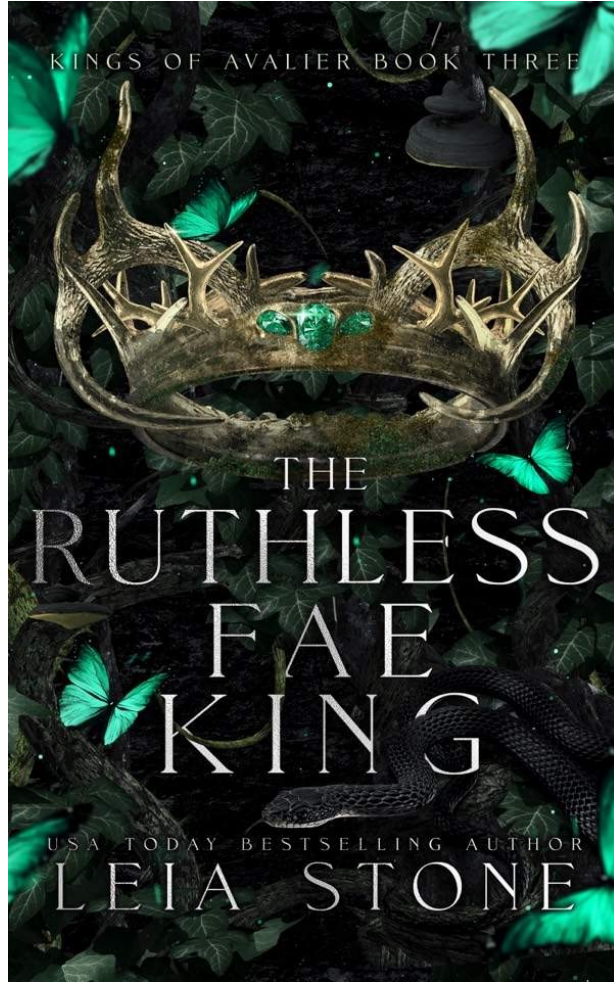
En sevdiğim şeyi korumanın zamanı gelmişti. Bedeli ne olursa olsun.

HHE SON.

W6NH Raife Lightstone ile bundan sonra ne olacağını bilmek ister misiniz? İkinci kitabı ön sipariş vermek için [buraya](#) tıklayın.

6. KITAP [3...](#)

6. KİTAP [dört](#) =)

KINGS OF AVALIER BOOK FOUR

THE
FORBIDDEN
WOLF
KING

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LEIA STONE

6CKNOWLEDCHENHS

Muhteşem okuyucularıma her zaman büyük bir teşekkür! Siz olmadan bunu gerçekten yapamazdım. Yaratıcı olabilmem ve bunu geçimimi sağlamak için yapabilmem ve birilerinin yazdıklarımı gerçekten okumak istemesi beni hala şaşırtıyor. Beni çok destekleyen Kurt Sürüsü'me teşekkür ederim. Editörlerim Lee ve Kate'e, siz olmadan ben yarım yamalak bir karmaşayım. Ve her zaman beni sanatımla paylaştıkları için kocama ve çocuklarıma <3